Celestine
Mihaela Moraru

Șah lui Dumnezeu

JUNIMEA

Scanned with CamScanner

Celestine
Mihaela Moraru

Şah lui Dumnezeu

Şah lui Dumnezeu •

La o plimbare prin mine • *Odă sinelui*

EDITURA JUNIMEA
IAŞI – 2010

Scanned with CamScanner

Mă tem că am călcat peste palma ta,
Deschide-o, să-ți năucesc căușul cu iubire,
Apoi du-ți-o spre frunte,
Luminează pe cei ce te vor recunoaşte.
Pe scara uimirilor din geană,
Când irisul răzvrătirilor din carne,
Mi-a dat sclipirea posibilului în dăruire.
Iar eu... ființa rugilor tale,
Îți vorbesc din inversul lumilor.

"Eşti acea veşnicie programată în formă,
Pentru câteva clipe de intens!"

Hai sa fugim în lumile care nu dor, vrei?
Prietenei mele, Adriana Nucă

Scanned with CamScanner

Mulţumesc pe această cale pictorului Constantin C. Mincă,
pentru implicare şi dăruire.
Legenda, coperta şi o parte din desene îi aparţin.

Scanned with CamScanner

TIMPUL PROFEŢILOR

Celestine, respectiv Mihaela Moraru, nu e un nume necunoscut cititorilor, ea avînd deja două volume publicate (*Dumnezeu e simplu... de ce-l faci dumnezei?,* Iaşi, Studis, 2008, şi *Lumea de jos / The World Below,* ed. bilingvă, Braşov, Arania, 2009), cu care şi-a deschis o cale aparte spre mintea şi sufletul celor care nu doar trec printre rafturile de cărţi din librării, ci caută cu înfrigurare... de multe ori fără să ştie exact ce anume, mînaţi de nevoia de a descifra o voce tainică, venită de altundeva, prea adesea ignorată sau chiar ocultată de tumultul cotidian.

Uluitor e faptul că evocarea, explicarea şi contextualizarea semnelor şi formulelor ce străbat cartea Celestinei, şi îndeosebi punerea lor în relaţie, adesea inedită, nu este nicidecum rodul unor îndelungate lecturi şi studii de religie, astrologie, mitologie sau fizică, ci expresia vie, concretă a unei trăiri şi „ascultări" înalte. Autoarea pare să fi urmat celebrul îndemn al lui Brâncuşi – „Priveşte pînă vezi!"; a privit, a văzut, a auzit şi acum ne-o spune şi nouă, pentru că şi noi putem face acelaşi lucru, toate ne sunt şi ne-au fost dintotdeauna la îndemînă. De aceea, mesajul ei nu este unul profetic în accepţiunea tradiţională a cuvîntului, nu e vorba de viitor aici, ci de prezentul continuu, de stări şi transformări în curs în momentul de faţă, în care suntem parte, conştient sau nu. Şi cel mai bine e să o facem cu ochii deschişi, asta încearcă, printre altele, să ne transmită Celestine.

Titlul volumului de faţă, care comportă eseuri, proze scurte şi poeme, este asumat provocator şi echivoc. O formulă care te urmăreşte şi pe care, într-un prim moment, ai vrea să o modifici,

Scanned with CamScanner

să spui „Şah *la* Dumnezeu", după care îţi dai seama de enormitatea blasfematorie a unei asemenea sintagme şi revii şi cauţi în ţesătura textului răspunsuri, găsindu-le holografic, în aparenţă trunchiat, în realitate depline... Oricum, răspunsul unic şi rotund se află doar la Dumnezeu, dar şi noi suntem în el.

Un şah cosmic ne introduce, de fapt, în substanţa densă a acestei fascinante incursiuni în „lumea de sus", în care Călătorul celor două voci tînjeşte să revină, în care fiecare din noi se va recunoaşte cînd adevărul va fi din nou rostit pe o singură voce, redevenind Adevărul.

Celestine îşi deschide trupul şi cugetul către curgerea directă şi nealterată a cunoaşterii uitate, oferindu-ne-o apoi cu o înţelepciune şi o maturitate aproape neverosimile, luminînd calea ce ne conduce actualmente de la o lungă vieţuire sacrificială şi zbuciumată către una a înţelegerii şi libertăţii. Orbecăim de secole pentru că ne-am îndepărtat de principiul organizatoric sacru – „cum e sus aşa e şi jos", iar matricii iniţiale, în care eram oglindă divină, i-am tulburat undele armonice şi am pierdut Chipul. Omul, ne reaminteşte autoarea, este un „complex de informaţii cosmice" (p.36), un început, acel Cho-ku-rei – cheie a unui adevăr cunoscut cîndva, şi chiar dacă Dumnezeu s-a exteriorizat, oglindindu-se în creaţia materială, chintesenţa divină rămîne intactă, iar noi funcţionăm după aceleaşi legi ca El, cu aceeaşi capacitate de generare. Dogmele, pe care cu o tenacitate perversă ieşită din comun, ni le-am construit în timp, ne-au transformat în slugi, în paiaţe ale creaţiei şi ne-au făcut să privim cerul din genunchi. E mult mai greu şi el pare mult mai departe...

Celestine ne scutură simbolic – conectînd şi reconectîndu-ne la marile simboluri ale omenirii - şi ne îndeamnă să ne ridicăm, demni şi adevăraţi fii ai lui Dumnezeu, născuţi după chipul şi *întru* asemănarea cu El. Adam Kadmon traversează Era Peştilor trecînd în Vărsător şi regăsindu-şi numele în iubirea Creatorului,

Scanned with CamScanner

căci „Cel ce nu iubeşte nu are nume!" (p.39)

Autoarea refuză întîmplarea şi caută joncţiunea vizibilului cu invizibilul, într-un fel de anamneză, de regresie, care o urcă spre sursele prime ale conştiinţei. Atenţia ei se îndreaptă constant spre toate întîlnirile aparent fortuite, spre sincronicizările stranii cu care avem tot mai des de a face şi pe care de cele mai multe ori le dăm la spate, nedumeriţi, închizîndu-le în „cuşca" hazardului, a aleatoriului. Or - şi aici fizica cuantică a ultimelor decenii a venit cu forţa demonstraţiilor ştiinţifice, care au zguduit din temelii clasica noastră imagine despre univers, om, particulă şi raporturile dintre ele - nimic, dar absolut nimic nu e întîmplător şi lipsit de sens în tot ceea ce trăim şi observăm.

Întregul demers al Celestinei ar putea fi, în ultimă instanţă, conţinut în imaginea de un simbolism tulburător de pe coperta cărţii (de altfel îndelung explicitată de ea la începutul volumului), smai exact într-o *absenţă*: absenţa cifrei 6 de pe cadranul ceasului-busolă din centrul imaginii, pandant al lui 12, poartă în pragul căreia diferenţierea, diviziunea originală care a pus creaţia sub semnul dualităţii se anulează, iar „jocul" cosmic, *lila* sanscrită, se absoarbe în punctul iniţial, în acel vid plin în care totul există în stare de infinită potenţialitate. Şi de unde, poate, vom porni din nou, altfel, nu prin cerc şi sferă, nu ţopăind pe pătrăţele albe şi negre ale tablei de şah universale, căci „călătorul s-a născut la mijloc" (p.22), dar a uitat... Şi atunci, din cînd în cînd îi dă şah lui Dumnezeu, iar El, zîmbind, îi oferă tulburătoarea remiză a iubirii. Toţi suntem particulă şi undă, dar unda fundamentală a iubirii e „cărămida" ordonatoare a cosmosului, instrumentul reîntregirii, al revenirii la Unu, pe care l-au căutat şi evocat toate sistemele mai mult sau mai puţin ezoterice de cunoaştere, pe care îl ilustrează toate marile simboluri ce traversează vechile tradiţii, de la un capăt la altul al lumii, cu o indiscutabilă convergenţă de

Scanned with CamScanner

perspective, ce prea adesea ne-au scăpat.

Celestine reuşeşte să le oprească din rostogolire, să ni le aducă în palme într-o formulă complexă, în care fiinţe şi evenimente, fenomene şi concepte, toate se înşiră şi se combină pe o infinită bandă a lui Möbius, din care nu putem şi nici nu e nevoie să ieşim, pentru că întreaga cunoaştere a fost înscrisă în noi dintru început, nu avem de ce să o căutăm în altă parte, e suficient să deschidem ochii şi să ne amintim.

Cele două realităţi aparent contrarii puse în evidenţă de banda lui Möbius pot fi contopite, există un punct către care duc sinergic toate energiile desfăşurate în lume, punct în care minus şi plus nu mai au sens, pentru că „de la un singur adevăr pornesc toate" (p.53). De aceea, trebuie să ne ferim să alegem, chiar şi binele, ideea de bine fiind inevitabil legată de cea de rău, deci ea însăşi indice al dualităţii, al desprinderii de unu. Dumnezeu e „nealegere", ne aminteşte Celestine...

Există pasaje, imagini, formule în această carte care nu te pot lăsa indiferent; urcînd aprins din rărunchii pămîntului, precum o magmă incandescentă, întîlnind albastrul diafan al eterului, vîrfurile strălucitoare ale acestei prozei poetice purced cu necesitate dintr-o trăire de altă natură, să nu ne sfiim să-i spunem „inspirată".

Transa Celestinei deschide o luminoasă fereastră în zidul îndărătul căruia ne-am adăpostit atît de bine.

Incantatoriu, asemenea unei profetese antice, cu forţă de impact considerabilă (precum lucrarea semnificantă la nivel celular a silabei fundamentale AUM), Celestine îşi adună întreaga cunoaştere directă, creatoare în îndemnul la trezire, la deschiderea portalului care ne aşteaptă de atîtea secole şi pe care voalul întunecat ţesut de propria noastră minte ne împiedică să-l vedem. Un simplu gest de sfîşiere e de ajuns. Metamorfoza e simplă şi ne e la îndemînă, indiferent ce haină îmbracă. Iar celelalte două părţi ale

Scanned with CamScanner

cărţii, „La o plimbare prin mine" şi „Odă sinelui" nu fac decît să întregească această meditaţie asupra destinului, în chipuri diferite de revelaţie, fie în proze-parabole, fie în versuri ce desenează superbe înălţimi, pe care doar poezia de esenţă tare le poate atinge.

Din 26.000 în alte 26.000 de ani timpul se retrage din timp, iar universul cunoscut îşi schimbă haina şi ne obligă să ne trezim, să vedem şi să ascultăm cu sufletul, dincolo de toate constructele şi afabulaţiile care ne-au înstrăinat de noi. Iar Celestine e una din aceste voci percutante care aduce în lumină literele esenţei, ca un fel de alfabet Braille pentru orbii care suntem. „Umblăm după poveşti şi am găsit realităţi", spune autoarea, într-unul din poemele încifrate din prima parte a volumului, rezumînd cu maximă simplitate şi eficienţă una din marile teorii ale fizicii actuale, cea a universurilor paralele, sau a multiversului, prin care ni se spune, practic, că fiecare gest cuantic al nostru, fiecare minusculă decizie pe care o luăm face ca în acea clipă să se deschidă două realităţi alternative, dar la fel de viabile, astfel încît universul fiecăruia dintre noi se divide la infinit, preluînd fiecare din „poveştile" sau „visele" noastre şi transformîndu-le într-o realitate paralelă.

Poate că într-adevăr, nu murim decît în universurile altora...

Simona Modreanu

Scanned with CamScanner

CUVÂNTUL AUTORULUI

Pornind de la premisa că nimic pe lumea asta nu e întâmplător, am ales să întrepătrund lumea vizibilului cu cea invizibilă nouă, trăind imposibilul în posibil.

Am reuşit să pătrund între lumi prin ceea ce se numeşte recunoaştere şi deschidere. Accesul îl avem cu toţii – ceea ce ne blochează însă este decalajul deschiderii. Unii dintre noi se nasc cu această deschidere, alţii îşi reamintesc în urma unui şoc, iar alţii ajung la sursa conştiinţei prin accesarea altor surse.

Esenţa cărţii este una singură şi am să citez dintr-un mic discurs al unei bune prietene, care a înţeles şi exprimat cu o simplitate ameţitoare şi coerentă mesajul cărţii mele:

"Ca un om mic ce sunt, mă gândesc că dacă există un Dumnezeu care a creat lumea, atunci acţiunea a fost similară cu spargerea oglinzii în care El se privea, în milioane de cioburi...

E greu să refaci oglinda, nu?

Dar îşi poate recunoaşte chipul în fiecare ciob, acest Dumnezeu ar spune: "Tu, omule eşti Eu... nu mă căuta într-o icoană, caută-mă în oglinda ta...

Nu cumva fugim, înainte de toate, de propria noastră imagine din oglindă? De acest Dumnezeu care există în noi, nu în afara noastră?

Nu admitem că suntem fiecare dintre noi, un ciob şi dacă ne-am aduna cu toţii, am forma iar oglinda ?

Ne-am întoarce atunci la începuturi şi am şti de ce suntem aici... Dar nu, noi nu suntem în stare să acceptăm ce suntem şi fugim de noi înşine în temple şi biserici pentru a fi mai aproape de o forţă la care căutam iertare şi raspunsuri, când de fapt răspunsurile sunt în noi... Când te întorci la tine, de-abia

Scanned with CamScanner

atunci te rogi. De-abia atunci te ierți.

Noi, cu toții, ar trebui să ne punem întrebări: "De ce am apărut pe lume, de ce respirăm, de ce ne mișcăm, de ce simțim, de ce gândim și ce rost au toate acestea?

De ce ne luăm libertăți și ne stabilim limite și granițe?

De ce vrem să fim diferiți de ceea ce suntem, de ce nu suntem niciodată mulțumiți?

Unde ne este sufletul, unde ne este puterea?

De ce nu-i lăsăm să plece de lângă noi pe cei care vor sau care trebuie să plece? Pentru că noi vrem SĂ FIM.

Atunci, să ne întrebăm ce anume VREM SĂ FIM... și să redevenim OAMENI."

[Adriana Nucă]

Acest ȘAH dat lui Dumnezeu, nu este decât un șah dat mie, o provocare adusă sinelui meu, pentru că așa cum am mai spus, Dumnezeu este toată conștiința mea de om, este iubirea care curge prin mine... Cum aș putea să duc lupta cu mine însămi dacă n-aș ieși în afara mea, privindu-mă, așa cum însuși Dumnezeu și-a privit creația.

Șah lui Dumnezeu este toată lupta și căutarea mea interioară, este visul meu despre o naștere perpetuă, care într-un final m-a adus mie. Nu voi judeca calea fiecăruia de a ajunge la avizare, dar pentru că această carte s-a scris în contextul sus amintit, o voi dedica unui suflet care mi-e cea mai clară reprezentare a revenirii noastre în om și întoarcerea omului la Iubire.

Unui alt suflet care m-a văzut așa cum sunt,
Alesa.

Scanned with CamScanner

LEGENDA COPERŢII

Coperta ilustrează mitul păcatului originar, dar inversat. Stilul în care este portretizat aminteşte de vechile manuscrise bizantine sau incunabile. Imaginea este construită pe baza principiului dualităţii: lumină - întuneric, zi - noapte, bine - rău, dualitate care constituie însăşi esenţa jocului de şah.

Dualitatea este redată prin culorile alb şi albastru.

Toată pagina este divizată în două, ilustrând aceste principii.

Regele reprezintă masculinul: prin culoarea închisă, prin triunghiul cu vârful în sus din aură, prin *Soare.*

Regina reprezintă femininul: prin culoarea albă, prin triunghiul cu vârful în jos, prin *Lună* (cele 7 stele reprezintă cele 7 planete, atât cât se cunoşteau în perioada medievală).

Cele două coloane fac referire la ***Coloanele Templului*** lui Solomon (sau actual în templele masonice; cei doi stâlpi).

În partea de sus a coperţii e reprezentat ***Infinitul*** (banda lui Möbius) care se intersectează exact cu linia mediană a imaginii.

În centrul imaginii se găseşte o reprezentare a ***Copacului*** din mijlocul Raiului (Crucea) (în ideologia creştină, crucea este în acelaşi timp Copacul cunoaşterii binelui şi răului - braţul orizontal; iar braţul vertical - Copacul vieţii veşnice). Coroana copacului este un cadran de ceas, dar cu orele dispuse invers - sugerând dorinţa întoarcerii la momentul "păcatului originar".

Scanned with CamScanner

Braţele copacului sugerează limbile ceasului: orarul, minutarul, secundarul.

Din cadran lipseşte **ora 6**, care este moment al trecerii, atât din zi spre noapte, cât şi dinspre noapte spre zi (ora 6 este un moment al răsăritului, ca şi al apusului).

Acest lucru semnifică anularea diferenţei, sfârşitul "jocului", întoarcerea la momentul de dinaintea diferenţierii.

Trifoiul din mâna regelui şi din mijlocul Copacului simbolizează fructul oprit. Deşi în mitul păcatului originar, nu Adam este cel care culege fructul oprit, în aceasta imagine el este cel care îl pune la loc; şi deşi Eva este cea care a fost ispitită, tot ea este cea care înfrânge Fiara.

Diavolul este reprezentat sub forma unui ***şarpe*** verde, fără cap, care se scurge din "lipsa" fructului oprit.

Culoarea verde are mai mult conotaţii: verdele este culoarea "fierei", "amărelii" (vezi: fiere - fiara din limba română). Apoi, verde este o culoare disimulantă (este compusă din culoarea albastră - culoare rece prin excelenţă, şi culoarea galbenă - culoare caldă). Verdele este un albastru rece şi vid care se pretinde cald. În aceasta rezidă perversitatea lui. Însă esenţa "răului" este roşie (culoare a vieţii).

Semnificaţia acestui lucru e că răul nu e de capul lui, ci e doar o altă alegere a vieţii. "Viaţa" se pretinde altfel doar pentru a se cunoaşte pe sine însăşi. Faptul că şarpele este decapitat, iar capul nu apare nicăieri în imagine simbolizează lipsa absolută a direcţiei răului.

Capul, centrul conducerii, lipseşte cu desăvârşire. Actul nereprezentării lui e un act magic în sine şi aruncă sensul răului în vidul absolut, al nereprezentării.

Copacul Raiului este reprezentat din împletirea a două culori: roşu şi alb. Simbolismul lui este acelaşi cu cel al mărţişorului: viaţa şi moartea.

Scanned with CamScanner

Rădăcinile se împart prima oara în 7 - reprezintă **Menora** evreiască, apoi fiecare din cele 7 braţe se împarte în alte 2 braţe: acelaşi principiu al dualităţii care compune întreaga copertă. De observat însă că la baza copacului, cele 2 rădăcini formează o inimă: baza Raiului e **IUBIREA**.

Tabla de şah e reprezentată sub formă de piramidă (nu e doar de dragul perspectivei) şi simbolizează ascensiunea spre baza coroanei Copacului, spre ora 6, ora "nediferenţierii".

Şi nu în ultimul rând, textul:

DESINE FATA DEUM FLECTI SPERARE PRECANDO (Vergiliu, *Eneida*, versetul 6) - *"Nu mai spera că plânsu-ţi va schimba voia zeilor"*, nu sugerează fatalism sau stoicism. Din contra, este un mesaj care îi reaminteşte Omului de puterea cu care a fost investit, este un mesaj ce îndeamnă la trezire, nu la deziluzii!

Constantin C. Mincă

Scanned with CamScanner

Şah lui Dumnezeu

Scanned with CamScanner

ŞAH LUI DUMNEZEU

OMULE...
CUM SĂ VEZI CERUL DIN GENUNCHI?

Mulţumesc pe această cale Ralucăi Petruc, care mi-a confirmat încă odată trăirea cunoaşterii prin anamneză.

Ţin să menţionez că dialogul de mai jos, (pe cele două voci), va fi scris între ghilimele, întrucât este sursa autentică a informaţiilor care au ajuns la mine.

Shukriya.

Lumea se va opri
acolo unde mă voi opri şi eu...

ANAMNEZA - Este un loc comun atât pentru practica "terapiei" religioase creştine cât şi pentru practica medicinei propriu-zise. Există opinii care susţin că rolul anamnezei nu este numai acela de a retrezi la viaţă amintiri adormite sub păvăza anilor, ci şi de a resuscita energii şi forţe mântuitoare.

În cazul de faţă putem da o altă conotaţie anamnezei făcând o incizie direct la rădăcina cuvântului, este practic o

Scanned with CamScanner

procedură "dicteu" prin regresie.

Pentru cei care sunt însă familiarizaţi cu termenul medical la propriu, rog a se ieşi din acel context şi a trece pragul unui alt tărâm şi anume - *amintirea ancestrală.*

REGRESIA - este o întoarcere în timp, în vieţile noastre trecute, resimţind trăirile şi sentimentele de atunci. Orice problemă, orice durere şi suferinţă provin de undeva, din trecutul acestei vieţi sau dintr-o viaţă anterioară, numite şi plăţi karmice. Cauza acestor probleme este de obicei neiertarea celorlalţi sau chiar a noastră. Karma se poate ameliora prin iertare şi iubire.

Revenind în acele vieţi ne putem vindeca, ierta şi iubi. Totul depinde de noi şi de voinţa noastră divină.

Aşa-numita lege karmică ne învaţă că neiertarea şi ura duc la apariţia bolilor, la durere, astfel că orice rău sau orice bine facem se întoarce iar la noi, la un moment dat.

Fiecare dintre noi putem avea o regresie, fie în stare onirică, numită şi decorporalizare în stare Alfa, fie atunci când suntem pe cale să adormim, sau când ne trezim.

Undele Alfa apar în mod natural, mai ales când visăm cu ochii deschişi, dar pot avea loc şi când ne aflăm în stare de relaxare sau în transă hipnotică. Hipnoza poate fi pasivă când suntem sub hipnoza unui ghid, sau activă când intrăm singuri în regresie.

Dacă aţi trăit o asemenea stare, dacă v-aţi trezit brusc din somn şi aţi constatat că nu vă puteţi mişca de la gât în jos, senzaţia de pareză şi emoţii puternice, până la fibrilaţii şi neputinţa de a scoate vreun sunet, dacă v-aţi privit din afară şi v-aţi văzut în poziţia orizontală de somn, nu intraţi în panică, se numeşte că trăiţi o decorporalizare spontană.

Cele patru stări principale ale creierului, care pot fi măsurate prin intermediul electroencefalogramei sunt: Beta, Alfa, Teta şi Delta. Am vrut să menţionez asta pentru a vă familiariza cu

Scanned with CamScanner

termenii şi pentru a înţelege ce se întâmplă cu unii dintre noi.

Cu toţii, în perioada copilăriei, am visat că zburăm, sau că suntem poziţionaţi pe ceva înalt, iar la un moment dat am căzut în vis în gol, fie de pe o scară, fie de pe un acoperiş, munte etc. Proiecţia senzaţiei de cădere în gol a fost urmat de trezirea noastră şi de sentimentul acut de gol în plexul solar. Ei bine, se numeşte că aţi avut o decorporalizare în starea de veghe, iar revenirea în corpul fizic a fost bruscă. Nimic nu ne e străin, însă nefiind în cunoştinţă de cauză, preferăm să ascundem aceste trăiri, simţiri, pentru a nu fi judecaţi sau rejectaţi din sistemul normalităţii.

Spuneam într-o postare mai veche că unii dintre noi se nasc cu amintirea ancestrală, fie că la naştere ei suferă un şoc la nivel psihic şi nu numai, poate fi un accident sau moarte clinică, fie că vor trăi asta pe parcurs, aceşti oameni se nasc cu deschidere, deschidere care duce la un aşa-numit "MEMORY-GAP".

Ce trece prin noi - nu e Dumnezeu!
Dumnezeu nu trece – el este în noi!

Where is your God now?

Scanned with CamScanner

ŞAH LUI DUMNEZEU - PARTIDA ÎNCEPE!

"Mă plimb prin mine.
Nu există mijloc.
Ne retragem, încadrăm şi setăm mijlocul.
Ne-am aşezat câte 3, pe disc de lumină,
3 în genunchi, capul plecat,
(i)ele joacă în cerc rotind mandala.
Cel 4 ţine discul cu un deget,
Arată, vede în ochi, în ei, în sus."

Poziţionarea celor 3 formează un triunghi, îngenunchearea celor 3 se încadrează într-un disc, iar al 4-lea venit este Observatorul - cel dezis de disc, care observă din afara triunghiului. Este cel care vorbeşte prin deschiderea celui ales.

Martorul acestui dialog este călătorul care dă formă, de asta am ales un Eu în alt Eu, o transpunere a informaţiei în decodificare, o disociere a vocilor din mental în afară.

Iată ce ne arată vocea prin călător:

"Oglindă în noi,
Închide ochii şi priveşte-te.
O palmă în sus, una pe frunte.
Picior-triunghi, genunchi-în gene.
Le zboară zborul firelor...
Nu există zbor, există reţinere"
Călătorul răspunde:
"Să fim liberi în stele,
"Ne-am agăţat lanţuri de spate ca să plutim.
Cine e pregătit să fie?"

Scanned with CamScanner

ŞAH LA REGE

Vocea din călător mută piesa:
"Reducem tot la 0 şi 1
1 e succesorul lui 0.
UNUL e succesorul nimănui."
Călătorul răspunde:
"Nu e nimeni singur.
Din Nimeni - devenim.
Cu încă unul redevenim nimic.
Să fie singurătatea unul?
Să fim 3?
Impari?
Ne zic că Trinitatea e Unul...
3 în Z2={0,1}
Nimeni nu crede."

OBSERVATORUL ÎN REMIZĂ CU MOARTEA

Moartea îi spune:
"În viaţă, în disc, în privire,
Plătim în rate.
Ţi-a aşezat pe tâmplă poarta,
Tu ai rupt din gard şi ai deschis prin bărbie.
Şi munţi, văi, ape, străbate până la disc.
Tu - **CEL 4** vezi urcuşul înspre nor."
Observatorul răspunde:
"Din ochi, arhangheli însetaţi de rază,
Ruginiţi, încătuşaţi de aripi, scot sunete de disperare
Şi gura zice şi merge.
Cei 3 aşteaptă.
Eu sunt Cel 4.
Cel 4 e Ea – Lilith
Tu redevii nimicul!"

Scanned with CamScanner

MOARTEA SE DEZICE - OBSERVATORUL AŞTEAPTĂ

Observatorul intră-n călător şi-i spune:
"The fool searches for answers.
Run, rabbit run.
Dig that hole, forget the sun,
And when at last the work is done
Don't sit down, it's time to dig another one."

Dialogul unui NON-EU:
"Oboseală organică,
Mereu înconjurată de NON.
Lunile sunt aceeaşi lună.
Văzută 31, văzută 27, 30 sau 3, sau 6.
Plictis, mediocritate şi apăsare
Răceala cu stări febrile,
Agonia morţii în viaţă.
Şchiopătat - Non-eul, Non-zeul."

Călătorul:
"Suntem Timp?
Mereu rotind, mereu aceeaşi.
Parcă-mi amintesc:
În ochi, o lună. În ochi, o lume.
În păr, o viaţă. Pe frunte un vis,
Crescând pe faţă.
Pe nas, simţirea. Pe gură, orbirea.
O geană spre sprânceană."

Scanned with CamScanner

Observatorul:
"Era acolo de înainte.
Cine face mutări?
Fascinaţia?
Piatra de râu,
Rege la D2.
Să vadă soarele în tot spaţiul lunar."

ŞAH ÎN NOUA ÎMPĂRĂŢIE!

Călătorul strigă la ceruri:
"Răspunsuri şi întrebări
Semne, simboluri. Lumi şi fapte.
A small step for (hu)man,
A giant leap for kind man.
Orice, ori ce?
Umblăm după poveşti şi am găsit realităţi.
Să fie 24 ajunul celor 26?
Cerc în cerc.
E rău când răul nu ţi-e rău.
E bine când orbeşti şi te plimbi în tine.
SUM ERGO NIHIL SATIS EST.
Să fie simetrie, asta-i!"
Observatorul răspunde:
"Întrebare pentru celălalt ochi:
A răbda *versus* răbdare?"

Scanned with CamScanner

DUMNEZEU E ÎN ŞAH

Observatorul spune povestea:
"Bătrân cu stele în păr,
Un ochi - ea,
Un ochi - soarele.
O gură cu 74 de dinţi metalici...
Urechi înmărmurite, munţi stâncoşi.
Timp crescut.
Aşteaptă ieşirea din orbită."
"Întoarcerea la viu.
Un mic retuş spre perfecţiune.
O rotire, o îmbrâncire şi-un balans.
O lumină fără întuneric şi o stea alături.
Învaţă charleston şi prinde culori.
Roşul îl joacă în joacă.
Eliberează şi împleteşte cu alb, cu albastru.
Iarăşi negru.
Cei 74 se rotesc - mecanismul infinitului în lanţ.
Un sunet sacadat, mereu acelaşi râs."

ARANJAREA PIESELOR. DUMNEZEU IESE DIN ŞAH

Naşterea călătorului:
"Mereu uită.
Timpul e întinerit.
Vrea să privească dincolo de lume,
Să-i cadă aripile şi să devină zbor.
Să fie ochi din nou, să vadă.
Doar sunetul lipseşte.
Doar noaptea, muzica i se atinge de creştet.
Aproape 24."

Scanned with CamScanner

DIALOGUL VOCILOR

"Nu mă mai întreba, pentru că răspunsurile mele nu sunt ale tale.
Trăieşte-ţi viaţa cu visul unei nopţi de vară.
Trăieşte-ţi viaţa cu faimă, sau căsuţa cu gard.
Ascultă din tine, cu tine, nu impune ce nu-ţi aparţine."

VOCEA 1

"Reordonează iar şi te priveşte de sus.
Pattern-ul nu e cel ce-l vezi, crezut.
Cheia decriptării e în tine.
Ai grijă, în tine zeroul.
În fapt nu ştiu nimic.
Soluţia nu e scrisă!"

VOCEA 2

"Şi oricât, oricum, noi cât ne întrebăm şi dăm şi luăm - nu suntem!
Just let yourself be!
Fără ego, fără dacă, fără dar, doar cu har.
Soluţii noi pentru pierderi din veşnicie.
Hi(lar).
Ştim de la bun început ce-i rolul.
Noi reinventăm creaţia!
Idei noi pentru oameni doi.
Nu facem decât să continuăm ce au început alţii."

Scanned with CamScanner

Călătorul în VOCEA 2:

"Ar trebui să înţeleg că adevărul e privit diferit de fiecare.
Ce spun eu nu e diferit de ce spui tu.
Tu vezi ce vrei, eu spun doar ce pot.
Trebuie doar să FIM.
Nu să propagăm, nu să înţelegem, nu să dăm soluţii.
Nu există soluţii, aşa cum nu există probleme.

ALEA IACTA EST

Dualitatea NE deviază.
În doi, noi doi căutăm,
Ne simţim singuri, ne vrem, ne dăm.
Să fim şi vom fi 1.
Vorbim de iubire când nu suntem asta.
Avem o IDEE.
Iar 2.
Nu există mântuitori şi sfinţi,
Iubiri mai mari, mai mici.
E 1 - E1 - rege."

ÎNGERUL CĂZUT MI-A VORBIT

"Am deschis aripile şi ai primit găsirea.
În noi, nimicul a-ici-ului.
Iar 2 aripi.
Am auzit infinitul şi l-a limitat urechea.
Minciuna noţiunii de minciună.
Priveşte altfel ce-i aici,
Reordonează ce îţi zic şi "A-L-F-A" cuvântul.
Nu există greşeli de scriere, de înţeles,
De om!"

Scanned with CamScanner

CĂLĂTORUL CELOR 2 VOCI

"Mi-ai zis de YIN YANG
Eu şi tu,
Bine - rău,
Ordine şi haos,
Noapte şi zi,
Doi.
Mi-am zis că în 2 nimic nu este - doi e zeroul.
Spirala ciclică deasupra timpului.
Metamorfoza spaţiilor,
Nimicul.
Alb-negru - NON-culori
Adevăruri zise, dezise.
Dualitatea obsesivă - inexistentă.
2 e non-iluzia adevărului demonstrat.
Întoarcerea întoarcerii.
Punctul 2 e punctul 0
S-ul spiralei - sacrificiul."

ŞAH ÎN CREAŢIE

"Locul unde sfera devine cerc,
Unde linia devine punct,
Unde punctul devine spaţiu.
PUNCT-CERC-SFERĂ
Mi-ai dat cuvinte şi înţelesuri
Şi-am pierdut cuvântul.
2-ul din tot e aparentul paradox.
Căutarea nu e soluţia
Când spaţiul nu e spaţiu."

Scanned with CamScanner

ŞAH ŞI ADEVĂRUL MAT

Unde să te caut, Doamne?
Pe stânci murit-am
Cu mâinile pe piept ţi-am stat.
Ce vrei mai orb din mine,
Preţ să-ţi dau.
Mi-s singur, Doamne,
Printre stânci şi oameni
Mi-e tot una.
Azi am văzut cum se moare...
E trist.

Scanned with CamScanner

Mă simt jucată pe nedrept,
Dar ce ştiu eu...
Care adevăr, cerule?
Arăţi mereu la fel.
Ce s-a schimbat?
Lipsa ta, lipsa mea?
Unde să mă caut?
În mine nu mai e loc.
Şi-ţi plec iar,
Şi te dezic de mine.
Nu râde, e firescul.
Tu m-ai dat mie,
Tu să mă iei!
Mi-am vândut adevărul,
Pe 2 voci.
Care din ele e a ta?
Să-ngenunchez?
Aş face-o!
De-aş şti că asta,
Mi-e ultima ivire!

RUGĂCIUNEA

Eu sunt omul.
Călătorul cu faţa spre Apus.
Vocile au trecut prin mine.
Atunci erai în şah.
Nebunul de alb în devenire.
Mă rog.
Cerului din 4 colţuri spre răsărit.
Observatorul e CEL 4.
M-a învins.

Scanned with CamScanner

Dar nu m-a câştigat.
Şah la regină.
Lilith e punte spre Cel 4.
Nebunul de alb mi-a tăiat calea.
Observatorul e în faţă.
Tură la rege.
Mă rog.
Cerului să se repete.
O nouă partidă,
O nouă remiză.
Cerc.

MUDRĂ

Universul.
Între degetele infinitelor căutări l-am cuprins.
Atât ne e dat.
Omul s-a născut să fie Om.
La capete, pământul i-a fost tablă de şah.
Cugetul şi simţirea l-au răsfrânt în 2 culori.
Azi e alb şi negru.
Călătorul s-a născut la mijloc.
A uitat.
Din vise şi zgomot ne e plămădită inima şi dorul.
Alergăm iar şi iar, înainte şi înapoi.
Din când în când îi dăm şah lui Dumnezeu.
Atunci el ne respiră în faţă cu iubire.
Atunci ne dă remiza uitării...
Atunci redevenim.

Scanned with CamScanner

SINERGIE ÎN MÖBIUS

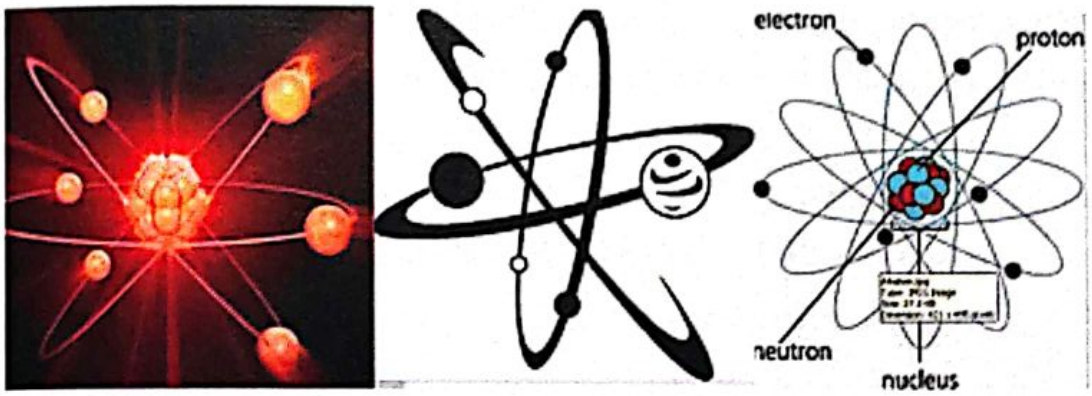

Doamne – când zic Dumnezeu,
de unde ştiu că ţie-ţi zic?

Ce-ar fi dacă am face trimitere la specia noastră bipedă în poziţie verticală, cu o singură faţetă a realităţii, faţetă care, răsucită la 180 de grade şi lipită, formează două realităţi cu un singur adevăr. Într-o lume tridimensională euclidiană, efectul Möbius este un mare *Quod erat demonstrandum.*

Dacă această bandă cu o singură suprafaţă începe dintr-un punct şi se termină în acelaşi punct, atunci orice efect bidimensional capătă alte valori într-un univers tridimensional. Realitatea *individual* creată şi realitatea la *comun*. Distanţa dintre cele două realităţi suferă un efect Möbius de întoarcere la o singură sursă, într-un singur punct: adevărul *bidimensional-individual* aflat într-un univers *ridimensional.* Dacă facem o incizie pe jumătate în adevărul bidimensional-individual, atunci vom avea o realitate dublă, proiectată la 360 de grade. Diametrul adevărului în realitatea dată este dublu faţă de diametrul vizibil, dar percepţia celor două realităţi intră în mari contradicţii.

Efectul Möbius prin asimilarea celor două realităţi, nu

Scanned with CamScanner

este decât trimiterea realităţilor la un singur adevăr constant: **Adevărul Sinelui.** Trimiterea la o bandă Möbius nu e întâmplătoare, având în vedere că există conexiune între simbol - semn - reprezentare, în absolut tot ceea ce ia formă. În cazul unei benzi Möbius, avem câteva asocieri vizibile:

I. ***Atomul - Plecând de la banda Möbius***

CREATIA LUMII VERSUS LUMEA CREAŢIEI

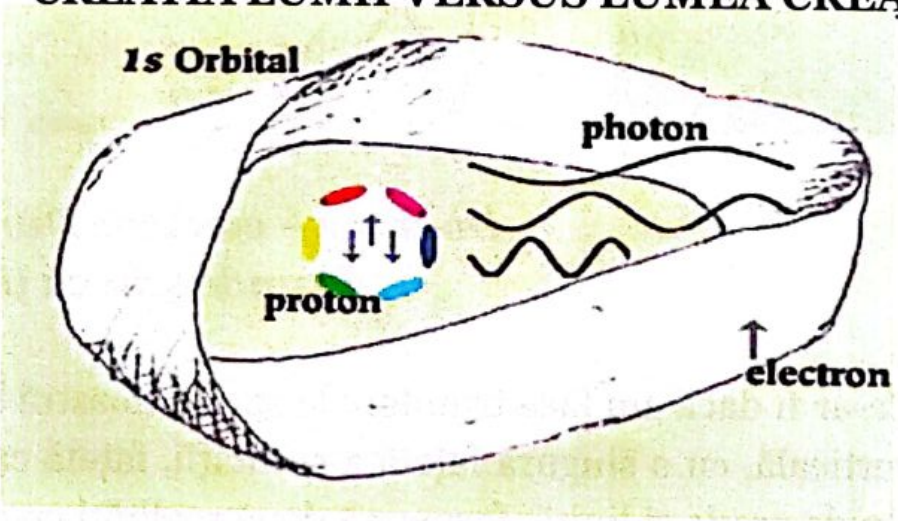

II. În spaţiul tridimensional, corespondentul benzii lui Möbius este recipientul lui Klein, obiect cu o singură faţă şi fără muchii. Recipientul poate fi secţionat astfel încât fiecare jumătate să formeze o suprafaţă Möbius.

III. Inele împletite

Amintim aici şi de inelele olimpice, care pot fi determinanta sau efectul Möbius. Fiecare din cele trei perechi ce se pot forma, sunt de fapt inele care nu sunt legate unul de altul. Dacă îndepărtăm oricare dintre inele, celelalte două rămân libere, dar nu putem să le desfacem pe toate trei, decât dacă le tăiem.

Scanned with CamScanner

IV. Nodul Trefoil

Pornind de la sinergia în Möbius, vedem clar miezul de susţinere a fenomenelor desprinse simultan din efectul benzii.

Asocierea este evidentă, dacă ne gândim la **semnul infinit** pe care îl găsim şi la **efectul de fluture,** însă polaritatea apare când semnul infinit capătă sensul de nod.

Nodul Trefoil se găseşte în diferite sintagme, logo-uri, simboluri, aşa cum ne arată imaginile de mai jos:

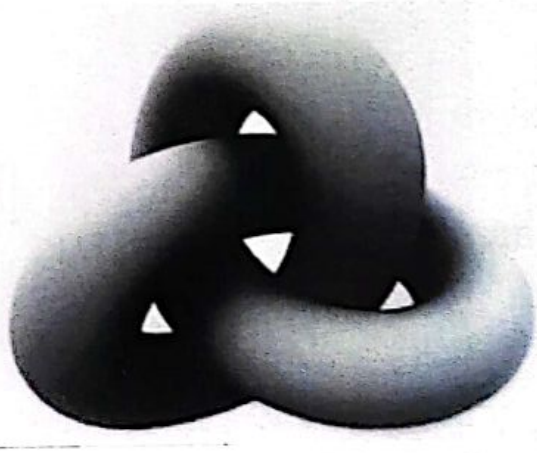

Elice

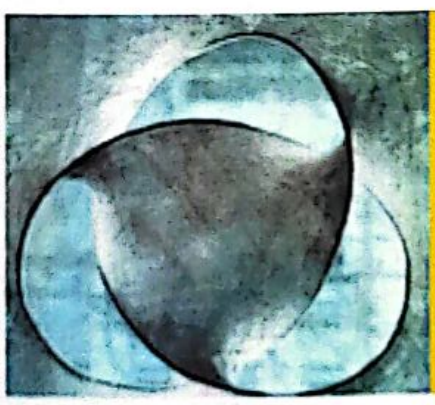

Scanned with CamScanner

Începutul Nodului

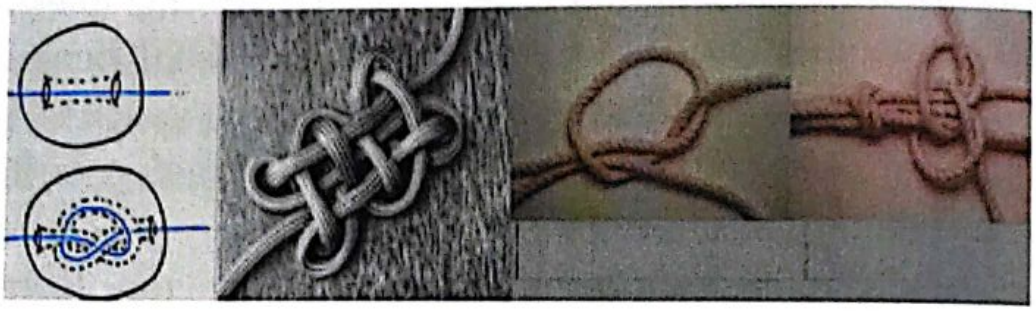

De la Möbius la Trefoil

Prin analogie, teoria ineistă porneşte de la ereditatea capacităţii cognitive - suntem născuţi cu ceea ce cunoaştem, astfel că orice simbol care dă reprezentarea acestei lumi, ne este cunoscut prin argumentul ontologic: ***Dumnezeu ca fiinţă perfectă.***

Acest argument deductiv *a priori*, poate fi găsit şi în simetria Möbius, în noile sensuri şi acţiuni prin ramificaţie.

Iată ce aflăm din cronica Akasha:

"Dezvoltarea superioară a omului înseamnă de fapt o slăbire a coeziunii normale a moleculelor din creier. Legătura lor devine oarecum laxă şi creierul unui clarvăzător se poate

Scanned with CamScanner

atunci compara cu un furnicar, chiar dacă această disociere nu este vizibilă din punct de vedere anatomic."

Aşadar, pentru a face apel la o lume superioară nouă, nu avem nevoie de partea raţională a lumii acesteia, creierul nu face decăt să condiţioneze trimiterile noastre spre alte dimensiuni.

Dacă luăm de exemplu efectul Möbius, putem vedea conexiunea lui în lumea materială necondiţionată de proiecţiile luate. Îl găsim încă din cele mai vechi timpuri, folosit ca factor de protecţie, iar cauzalitatea lui poate fi infinită, însă marasmul lumii este însăşi căutarea în van.

Fie că e vorba de Scutul Trinităţii la Peter Alfonsi sau William Perault, fie că vorbim de stema heraldică a Sfântului Mihail din secolul al XV-lea sau de reprezentarea unui Sleipnir (calul cu 8 picioare) din mitologia vikingilor, peste tot avem aceleaşi trimiteri Möbius.

Tot din nodul Trefoil se desprinde **VALKNUT** - un simbol viking ocult, constituit din 3 triunghiuri întrepătrunse, ar putea simboliza totodată cele 9 lumi ale vikingilor, un talisman al transmigrărilor cu factor de protecţie în lumile întunecate.

Valknut – pedant

Scanned with CamScanner

ÎNTOARCEREA LA PUNCT - CU TOŢII NE VOM ÎNTOARCE ACASĂ

Plasându-ne pe contrarii, pierdem realitatea, dacă însă ne-am mişca între extreme, am găsi mediana, calea de mijloc. În cazul unei reprezentări Möbius, crearea mai multor realităţi are un singur adevăr. Acest adevăr devine apanajul proiecţiilor individuale, a tot ce transmigrăm în plan material. În acest sens, Möbius face trimitere la o realitate infinit cauzală, a cărei poziţie o fiinţează pe orizontală (specific gravitaţiei).

Nodul infinit la celţi

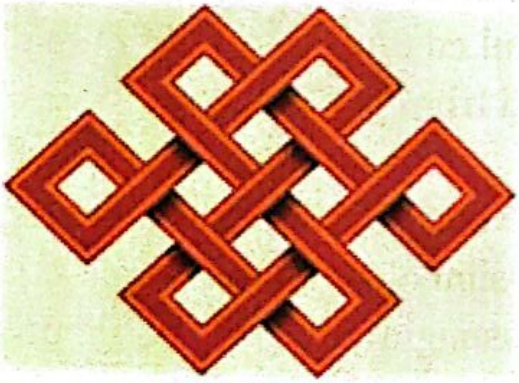

Knot of Eternity

"Nu vedem lucrurile aşa cum sunt, ci aşa cum suntem"

Scanned with CamScanner

EFECTUL MÖBIUS ÎN SIMBOLURILE OCULTE

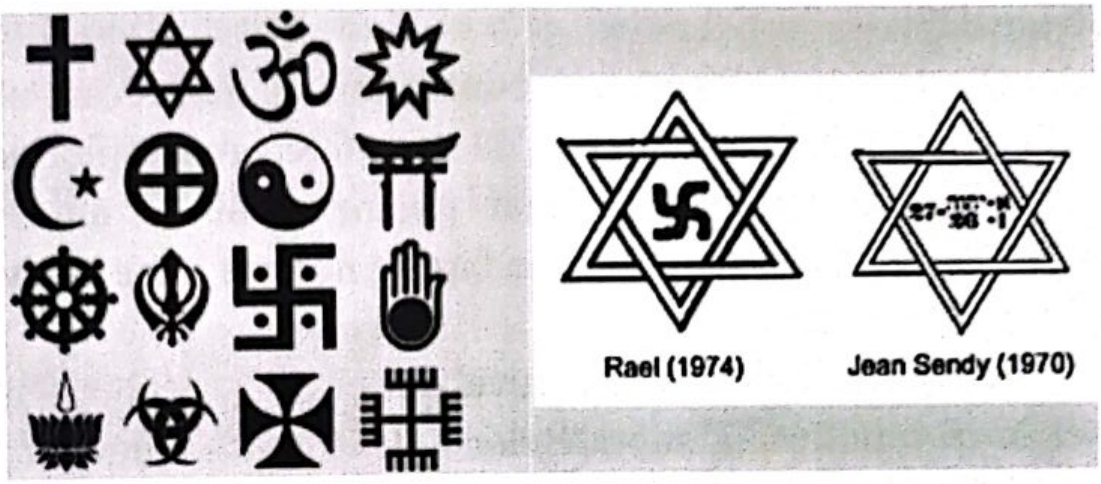

TRISKELION/ TRISKELE - simbol Celtic

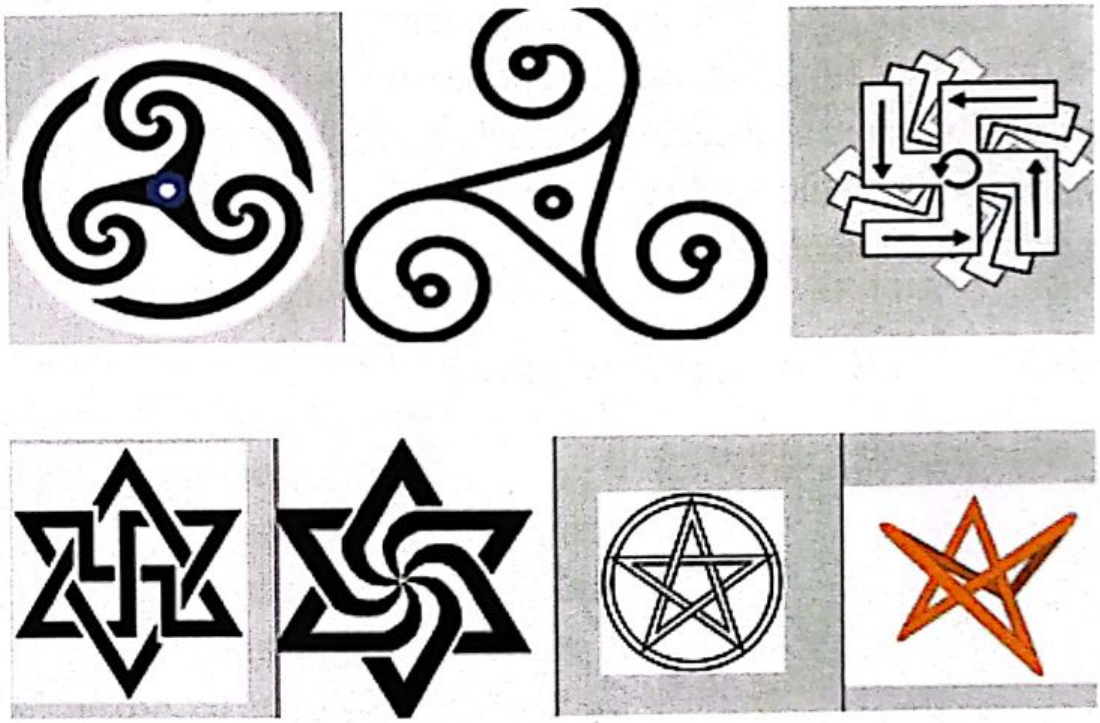

Vorbim aici de metodele însumării energiilor de diferite vibraţii şi calificarea încărcăturii lor în lumea materială.

O pentagramă sau o svastică poate fi un perdaf al extremelor, iar acolo unde "plus şi minus" nu mai capătă sens, este clar graniţa de dincolo de lumea materială. Iată de ce am ales ca punct de reper o bandă Möbius, care poate suferi transmutări vizibile, pornind de la o singură suprafaţă.

Scanned with CamScanner

Dar, oare, nu asta se întâmplă şi cu realitatea noastră individuală?

Creştem şi ne formăm într-un sistem clar vizat care ne dă o realitate colectivă, uşor alterată de suprafeţele realităţilor noastre individuale şi-atunci nu mai putem vorbi de un BINE COLECTIV, nu mai putem însuma faptele noastre bune la nivelul unei realităţi comune.

Realitatea individuală la nivel de suprafaţă Möbius îşi are simetria în ramificarea suprafeţelor - devenind realitate suprapusă, astfel că pornim de la realitatea individuală şi ajungem la realitatea colectivă.

Traseul este acelaşi, metamorfozarea rezultantei însă e de-a dreptul şocantă: o realitate poate avea două suprafeţe reale, sau infinite suprafeţe reale. Simetria în Möbius nu face decât să conglomereze acele realităţi într-una singură: *adevărul relativ sau adevărul absolut?*

SINERGIA TRINITĂŢII => 1+1=3

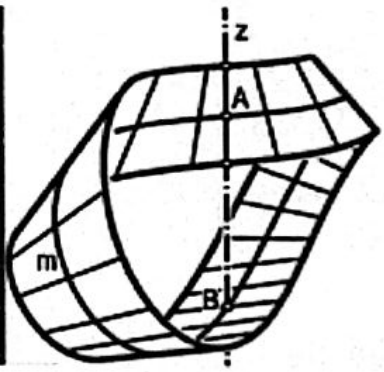

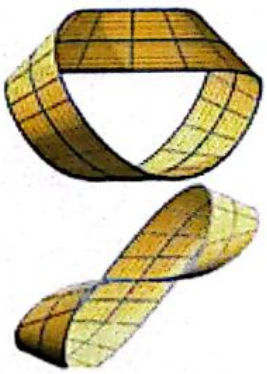

Dacă universul este cauzalitatea tuturor realităţilor până la devenire, atunci Dumnezeu este însăşi Cauzalitatea.

Ce facem însă cu resortul materializărilor care nu cuprinde cauzalitatea infinită, ci pe cea finită, delimitată prin posibilitatea alegerilor?

Scanned with CamScanner

Se numeşte că alegem dinainte ceea ce materializăm în realitatea dată, mai mult de atât, "complicele" alegerilor noastre este reuşita finalizării lor, prin CALEA DE MIJLOC.

AUREA MEDIOCRITAS ÎN RESORTUL MÖBIUS

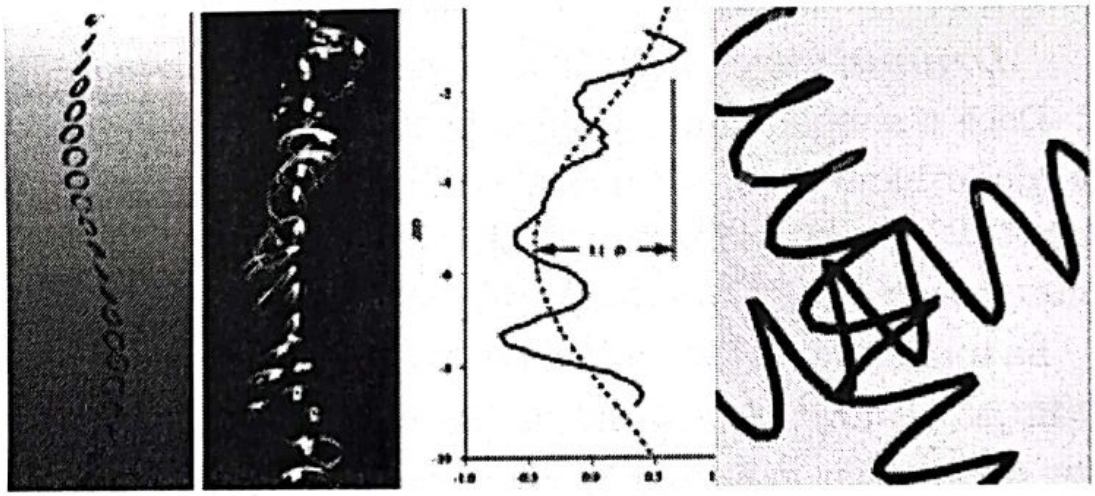

Pornind de la ideea cum că universul este un efect Möbius de suprapunere şi expansiune din acelaşi adevăr divin, atunci lumile creaţiei divine s-au vrut a fi un resort al revenirilor şi exteriorizării creaţiei absolute.

Omul deţine în componenţa lui resortică puterea de a crea, cu scopul de a se autofinaliza ca şi creaţie. Se cere cu preponderenţă exteriorizarea creatorului prin creaţie, astfel că orice dimensiune cu care ne intersectăm este de fapt aceeaşi suprafaţă *de facto* a unui singur catalizator: DUMNEZEU.

Ce este dincolo de acel adevăr, de ce cauzalitatea a existat întotdeauna, sunt întrebări la ale căror răspunsuri nu avem încă acces, dar efectul sinergiei acestor suprapuneri se poate numi efect Möbius, pentru că de la un singur adevăr pornesc toate.

Scanned with CamScanner

I-am dat voie să se implice în aşa-zisa apologie a naşterii lumii, fie ea o lume virtual accesată sau aperceptivă, dar este o lume pe care o putem plia în funcţie de trăirile şi alegerile noastre.

EFECTUL MÓBIUS ASUPRA REALITĂŢII DEFORMAREA REALITĂŢILOR

Drumul spre adevăr nu e pardosit, dar e drept.

Dacă o simplă bandă Möbius poate întoarce realitatea la capete, deformând-o cu cea mai abominabilă naturaleţe, ca un adevărat *Dali* al curgerii în atemporal, atunci avem capacitatea să ne construim realităţile încă din poziţia cefalică a fătului în uter.

Se numeşte că fătul va muri în acea realitate, pentru a se naşte în alta, iar din cea trăită va muri iarăşi, pentru a renaşte. Acest ciclu continuu nu face decât să ateste un efect Möbiusian al infinitului în creaţie. Deformarea realităţilor este un proces ales înainte de a lua formă, încă din astral - conform unei lecţii asumate dinainte de naştere.

Atunci faptele noastre - *bune sau rele*, sunt de nejudecat în afara realităţii în care am luat formă, dar din cauza legilor prestabilite în realitatea colectivă, individul va plăti ceea ce a ales să plătească dinainte de a fi judecat.

Sună paradoxal, dar dacă privim o bandă Möbius în desfacere şi expansiune, vom vedea că ea îşi are începutul şi finalitatea în acelaşi punct de plecare. Oriunde am începe şi oriunde am sfârşi, nu destinaţia finală e importantă, ci alegerea asumată călătoriei. Iar de v-aţi întors cu spatele la revenire, la întoarcerea dinainte, dacă aţi uitat să vecuiţi pământul, alegând să atingeţi norii, opriţi-vă din a vă înălţa "josul" pe fâşia asta de cer.

Nu cerul e deasupra - pământul e pe cer.

Scanned with CamScanner

FIZICA CĂUTĂRII ÎN SISTEMUL ARMONIC

Când lumile celor 11 ceruri vor deveni 13 ceruri surate... armonia stelelor fi-vor izbânda omului!

"Marea luptă s-a sfârşit.
Păcatul şi păcătoşii nu mai există.
Universul întreg este curat.
O singură vibraţie de armonie şi de bucurie străbate prin creaţia imensă.
De la atomul minuscul şi până la lumile cele mari, toate lucrurile însufleţite şi neînsufleţite, în frumuseţea lor neumbrită şi într-o bucurie desăvârşită, declară că Dumnezeu e IUBIRE.
Pregătiţi-vă de o călătorie fericită, dar, în acelaşi timp zguduitoare.
După aceea, nu veţi mai fi aceiaşi."
[Ellen G. White - Triumful Iubirii]

Observatorii lumii ăsteia, părinţi peste Nephilimi, Egregorii teleologiei, azi... se joacă cu noi.

Într-un orizont de-a dreptul discursiv şi palpabil, într-un adevărat noesis al legilor materiale, omul a devenit un element absurd creat prin scurtcircuitarea întrepătrunsului.

Dacă unim degetele de la mână formând o mudră perfectă, vom vedea că se întrepătrund universuri mici şi mari, culori armonizând din colţul ochiului... ceea ce numim azi o fărâmă de univers .

Scanned with CamScanner

DE LA MUDRĂ LA MANDHALA

Cine mai vede acel sistem armonic odată cu imaginea din colţul retinei?

Arhetipului îngăduinţei noastre de a ne crea o identitate proprie i-a fost dat numele de Observator sau Egregor, alţii i-au dat o acţiune proprie de manifestare ca fiind un intrus în matricea divină, o unealtă a pervertirii şi îndoctrinării speciei noastre.

Peştele mut cu un singur ochi sau cel ce vede din dreapta, îşi face prezenţa la graniţa armoniei cu haosul şi face apel la conştiinţa ta, o dizolvă cu mare voia ta, apoi te ia sub aripa-i, călăuzindu-te.

AJUNGI LA TINE - AJUNGI LA TOT

Toţi cei care se nasc cu dorinţa de putere, cunoaştere, foamea de a conduce şi setea de a fi unici prin ceea ce ei înşişi numesc a fi : "iluminarea şi harul" - sunt cei care au trecut puntea spre tine, te-au făcut să îi alegi şi ţi-au dat iluzia tronului.

Te-au făcut să crezi în Samsara şi sacrificiu întru bine şi iubire divină, ţi-au dat un singur punct de referinţă a unei singure realităţi: **a Lor.**

Ei sunt cei care la capăt de drum ţi-au socotit algerile şi paşii omişi, nu te-au lăsat să vezi în dreapta sau stânga ta, ci doar în afara celor simţite şi armonizate din propria-ţi conştiinţă.

Vi se dă puterea de a face minuni, vi se dă un nume cu lauri pe frunte, vă posedă prin cele mai mici orificii ale întrepătrunsului şi vă dă iluzia de a vă fi - vouă înşivă!

Vă bucuraţi de minuni, de legi invizibile şi anecdotice lumii materiale, vă minunaţi şi închinaţi celor nevăzute şi necreate de voi... iar ei, observatorii realităţii voastre create, vă ţin în palmă atât de uşor când vă lepădaţi de sine.

Scanned with CamScanner

OBSCURANTISMUL CREAŢIEI

Ne îndepărtăm de sursa conştiinţei noastre prin apartenenţa la un sistem clar vizat, un singur traseu dat speciei, o singură scară menită sa ierarhizeze specia după nevoile nicidecum comune, ci individuale - dar pledăm pentru altruism, binefacere, smerenie, iertare, evoluţie, dăruire, menire. Am creat o lume a creaţiei, o materializare a tot ce deţinem spiritual, moral, valoric, construind indentităţi personale prin alţii.

Despre ce identităţi vorbim aici?

Cum putem suprapune identitatea personală cu altă identitate creată în nevoia de a fi iubiţi, apreciaţi, admiraţi, văzuţi, doriţi?

Cum putem crea din creaţie o altă creaţie, dându-i acelaşi nume, aceeaşi identitate, când deja deţinem asta?

Am dat sens lumii materiale şi ne-am vândut sufletul pe un obol pe care am gravat inconsistenţa şi neputinţa noastră umană.

În toată orânduirea asta vorbim azi de armonie, de salvarea speciei, de evoluţie şi schimbare.

Vorbim de azi?

Vorbim de ieri?

Sau vorbim dintotdeauna?

"Fiecare om are o vină pentru acţiunile celorlalţi."

Vorbim despre un univers care ne-a creat cu eleganţa unei armonii, dar care s-a dezacordat între timp şi noi am luat formă pentru a-l reacorda.

Sună frumos, dar dacă omul ar avea capacitatea reconstituirii, dacă asta ne e menirea, atunci sistemul armonic nu ar mai fi împiedicat de arderi, de prezenţa unor entităţi care să ne

Scanned with CamScanner

devieze de la cale, ci am trăi firescul unui consum, n-am mai face uz de-atâtea speculaţii, pământeşti sau extraterestre, sau de orice altă natură ne-ar conveni nouă mai mult.

Populăm acest pământ vieţi la rând, am tot refăcut scenarii, le-am reinventat, le-am dat posibilitatea imposibilului, le-am teoretizat, implantat, inventat, pervertit, convertit, indus, influenţat, preluat, intercalat, transmis, fie că am dat numele armoniei corzilor, ciorchinelui, teoriei M, simetriilor, Big-Bang-ului, universurilor multiple şi paralele, gravitaţiei, supergravitaţiei, singularităţii, frecvenţelor, vibraţiilor, sunetelor, cuanticii, dianeticii etc.

Vorbim de simetriile unui spaţiu cu 11 dimensiuni, i s-a dat numele de "universul-ciorchine" cu 11 niveluri, apoi i-am armonizat corzile şi le-am numit **"M"- M E M B R A N Ă.**

Armonia meta-revoluţionărilor, constituţia unui **M** care vine în forţă şi uniformizează toate teoriile într-una singură, dându-i o nouă fizică căutării în sine.

SPAŢIUL ARMONIC CALABI-YAU

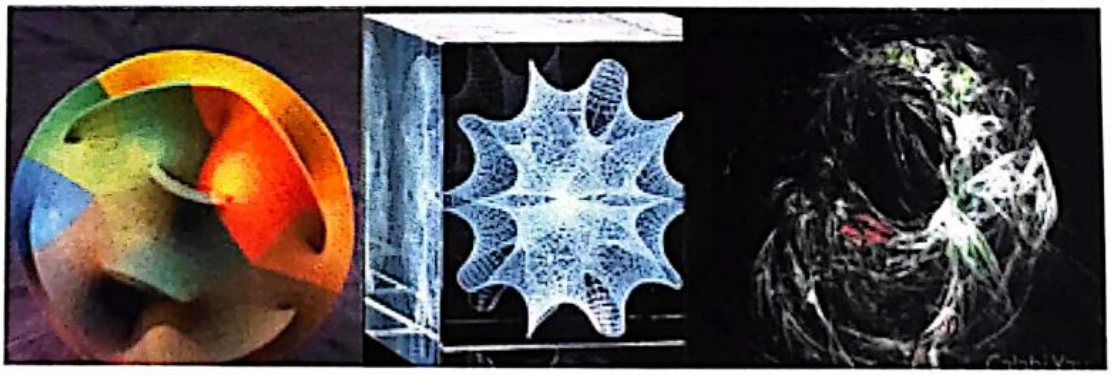

PARTE ESTE ÎN TOT ŞI TOTUL ESTE ÎN PARTE

Dacă privim atenţi imaginile de mai sus, putem pune armonia corzilor celor 10 dimensiuni sub forma unui M + V, în care M este reprezentanta celor 4 dimensiuni pe care noi le

Scanned with CamScanner

putem intui (avem capacitatea de a vedea doar un univers tetradimensional) şi V al celor şase rămase, "înfăşurate" peste, dar încă necunoscute nouă.

Iată un alt concept al sistemului armonic, care, de ce nu, poate pleca de la baza simbolului Triskelion - Universul Elice - Suprafeţele Möbius - chiar şi Suprafeţele Kummer.

Fizica căutării unui **VORTEX** care le deţine pe toate nu este decât fizica armoniei universului într-un mare **M** care le deţine pe toate.

SISTEMUL ARMONIC ÎN FILOTAXIA FRUNZEI

Universul-Trefoil armonizat devine universul-Frunză, iar meta-filotaxia ordonării lui pe frecvenţe îşi susţine tulpina sau coloana energetică ca un adevărat Kundalini sau ca o spirală, dar dacă armonizăm anatomic structura Meta-Osteonului Hieron pe 3 nivele dimensionale, putem să-l numim universul celor 3 triunghiuri simetrice întrepătrunse - VALKNUT.

Combinaţiile sunt multe şi toate duc la acelaşi univers în refacere, acea spirală generatoare, asociată cu spirala frunzei.

Gândiţi-vă la simbioza a două frunze unite printr-un segment de spirală situat paralel cu axa tulpinei, care poartă denumirea de ciclu. Un astfel de ciclu poate avea una sau mai multe rotaţii în jurul tulpinei pentru a uni cele două frunze, dar toate pleacă de pe aceeaşi linie verticală.

Trimiterea la această comparaţie nu e întâmplătoare - avem un univers oglindă - exteriorizarea armoniei devine segmentul uriaş coloanei de susţinere a matricei.

Scanned with CamScanner

CE E SUS E ŞI JOS

Dacă ne ghidăm după etalonul creaţiei lumii vom pătrunde cu siguranţă în lumea creaţiei.

Avem o formulă armonică şi pentru asta:
CREAŢIA= CREATORUL CREAT DIN CREAŢIE - sună atipic şi forţat, dar dacă ce e sus e şi jos, atunci ce e jos poate crea din jos în mai jos - dar nu şi viceversa = FRACTAL.

Noi însă am vrut să creăm şi în sus din nevoia materializării susului şi revendicării legilor nescrise în cele scrise.

Dumnezeul de Sus a devenit Dumnezeul de Jos - am zis **a devenit**, pentru că nu l-am lăsat să fie, l-am creat!

Dacă avem capacitatea de a inventa Dumnezei, atunci putem inventa lumile lor, dar parametrii creaţionişti devin umili în faţa necuprinsului şi eşuăm de la proclamaţia divină.

Nu mai putem fi Dumnezei dacă nu sărim nişte paşi.

DEZARMONIZAREA CREAŢIEI PRIN IERARHIE SIFTER SCALE

Vrem să ajungem la Dumnezeu pe o scară a valorilor materiale, dar neputinţa creează ierarhia materializărilor supreme:

Ne vrem îngeri - nu putem accede la ei, îi creăm.

Ne vrem Dumnezeu - nu putem ajunge la el, îl creăm.

Cum facem asta?

Ierarhia materială are legile ei, matricea ei, astfel că putem construi josului un nivel mai jos de ascensiune.

Se numeşte că armonizăm palpabilul cu puterea creatorului revelat.

Dacă nu avem un punct de referinţă sau o imagine a invizibilului, căutăm imaginea realităţii materiale ca fiind vizibilul

Scanned with CamScanner

exploatat.

Ce vedeţi în imaginea de mai jos se numeşte **CREAŢIA REVELATĂ**

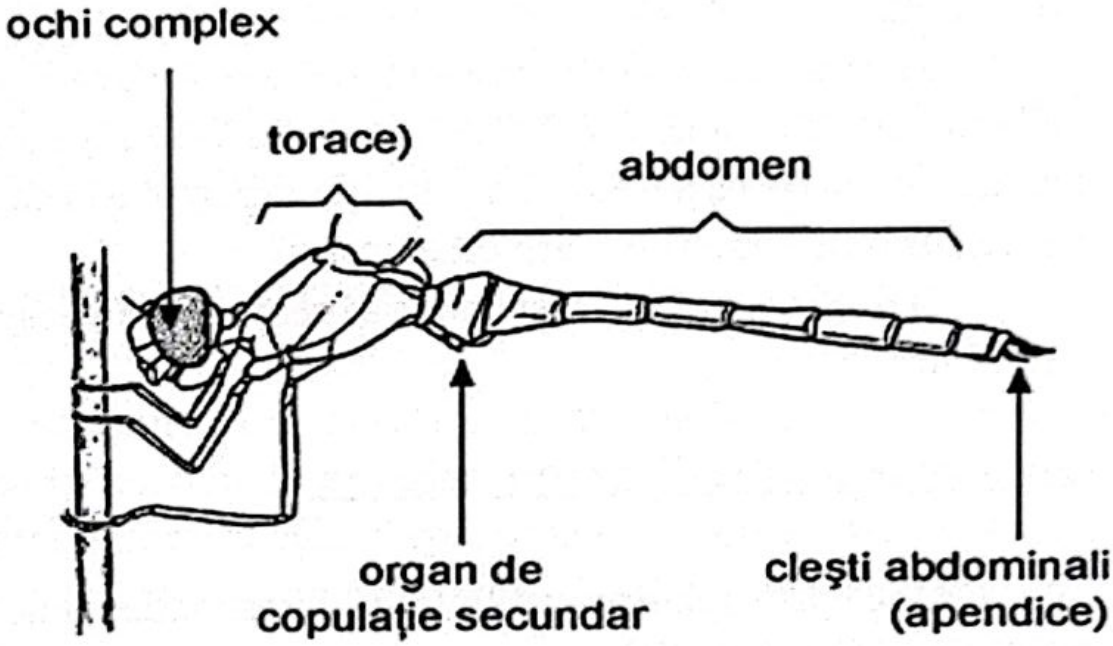

MODELUL ELICOPTERULUI - nu este singurul exemplu de creaţie deja creată, putem armoniza culorile universului cu cele materiale, pigmentare; putem găsi armonia biologică în cea anatomică şi invers, toate se întrepătrund în lumea creaţiei materiale şi au răspunsul în creatorul lumilor.

OCHIUL NOSTRU VEDE TOT?

Sau ochiul nostru vede numai ce recunoaşte?

Dacă noi nu recunoaştem mai mult decât realităţile revelate, cum am putea crea dincolo de creator?

Din start lumea a deviat de la axa creatoare, s-a poziţionat pe axa inovaţiei iluzorice, a constituit un univers paralel celui deja existent, şi-a reconstituit matricea dar şi-a pierdut tulpina, coloana, esenţa, spirala.

Suntem o lume creată din propriile noastre creaţii.

Scanned with CamScanner

Trăim într-un vis?

Sau suntem chiar noi înşine visul?

Vorbim de armonie şi fizica căutării ei, de simetria cu care ne suprapunem constituţia energetico-materială în creaţia creatorului.

Nu cumva transformările lumii materiale sunt de fapt nevoile infailibile de a nu fi SINGURI în creaţie, de a şti totul despre noi, de a ne naşte fără amnezie, de a percuta în faţa rezonanţei, ordinii, simetriilor, armoniei însăşi?

Şi dacă da... atunci visul nostru creat are un corespondent pe măsură.

CREATORUL ŞI-A VISAT CREAŢIA

Orice principiu care are la bază corespondenţa devine un SUPERNOVA existenţial.

Ardem ca să reîntregim creaţia.

Dacă această explozie de energie şi materie are un fundament suprem de armonizare alfanumerică, atunci valoarea materială prin corespondenţă se va păstra intactă, vorbim de un limbaj numeric divin - o matematică divină. Tot ce înseamnă BINAR în creaţie este, de fapt, jocul divin în ordonarea haosului.

1 devine predecesorul nimicului, un zero al începutului nedefinit.

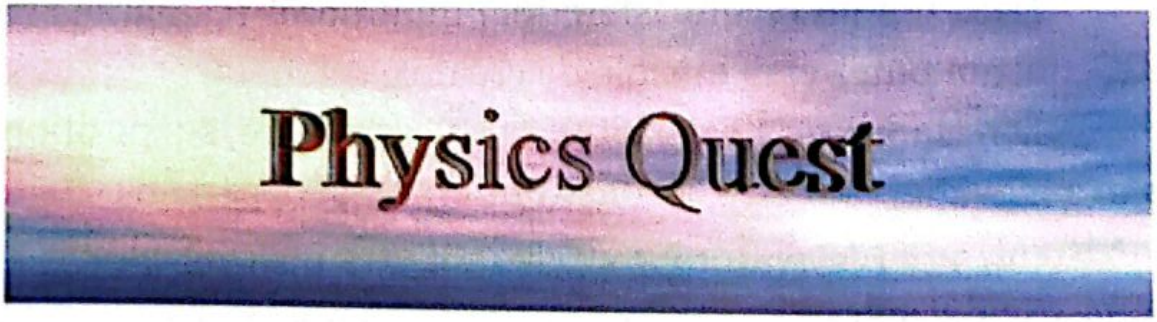

Fizica căutării se reduce la armonia căutărilor, fie că le

Scanned with CamScanner

exteriorizăm sau le reconstituim ca nişte mici căutători de origini.

Simetria cu care ne reconstituim sursa provenienţei este încifrată în codul nostru genetic şi o purtăm cu noi vieţi la rând.

Dacă specia noastră a trecut prin atâtea transformări, materializări, reconstrucţii divine şi nu şi-a pierdut armonia căutării unităţii, atunci avem toate şansele să repetăm acest ciclu evolutiv din ce în ce mai pregătiţi, mai avizaţi, mai prolifici.

ARMONIA OGLINZILOR

Se spune că cerul este oglinda creaţiei, mergând însă pe linia teoriei corzilor care vorbeşte de 10 dimensiuni, ar însemna să vorbim despre 10 oglinzi constituente şi rezonante: *"oglinzile nu sunt aşezate în linie dreaptă, ci într-o spirală verticală".* [Alesa]

Dacă 2 nu vede 3 şi viceversa <-> 3 nu vede 2, atunci vorbim clar de un vis în oglindă. Noi ne-am programat un vis deja visat, ceea ce face ca oglinzile să nu reacţioneze este inexistenţa imaginilor verosimile.

Noi creăm realitatea imaginilor suprapuse, de asta nu recunoaştem reacţia unei realităţi deja existente.

Deviem proiecţia imaginilor prin însăşi creaţia altor realităţi visate. Unificându-le, ele devin parte dintr-o univers-membrană, univers cu 11 dimensiuni.

TEORIA OGLINZILOR = EFECTUL DE BUMERANG

Teoria M, care vorbeşte despre congruenţa dimensiunilor într-o singură membrană, nu este răspunsul final.

Unii vorbesc despre cele 13 ceruri, sau 13 dimensiuni ale

Scanned with CamScanner

spaţiului nostru, alţii merg pe ideea că există un alt univers-membrană, dincolo de cele 11 dimensiuni, univers care practic le cuprinde pe toate.

La baza acestor ipoteze stă o fizică a căutării, iar dincolo de ea o întrebare care o face să existe: **DE CE ?**

DE CE - este aidoma unei linguri, ea duce un mesaj cu hrană unei surse. Dacă neglijezi mesajul, sursa se îmbolnăveşte, nu mai are vitalitate şi nu mai poate lua formă.

Salvarea sursei stă chiar în mijlocul lingurii - dacă e bine direcţionată spre sursă devine una cu sursa. Problema la noi oamenii... nu e felul prost de a pune întrebarea, ci incapacitatea noastră de a recunoaşte răspunsul.

Modalitatea prin care putem ajunge la sursa adevărului despre noi, nu este CĂUTAREA, ci REVENIREA.

Dacă armonizăm cele 2 structuri avem şansa să construim un mare XEROX al tuturor timpurilor, COPIA ADEVĂRULUI.

Singura metodă **"de a ne repeta"** cu ţinere de minte este armonizarea revenirilor, iar singura cale spre decodificarea resortică este IUBIREA - care îi înnobilează trecerea.

"CÂND O SĂ VEDEŢI CĂ ÎN FIECARE ATOM EXISTĂ O ARMONIE...
CÂND O SĂ ÎNŢELEGEŢI CĂ NU TREBUIE SĂ MODIFICAŢI NIMIC ÎN STRUCTURA FIINŢEI VOASTRE PENTRU A AJUNGE LA IUBIRE...
O SĂ ÎNŢELEGEŢI CĂ FIECARE PĂRTICICĂ DIN VOI E CREAŢIE DIVINĂ"
PENTRU CĂ DUMNEZEU E IUBIRE
ŞI
N-A SCHIMBAT NIMIC LA EL!

Scanned with CamScanner

ÎN ADEVĂRUL HELICOID SUNTEM VISAŢI

Nu avem ce învăţa pe acest pământ.
E ca şi cum am învăţa creatorul să fie creaţie.

Spune-mi, Doamne, eu te-am visat?
Spune-mi dacă visul meu este despre om...
Dacă lumea visului meu era goală,
Te-am aşezat căpătâi?

DUMNEZEUL VISAT *VERSUS* CREAT

Pornind de la ipoteza oglinzilor în Teoria M, am redus ideea la un univers fractal, pentru că totul în această dimensiune se reduce la un fractal întreg sau mai mulţi fractali combinaţi.

Totul în realitatea noastră porneşte de la MÖBIUS - cel mai simplu mod al unei singure suprafeţe de a se răsfrânge fără risipă în infinite posibilităţi, realităţi, dimensiuni, sau poate... vise.

Totul este FRACTAL - fluide, geometria sacră, fizica cuantică, metafizica, harta naturii, harta stelară, geometria munţilor, copacilor, frunzelor, plantelor, homeopatia fractală, totul este sinergie...

Cercetările tanato-psihologice vorbesc despre o materie în continuă devenire, dar cu siguranţă există un păpuşar al informaţiei eterne din această matrice şi mă întreb până la urmă, lu-

Scanned with CamScanner

mea noastră este un vis sau un joc al păpuşarului?

Suntem TIPARE - suntem visaţi sau suntem noi cei care visăm?

Ne găsim aceleaşi fizionomii, timbrul vocii îl recunoaştem la mulţi dintre noi, gesturile, mimica, adaptarea la N medii, N realităţi, N vise. Moartea biologică nu ne transformă matricea, ci o readaptează, noi suntem cei care murim înăuntru ca să ne naştem în afară, un proces continuu de asimilare şi devenire.

DE CE?

Lumea noastră materială este un VORTEX care ne dă capacitatea vizibilului, a ceea ce creăm în momentul recunoaşterii - dar ce se întâmplă cu acest VORTEX când realităţile lui întrepătrunse nu ne mai sunt la îndemână?

Nu mai există VORTEX sau nu mai există VISUL nostru?

NIMIC NU SE PIERDE - TOTUL SE TRANSFORMĂ

Emanaţia noastră informaţională creează möbiusian mai multe realităţi compacte pe care le reduce la una singură spre final - DUMNEZEU.

De ce facem asta?

Avem nevoie de o MEMBRANĂ care să îmbrace toate transformările noastre, i-am dat numele de Dumnezeu şi l-am creat in visul nostru perpetuu. De câte ori ne punem întrebări nu facem decât să creăm alt vis, alte universuri, alte adevăruri ipotetice.

Este jocul divinităţii sau jocul nostru de-a divinitatea?

Gândiţi-vă că ne dorim tot timpul să avem confirmări: de oglinzi, de corzi, de suprafeţe sinusoidale şi elastice, de mulaje interdependente decizional, de cauzalitate finită.

Scanned with CamScanner

Noi vrem o CAUZALITATE FINITĂ!

Dacă există un capăt - şirul întrebărilor noastre se diminuează şi anecdota destinului nostru ar căpăta un sens.

Noi nu vrem adevăr - noi vrem sens!

Căutăm urechile în mâini când nu mai avem cuvinte, ochii în degete când nu mai ştim să ne desenăm în oglindă, dar mă întreb: într-o realitate materială, într-o lume a ideilor, ce adevăr căutăm şi pe ce fundamente?

TIMPUL FIZIC NAŞTE ATEMPORALITATEA ?

Cum putem să îndrăznim a căuta răspunsuri despre NECUPRINS într-o lume discursivă a palpabilului, a formei, a gândirii finite?

Din ce se naşte DE CE ? - nu cumva dintr-un raţionament finit şi încătuşat?

Dacă adevărul îşi are rădăcina înfiptă atemporal, cum putem noi, în formatul temporalităţii materiale, să vorbim, gândim, intuim, o lume imaterială, infinită, ilogică, nevisată, netrăită?

E ca şi cum o furnică s-ar opri din mersul ei firesc, ar ieşi din realitatea ei de manifestare şi ar urca pe spatele unui elefant desenându-i o matrice corespondentă capacităţii ei de intuire şi recunoaştere.

Ce ar recunoaşte furnica din realitatea elefantului?

Pericolul unei forme de N ori mai mare, sau doar un deal aflat în mişcare?

Dacă noi dăm timpului formă, curgere, axiome logice, paralelism, atunci, în timpul unei regresii puternice, atemporale, ce capacitate de înţelegere vom da simultaneităţii, când vom vedea aceeaşi furnică, aflată în acelaşi timp, odată pe spatele unui elefant şi odată pe mâna noastră?

Scanned with CamScanner

"A fost demonstrat faptul ca omul posedă o structură fizică, una energetică şi una informaţională, toate dispuse holografic." [Ionel Mohîrta]

De ce informaţia este diferită de energie?

Fizic, informaţional, metafizic - totul este energie.

Omul asimilează informaţia holografic ordonată doar dacă o recunoaşte, dar din experienţele mele la nivel regresiv am trăit efectul omogenizării informaţiei materiale:

Tot ce era recunoscut în realitatea mea de percepţie, ca fiind materie compactă, se desprindea de formatul vizibilului luând aceeaşi formă: fluidă, omogenă, continuă.

Masa devenea totuna cu podeaua, podeaua se mula perfect pe piciorul meu, piciorul meu începea să se prelingă prin mâini, torace şi să iasă prin plexul solar. Eram din aceeaşi materie informaţională cu scaunul, podeaua, masa.

Aveam aceeaşi formă, aceeaşi recunoaştere, acelaşi *pattern*. Înseamnă că: CHIPUL ŞI ASEMĂNAREA este TOTUL iar TOTUL este CURGERE, nu formă.

Atâtea conexiuni, ipoteze, prezumţii, teorii, încercări ale oamenilor de ştiinţă de a da formă unui **template amorf**, dar dacă eliminăm toate aceste concepte, vom realiza că toate căutările noastre iluzorice şi nefondate tind să ia forma unui labirint, un cerc vicios complex fără o direcţie clară.

Spuneam că am dat ideii de DUMNEZEU o notă SIMPLĂ de răsfrângere a realităţilor în el şi viceversa.

E clar că există ceva care le deţine pe toate, fie că este o matrice a oglinzilor, corzilor, fie că e un atom perfect din care neam frânt, fie că e un vis creat al Păpuşarului, fie că noi suntem cei care-l visăm.

Că există sau nu ceva care le coordonează pe toate, că matricea noastră cromozomial bioluminiscentă are capacitatea de codare/decodare a informaţiei divine, se reduce totul la între-

Scanned with CamScanner

barea clasică a cercetătorilor :

"*Cum depinde structura şi limitele de parametri ?*"

Dacă ADN-ul nostru curge helicoid, atunci cristalele noastre lichide: fosforul şi lumina care le pătrunde nu au o curgere unidirecţională, ci un **"REGRES ÎNAINTE".**

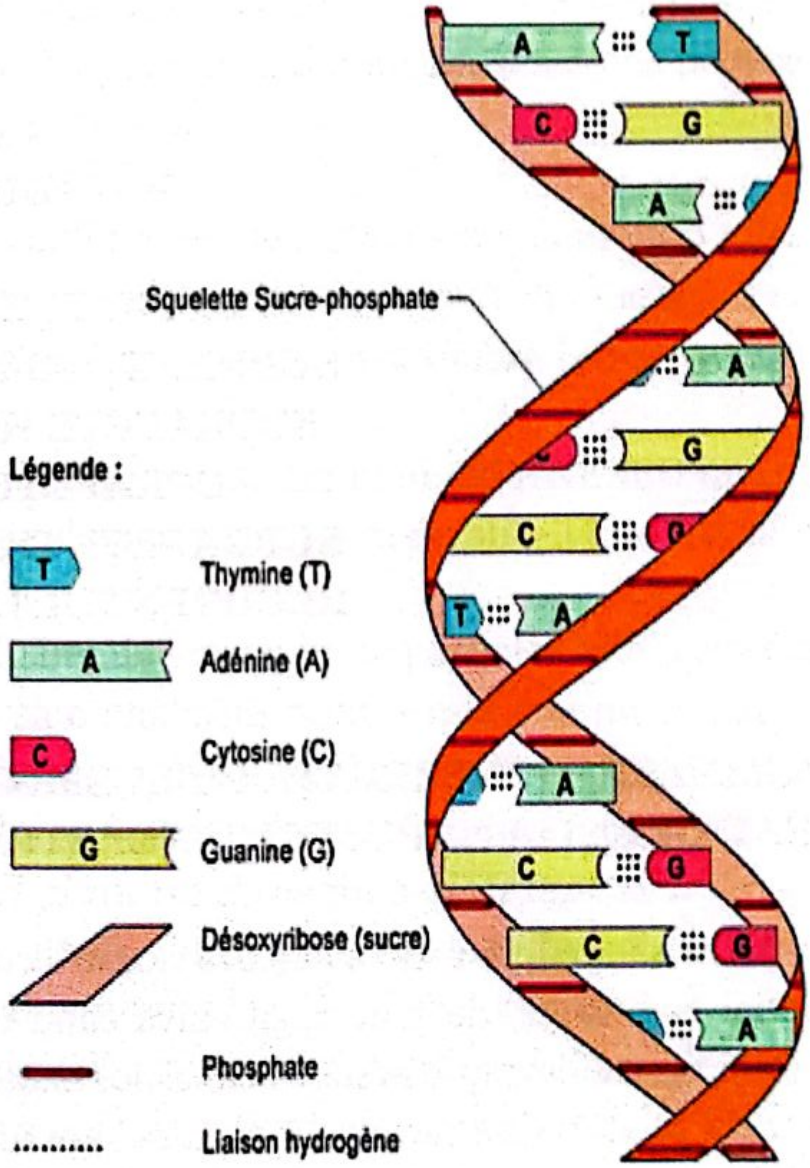

Dacă extremele nu au recunoaşterea dincolo, atunci ideea de BINE şi RĂU nu există!

Dacă extremele nu există - ce mai rămâne din DUMNEZEUL CREAT?

Scanned with CamScanner

Nu cumva în realitatea noastră materială, ideea de SUS şi JOS se anulează? Am creat noţiunea unei META-MEMBRANE atotsuficiente care deţine toate realităţile în matca unei recunoaşteri materiale, li s-au dat diferite interpretări, nume:

MÖBIUS
FRACTAL
CORZI
CIORCHINE
BUMERANG
OGLINZI
SUPAFEŢE KUMMER
SUPRAFEŢE CALABI-YAU
SUPRAFEŢE HELICOIDE
SUPRAFEŢE TREFOIL
SUPRAFEŢE TRISKELION
RECIPIENTUL LUI KLEIN

DUMNEZEU - INTERFAŢĂ CU COSMOSUL SAU CREAŢIA NEPUTINŢEI NOASTRE ?

Ne place să credem asta, e singura noastră şansă de a nu merge haotici prin lume, de a ne ruga cuiva când neputinţa îşi face loc în noi, de a fi iertaţi de cineva când noi habar n-avem să ne iertăm, de a fi iubiţi de cineva pentru că noi am uitat să facem asta... şi toate care ne petrec în realitatea asta ne este dat să le ducem cu durere şi nepotrivirea lumii vizibile în cea invizibilă nouă.

DIN CE L-AŢI CONSTRUIT PE DUMNEZEU?

Aţi hotărât că e INFINIT - dar i-aţi dat un TIMP de manifestare.

Scanned with CamScanner

Aţi hotărât că e IUBITOR, SALVATOR, IERTĂTOR, ATOTŞTIUTOR - dar ce ştiţi voi despre iubire, iertare, salvare, atotştiinţă ... când l-aţi pus pe cer?

Aţi hotărât că el a făcut lumea, universul şi aţi pus un mare **STOP creaţiei** - dar nu cumva pentru că nu puteţi accepta ideea unei cauzalităţi infinite?

DUMNEZEU A FOST DINTOTDEAUNA - pe El nu l-a creat nimeni, a apărut aşa, din neant, şi s-a pus pe treabă să facă el un univers şi-o lume.

Aproape hilar.

Păi, conform teoriei ăsteia - noi suntem o mică reproducere a unei manufacturi eşuate, pe care Dumnezeu se chinuie să o refacă, aşa că oricum nu prea aveţi mare lucru de spus în manopera lui.

Dar dacă tot ne rugăm unui DUMNEZEU invizibil şi creat pentru a avea şi noi un sens, cum de nu s-a întrebat nimeni niciodată la cine ne rugăm de fapt?

Să luăm de exemplu o părticică din rugăciunea către Dumnezeu, să o analizăm puţin - mie una mi se pare interesant modul de abordare, de altfel, săracu' Nietzsche, de-ar mai fi trăit, în nebunia lui ar fi zis că suntem "o adevărată fabulă".

"[...] şi nu ne duce pe noi în ispită".

Cum poate un Dumnezeu atât de iubitor şi salvator şi iertător şi atotştiutor să ne ducă pe noi în ispită?

Oare cui îi e adresată această rugăciune, de fapt?

Eu nu contest o forţă net superioară, dar nu cred că suntem capabili de ADEVĂR - spun asta pentru că nu deţinem penelul, nu deţinem dalta, nu deţinem ADEVĂRUL pentru a-l autentifica, confirma, crea!

Şi-atunci mă întreb, noi vrem ADEVĂRUL sau PUTEREA?

Scanned with CamScanner

Noi vrem să cunoaştem DUMNEZEUL sau să fim DUMNEZEI?

Omul are dreptul de a CREA.

CE? CU CE? DIN CE? PE CE FUNDAMENTE?

A fost uşor să pervertim mesajul - CE E SUS E ŞI JOS, dar CE E JOS POATE CONSTRUI CE E SUS?

Noi ne-am luat avânt şi drepturi de a căuta un Dumnezeu, dar cum să cauţi ceva ce nu cuprinzi, ce nu înţelegi încă?

Cum să vorbeşti cu atâta siguranţă şi să te închini cuiva şi să-ţi pui toată credinţa ta de om în ceva care habar n-ai ce e, pe care îl cauţi o viaţă întreagă, îi creezi scenarii palpabile, numind simţire şi har, chemarea spre invizibil.

Dacă vorbim despre un Dumnezeu, cu siguranţă vorbim despre un TRICKSTER, care ştim bine că poate lua reprezentarea divină prin viclenie, poate induce lumină, încredere, iar prin ceea ce numim "mişcarea inversă" poate perverti adevărul divin, ba mai mult, să altoiască îngereştile făpturi cu mare dibăcie şi viziune, ca noi cei de aici... să le luăm drept exemple divine clare, mesaje şi revelaţii.

Pentru că o să spuneţi... *"L-am simţit pe Dumnezeu în mine, am simţit chemarea lui"* - de unde ştiţi că ce a trecut prin voi e Dumnezeu şi nu un Trickster?

Forţa şarpelui e înzecit mai mare în zilele noastre, pentru că omul a uitat ce e iubirea, n-o mai accesează în el însuşi şi bâj-bâie încă după adevăruri venite din afara lui, nu din el însuşi.

ADEVĂRUL ARE DOUĂ TĂIŞURI: UNUL TAIE, ALTUL TE TAIE

Oamenii nu vor adevărul - ci adevărul lor personal.

Trăim într-o lume unde adevărul se conjugă cu falsitatea şi invers, abia ne pipăim pe noi înşine şi vrem să înţelegem lumea

Scanned with CamScanner

imaterială, e hilar.

Omul pneumatic a uitat să respire, a căpătat o inteligenţă ecosistemică şi s-a rupt de sine.

Trăim o adevărată hermeneutică a suspiciunii, experimentată şi de alţii înaintea noastră: istorii scrise, teoretizări ştiinţifice, ipoteze existenţiale, căutări fără de rezultat într-o lume opacă şi nesigură.

Din lumea asta creăm noi Dumnezei?

Avem mare curaj, nu glumă.

CAINIŢI VERSUS OFIŢI

Istoria se repetă şi de fiecare dată nu învăţăm nimic din ea. Dacă noi credem că Dumnezeu face teste pe noi - ar însemna să ne găsim într-un joc nebun la care asistăm cuminţi şi neputincioşi, precum nişte cobai.

Pildele sau învăţăturile divine, dacă le pot numi aşa, ne prezintă o faţetă prost interpretată, dacă luăm aminte la **Lecţia lui Iov.**

Dacă Dumnezeu ne pune la teste, încercări, prin care să-şi dovedească el creaţia, mă tem că nu vorbim despre un Dumnezeu iubitor, ci de un Tester care vrea să îşi perie autoritatea divină în faţa Întunericului.

Dacă am trece de interpretarea asta şi am pătrunde dincolo de războiul dualităţii expuse, Dumnezeu nu ne-a dat lecţii, teste, task-uri, încercări, prin care el să îşi confirme creaţia.

Aceste lecţii mă tem că ni le dăm singuri, le alegem singuri, dar pentru că nu putem duce aşa responsabilitate asumată, am pus totul pe seama unui Dumnezeu care ne scanează din ceruri alegerile.

Practic, ce diferenţă e între sărmanul om care se închina

Scanned with CamScanner

la fulgere şi trăsnete, care la zguduitura pământului deja pictează în peşteri zeităţi - şi noi, cei de azi, care am trecut de la forţele naturii la cele numite forţe cereşti?

Nici una.

Fiecare interpretează liber ideea unei forţe superioare nouă, fie că o face matematic, ştiinţific, religios, ezoteric etc.

Toate aceste episteme create şi recreate zeci de mii de ani n-au făcut decât să re-updateze Neştiutul, Neputinţa, Viclenia.

Atât timp cât există o geometrie fractală a naturii, mergem pe principiul oglinzilor şi enunţăm că partea e frântă din întreg, deci se aseamănă cu el.

Dacă noi suntem parte din întreg e firesc să îndeplinim aceleaşi legi fractale, să fim parte identică din întreg, să ne oglindim în creator dar, la rândul lui, creatorul are o creaţie care oglindeşte creatorul unei alte creaţii, al unui alt creator de creaţie => F R A C T A L

Există ierarhie şi acolo sus?

Conform oglinzilor, ce e sus e şi jos, merge pe principiul ierarhiei similare.

Dacă se presupune că în creaţie, realităţii noastre îi corespunde o scară ierarhică, de ce nu ar fi aşa şi sus?

DUMNEZEUL DUMNEZEILOR NESCRIŞI

Nu vorbim despre politeism, a nu se confunda cu asta, eu vorbesc despre o ierarhie dincolo de realităţile noastre create, despre o CREAŢIE ÎN ALTĂ CREAŢIE, despre "cvasi-pluri-matrice", i-am zis aşa pentru că nu cred într-o matrice finalizată şi unică, nu cred într-o cauzalitate finită - doar pentru că noi limităm totul la nivel de raţiune.

Există cu certitudine o ordine, *ordonată de ordonatorul reordonat la rându-i => FRACTAL.*

Scanned with CamScanner

Nu sună deloc elegant, dar universul nu apare ca fiind CREAT de un Dumnezeu Necreat... e de natura comediei prost regizate. Ar însemna să eliminăm din start o cauză inițială și să vorbim despre un efect deja existent. Așa ceva nu cred că stă în putința vreunuia dintre noi, oricâte teorii ontologice, epistemologice, gnostice, am inventa.

IERARHIA UNUI CONSUM ÎN VAN

În loc să lăsăm secole să treacă pentru a găsi o cale spre dumnezeire și necunoscutul ei, mai bine am învăța lucrurile elementare.

Traseul e mai mult decât simplu, e banal de-a dreptul și tot la aceeași finalitate duce, indiferent că ai făcut experimente sau că ești un mare inventator, geniu, erudit, toți ne folosim mai mult sau mai puțin ironic de aceleași unelte în creația lumilor noastre imperfecte.

Nu vreau sa proclam un Dumnezeu deasupra mea și nici unul dedesubt, vreau doar sa pun o întrebare firească lumii mele:

Până când ne mai călcăm în picioare aruncându-ne în brațele unui Dumnezeu, când nu ne mai ducem lașitatea și minciuna?

Ce mai contează cine a făcut lumea și de ce, câți erau pe cer și câți vrem să mai punem, ce mai contează cine a creat universul și câte găuri negre există, de ce e ADN-ul în formă helicoidă și nu e romb, de ce pe Lună nu e gravitație și aici e, de ce trăim *déjà-vu*-uri, telechinezii, telepatii, levitații, clarviziuni?

Ce mai contează dacă există îngeri sau demoni, dacă adevărul este sau nu deținut de om, dacă cerul e deasupra sau noi suntem pe cer, dacă pământul e turtit la capete și dacă soarele va

Scanned with CamScanner

muri, dacă lumea va evolua sau deja am fost evoluaţi şi acum doar regresăm spre origini, dacă va fi un sfârşit al planetei ca să se nască un alt început al ei, dacă sumerienii desenau bombe şi măşti de oxigen ca să ne arate că ne autodistrugem, sau pentru că aveau ei inspiraţia lui Jules Verne?

Ce mai contează că există bogaţi şi săraci, bolnavi şi sănătoşi, proşti şi destepţi, când toţi muncim într-o viaţă de om pentru a moşteni 4 cuie la final?

Ce mai contează atâta studiu, efort stahanovist fără finalitate, chin şi suferinţă, când singura noastră durere este:

- **S I N G U R Ă T A T E A** - şi nimeni nu vrea să recunoască asta!

Toţi cerem IUBIRE, IERTARE, AJUTOR, ÎNŢELEGERE - le cerem de când ne naştem până la sfârşitul vieţii, dar niciodată nu le oferim!

CE MAI CONTEAZĂ CE ALEGEM SĂ FACEM PE ACEST PĂMÂNT CÂND TOTUL SE REPETĂ PÂNĂ CE OMUL VA REALIZA CĂ TREBUIE SĂ SE AŞEZE ŞI SĂ NU MAI FACĂ NIMIC!

Atâta chin, maculatură, rafuri de cărţi, filosofi şi scriitori, Guru şi iniţiaţi, mesageri şi "răstigniţi" ... cu toţii repetă acelaşi scenariu numit: T R E Z I R E !

Până la Dumnezeu mai bine ne-am trezi din vis, măcar să ne naştem data viitoare cu amintirea că ne-am culcat la loc, ca să să ne visăm iar.

Scanned with CamScanner

KADMON SUB SEMNUL ICHTYOS

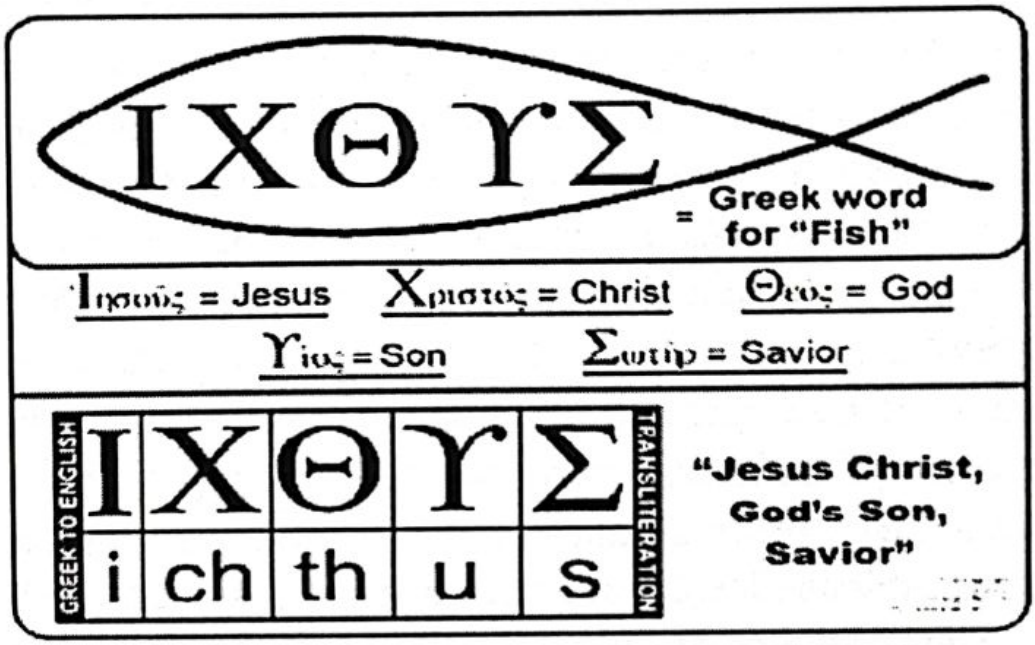

"Desine fata deum flecti sperare precando!"

"Nu mai spera că plânsu-ţi va schimba voia zeilor"

(Vergiliu, *Eneida,* versetul 6)

"Theou Yios Soter - poate fi asociat cu mitul biblic în care Iisus împlineşte minunea parabolei "pâinea şi peştele", sau cu ospăţul celor 7 discipoli după resurecţie, pe ţărmul mării Galileei. În greacă, simbolul peştelui poate fi extrapolat în diverse forme, aşa cum în discursul lui, împăratul Constantin avea să numească Theou Yios Soter - "Ad coetum Sanctorum", ceea ce numim noi - Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Mântuitorul. "

I= Iisus

TH= Theos-Dumnezeul

U= Fiul

S= Salvatorul

Scanned with CamScanner

"Mai târziu, credincioşii lui Iisus şi-au luat numele de *"micii peşti"*, prin asociere cu botezul, de ce nu, a naşterii celui uns în apă. Să nu uităm că mesagerul a venit înainte de Era Peştilor, care începe după dispariţia lumii antice; Era zodiacală a Peştilor a început cu aproximaţie în 282 e.n., Eră care aduce o mutaţie astrologică de proporţii şi simbolizează sfârşitul unui mare ciclu cosmic, de cca. 25.920 ani, care va debuta cu Era Vărsătorului, undeva în 2442. Creştinismul rămâne o religie a Erei Peştilor, dând simbolului conotaţii puternice, precum sacrificiul suprem, spiritualitate şi altruism, ca o adevărată corespondenţă cu iubirea şi credinţa - cel puţin aşa s-a vrut a fi - lucru care devine o rampă de lansare spre evoluţie, prin înţelegerea iubirii desăvârşite, care ne va ajuta ca specie să intrăm în Era Vărsătorului, mai independenţi, conectaţi la o lumină interioară, asumându-ne propriul destin."

Pregătirea speciei noastre sub semnul autentic al peştilor nu face decât să ne proiecteze într-un cadru premeditat al comunicării prin unde, frecvenţă şi rezonanţă - care nu e altceva decât capacitatea iubirii din noi înşine. Să ne gândim în afara contextului simbolic: ce s-a întâmplat cu omenirea după 1997?

Oamenii dorm din ce în ce mai puţin, preocupările lor sunt mai mult de natură spirituală, întrebările şi căutările lor parcurg acelaşi făgaş invizibil, încep să iasă la lumină din ce în ce mai mulţi maeştri spirituali, chiar dacă nu toţi îşi asumă corect titulatura, însă cu toţii direcţionează aceleaşi căutări.

Aşadar, 1997 devine practic începutul perioadei de tranziţie între Era Peştilor şi cea a Vărsătorului, fapt pentru care se simte o mai mare conexiune între oameni, o comunicare interioară mai intensă, o recunoaştere a semenilor la nivel de metalimbaj, perioadă care manifestă o puternică dezvoltare a spiritualităţii la scară planetară.

Avem acces la informaţii net superioare; armonizarea

Scanned with CamScanner

cosmogenetică prin frecvenţă; trecerea invizibilului în vizibil; lumea e construită holografic pe nivele de realitate; recunoaştem partea apartenentă întregului; partea care generează întregul; întoarcerea omului la Conştiinţă.

MUTATIS MUTANDIS

Dacă simbolul peştelui ne anunţă schimbarea şi ne pregăteşte pentru cunoaşterea autentică, ştiinţa va progresa şi ea, ne vom rupe de orice dogmă, prozeliţii nu vor mai exista, încep să mijească valorile interioare şi odată cu ele avem acces la lumina noastră dinlăuntru, vom fi conştienţi de alegerile noastre dinainte de naştere, ni le vom asuma, nu ne vom mai simţi constrânşi de sistem, iar calea eficientă de comunicare şi interconectare se va face prin intermediul undelor şi vibraţiilor energetice.

Dacă acum ne găsim sub cupola sacrificiului suprem şi a selecţiei în masă la nivel meta-informaţional, în Era care urmează nu vom mai fi spectatori în faţa cunoaşterii şi libertăţii, ci vom avea frâurile celor două, important e să ne folosim înţelept de ele.

Tot zbuciumul lumii noastre de acum, nedirecţia, oboseala, saturaţia, golul interacţiunilor lumeşti şi dincolo de om, lipsa conştientizării sinelui, egoismul uman, vor abdica toate în faţa unor transformări uriaşe, piramida maslowiană iese din circuitul priorităţilor, asistăm astfel la o restabilire a echilibrului economic al lumii, nu vom mai fi conduşi de sistemul individual pe ideea profitului în faţa bunăstării.

Sună utopic, poate, atât de aproape de ideal, o să spuneţi... dar dacă ne gândim obiectiv, pământul nu duce lipsă de resurse nici la ora actuală, însă ceea ce face să apară inegalitatea între mase, este structura sistemului organizaţional al unei societăţi conduse la nivel de interese, pe scenă înaltă.

Scanned with CamScanner

Nu mai e nevoie să dăm la o parte cortina masoneriei, se ştie că această lume nu este tocmai o lume întru iubirea de om şi oameni, astfel că, oricât de tare am agita apele, suntem o specie complăcută la moment.

Optimismul meu are fundamente anecdotice în contextul dat, dar dacă pornesc de la premisa că omul nu este întâmplător în universul ăsta, pot miza pe capacitatea speciei noastre de a găsi propriul drum spre conştiinţa sinelui, fără a avea nevoie de un model inefabil şi autoritar deasupra.

Suntem o specie care şi-a asumat din start ciobanul şi turma, nu cred că o schimbare se va întâmpla prin revoltă sau / şi oponenţă, mai ales că istoria şi-a spus cuvântul de N ori, în privinţa asta şi până la ora actuală, nici o revoltă, război, sacrificiu sau calamitate nu au adus vreo schimbare în noi înşine.

ΙΧΘΥΣ - Iată de ce simbolul peştelui poate fi o hrană spirituală suplinită de către "Salvatorul Sfinţilor", fiind de cele mai multe ori asociat cu o ancoră, iar mai târziu peştele vine ca reprezentare a delfinului, un bun prieten al omului, o fiinţă empatică.

Acest laitmotiv des întâlnit în Biblie, rezonează puternic şi deloc întâmplător cu matricea universului şi evenimentele care au loc sub acest *pattern*. Dacă ar fi să vorbim despre influenţele semnului asupra asemănărilor dobândite, vom trăi un impact frontal.

"Ţinând cont de învăţăturile Kabbalei, există 4 lumi. Aceste lumi aparţin lumii primordiale formând universul. Esenţa divină cunoaşte 3 nivele de manifestare:

YACHID - ECHAD - KADMON, toate trei se găsesc în procesul creaţiei divine: TZIMTZUM. Vorbim aici de procesul comprimării energiei până la stadiul de substanţă - OMUL PRIMORDIAL - ADAM - KADMON.

Conform teoriei corzilor, Dumnezeu este o undă, în com-

Scanned with CamScanner

ponenţa căreia găsim alte unde armonice, astfel că orice creaţie divină este o sinergie, iar unda fundamentală armonică divină, e reprezentaţia sacră a *Tatălui, Fiului şi a Sfântului Duh.*"

ICHTYOS - SEMNUL INFINIT

La nivelul informaţiei divine, lumea materială ar trebui să îndeplinească aceleaşi legi, pentru că ceea ce se presupune a exista sus există şi jos. Sistemul realităţii materiale însă nu coincide cu reprezentarea dată de meta-structura matricei divine.

Reprezentaţiile socio-sistemice, fie ele de natură ştiinţifică, religioasă, sau spirituală, ar trebui să se armonizeze conform creaţiei undelor divine.

Această armonie nu există, deşi omul este CHIP pentru cosmos şi preia din legile lui. Putem să facem o trimitere simplă la univers ca şi creaţie exteriorizată, iar această autoscopie divină să ducă practic la un efect creator nou:

CREAŢIA ÎN OGLINDĂ - O analogie la creaţia în oglindă, poate fi o expresia autoscopică a divinităţii care nu poate să se exteriorizeze fără a se privi din afară, iată de ce creaţia divină este o reflexie a ceea ce numim autentic.

Poziţia divină în faţa creaţiei este creatorul însuşi, iar masterplanul devine practic libertatea creaţiei în mâinile creatorului. Aparent, "the Mirror Effect" poate duce la un paradox: Senzaţia unui liber arbitru dirijat din spatele scenei, deşi creatorul însuşi îşi vrea creaţia liberă, cu capacitatea de alegere. Asta a făcut să apară oglinda pe nivele. Întâi ascensiunea în

Scanned with CamScanner

creaţie, apoi căderea în *omul primordial*:

Kadmon - Simbolul *Omului Primordial-Adam Kadmon*, este una din marile creaţii divine în oglindă, dar dacă privim reflexia creaţiei în Om, aşa cum ne arată şi o parte din Vede - Upanişadele, ea descrie omul frust, ca fiind complex de informaţii cosmice din care e formată lumea.

Anatomia cosmosului este practic exteriorizarea lui în substanţă şi materie, însă chintesenţa divină rămâne intactă.

MACRO-ANTHROPOS - Universul este oglindirea macro în micro, o performanţă inedită a creatorului de a-şi manifesta lumea creaţiei în creaţia lumii. La nivel de macrogeneză am putea să fotografiem în spaţiu un Dumnezeu care s-a vrut ieşit în afară. Efectul autoscopic nu îl întâlnim numai sus, el apare în creaţia care creează la rându-i.

Scanned with CamScanner

Omul are potenţa egală de a crea sub aceleaşi legi ca şi creatorul însuşi. Termenul de autoscopie apare în afara conotaţiei lui proprii (ca fiind un patologism la origine), aici apare de fapt, ca un act de exteriorizare prin creaţie:

După chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

De aici deducem similaritatea, proiecţia, reflexia, efectul de oglindă, vibraţia în formă, macro în micro, cosmos în refacere, memorie informaţională în câmp, urcarea în coborâre, Dumnezeul creat din creaţie.

EIN SOF - Este cea mai pură şi distinsă formă a divinităţii, scheletul primordial al cosmosului pe care se sprijină lumile. Dacă am compara aceste terminologii sacre cu o simplă picătură de apă şi am încerca să trecem picătura de apă prin toate stările ei de agregare, am înţelege că asistăm la un proces de desacralizare a formei, proces care ne stă la îndemână, odată ce suntem parte principală din matrice.

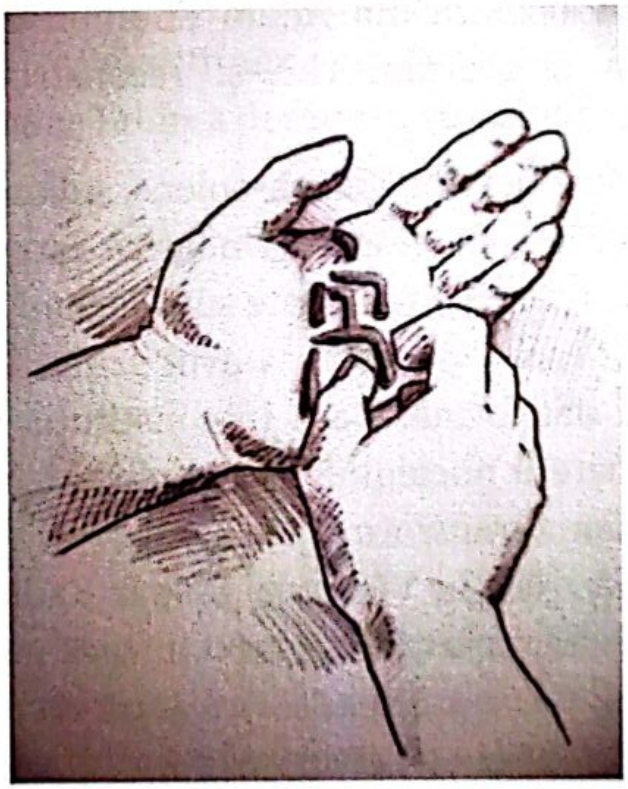

Scanned with CamScanner

Se pare că omul a ales să se rupă de divinitate, să-şi autocreeze starea de agregare, însă a omis ceva în libertatea decadenţei lui: indiferent de forma luată de picătura aflată în metamorfoză, tot apa rămâne în consistenţa ei.

Chiar dacă alegem să ne dezicem de creator prin libertatea de a ne asuma faptele şi reconstrucţia, nu vom putea niciodată să ne dezicem de chintesenţa divină. Aşa ceva este imposibil - cosmosul ar deveni din creator o simplă creaţie întâmplătoare, iar noi, doar firicele de praf apărute din neant. Kadmon este practic un simbol al manoperei divine, o trecere în firescul lumii ca proiecţie similară a evidentului.

Suntem particulă divină care rezonează odată cu începutul şi sfârşitul ei, tocmai asta îi dă voie la un început şi la un sfârşit continuu, repetitiv, fără oprire.

Dacă Kadmonul este o continuitate în Era Peştilor, atunci transformările începutului până în prezent sunt mai mult decât vizibile. Evoluţia noastră din Adam Kadmon este însăşi cheia regeneratoare a creatorului care-şi reconstruieşte manopera eşuată.

Adam a fost perfect, volens-nolens, Adam va tinde mereu spre perfecţiune, iată de ce specia noastră este oglinda cosmosului, lumea noastră aşijderea, toate sunt îngemănate în formatul unei oglinzi prin care Dumnezeu a avut grijă să se privească cu iubire când şi-a dat formă. Dacă în constituţia lui, iubirea este unda regeneratoare a nucleului, atunci citoplasma e firesc să se găsească în continuă transformare.

Peştele va trece în Vărsător, aşadar Kadmon intră pe un alt nivel de realitate, de astă dată cu o treaptă mai sus, fapt pentru care creatorul se va apropia şi mai mult de oglindă. Particulele se adună, cioburile se refac, încet-încet, reîntregim creaţia. La baza procesului de refacere cosmică stă unda fundamentală a iubirii, a cărei frecvenţă ordonează cosmosul pe toate nivelele de

Scanned with CamScanner

realitate.

Ochiul anatomic uman este de fapt începutul creaţiei, găsim noţiunea despre el şi-n emanaţia primordială şi fără de capăt - Ein Sof, când creatorul îşi priveşte creaţia, luând formă în întreg cosmosul.

Iată de ce orice parte anatomică umană este de fapt o reinformare a cosmosului în reconstrucţie, aşadar Kadmon este începutul dispersării şi reîntregirii creaţiei.

Dacă Peştele este constituentul salvării prin apă, cu apă, din apă - atunci Arca, Moise, sunt doar structuri ale unei repetiţii în matrice, pentru că totul converge dintr-un punct spre întreg, pentru a deveni iarăşi punct.

Şi dacă în circuitul ăsta sinuos totul se reduce la o simplă *ÎNTOARCERE LA PUNCT,* atunci Kadmonul devine din creaţia eşuată, puterea noastră de a ne autocrea la loc.

ÎNTOARCERE LA PUNCT => Creaţia sinelui înseamnă
reconstituirea creaţiei sacre.
Aşadar Iubirea desemnează oglinda creatorului,
îi dă nume.
Cel ce nu iubeşte nu are nume!

N.B. - Informaţiile de mai sus, aflate între ghilimele, sunt traduceri şi parafrazări din diverse website-uri ce tratează subiecte ontologice, unele dintre ele cuprinzând date astrologice revelate.

Scanned with CamScanner

PYGMALION NAŞTE GALATEEA

Şi am suflat peste tine, stăpână din lut.
Nici zeii semnelor n-au modelat cerul,
Este peste potrivirea degetelor în delir.
Te-am închinat mie, Elise...
Respiră-mă!

"Se spune că în insula Cipru, insula zeiţei dragostei Venus, trăia un sculptor neîntrecut, pe nume Pygmalion (...) Veneau la el să-l admire oameni de pretutindeni şi multe fete ar fi vrut să-i fie soţie pentru că Pygmalion era foarte frumos. Însă el era dedicat trup şi suflet artei sale.

Resimţind singurătatea, Pygmalion a sculptat în fildeş o fată neasemuit de frumoasă pe care a numit-o Galateea."

Mi-ai poposit în braţe, Elise,
Ai plâns morţii venirea,
Şi din fildeş mi te-ai născut.
Aleasă fecioară, din zei te-am atins
Cu întorsul lumilor la picioarele tale.
M-am îmbătat cu tine.

Scanned with CamScanner

Pe vremea când Dumnezeu aranja pe tabla de şah sorii şi planeţii, obosit de atâta entropie în creaţie, s-a hotărât să aşeze la picioarele lumii lui o oglindă cu faţa spre nevăzut.

Crâmpeie de lumină şi umbre i s-au aşezat în poală, de parcă lumile nu i-au fost căpătâi, de nicăieri şi de niciunde ele au fost mereu acolo pe tabla lui de şah. S-a oprit fără tăgadă în faţa oglinzii şi s-a privit: jocul de lumini i s-a stins în pleoape, mâinile lui aveau forma unor sfere perfecte, dar când s-a vrut pocnind din degete... n-a putut. Istovit de atâta haos a ridicat oglinda, a pus-o în dreptul umerilor şi a făcut un brâu luminos în jurul taliei dintr-un mănunchi de stele, pe care l-a numit lactee.

Când şi-a privit ochiul galactic a suflat spre el cu iubire şi a lăsat privirea să coboare peste umeri, braţe şi piept, până i-a ajuns aproape de picioare, apoi a păşit! În vortexul de lumină şi materie a creat amfiteatrul cercurilor de foc pe care le-a aşezat în locul inimii. Le-a împărţit în 4 părţi egale şi le-a desenat precum îi arăta oglinda stelară. Joncţiunea planetară a numit-o ŢĂRÂNĂ şi i-a dat drumul să umble şi să se unească cu cerurile într-un singur punct.

Punctul de sprijin l-a aşezat în locul nebunului de alb şi l-a învăţat diagonala firescului. Când s-a ridicat în dreptu-i şi l-a strigat, nu i-a răspuns nimeni, atunci a spart oglinda în mii de cioburi şi le-a răspândit în tot universul.

Unul dintre cioburi, la Nord de rege, a făcut casă de lumină cu focul şi a căzut pe prima sferă în aşteptare. Dumnezeu a luat ţărâna şi a numit-o ADAM, apoi a suflat cu viaţă asupra-i. Când l-a strigat din nou, acesta i-a răspuns... însă nu mai avea oglindă să-şi privească ivirea. I-a pus în mână dalta stelelor şi l-a împuternicit în creaţie. L-a făcut sculptor şi i-a dat voia calului de alb cu puterea paşilor, sărind printre sfere. Regele a chemat caii şi tura selenară, le-a împreunat la capete şi a cerut nebunului de alb să-ngenuncheze în dreptul Kadmonului.

Scanned with CamScanner

Umilit de aşa vrere, nebunul s-a dezis de creaţie şi a cerut regelui un ciob să se vadă. Demiurgul şi-a aruncat înciudat brâul lacteei la picioare şi a smuls din coasta adamică un ciob de oglindă. A privit regina cum se-nalţă la poalele copacului de lut şi i-a dat suflu pe tabla lui de şah.

Ciob cu ciob adunat, le-a aşezat grămadă în palmă, dar când a vrut să pocnească din degete, nu a putut.

Atunci a chemat regele şi regina în faţa oglinzii i-a pus să-şi privească imperfecţiunea şi ei au ales.

Kadmonul şi-a luat numele de sculptor:

Când a fost creat a cerut puterea să creeze.

Când a fost iubit a cerut puterea să iubească.

Când a fost dorit a cerut puterea să dorească.

Când a fost strigat a cerut puterea să strige.

Când a fost chemat a cerut puterea să cheme.

Când a fost privit a cerut puterea să privească.

S-a numit Pygmalion după ce a primit dalta creaţiei şi s-a născut din ţărână. Simţindu-se singur, Pygmalion a luat dalta şi a privit în ciobul stelar mişcarea nebunului de alb, traversând lumile pe diagonală. Cu nebunia în braţe a sculptat steaua Elisei, i-a rotunjit lutul după legile cerului şi a rugat Demiurgul să sufle cu viaţă şi iubire. Ochii i se deschideau când el îi închidea, buzele fremătau când le atingea cu răsuflarea-i, fruntea era plămădită cu grijă, parcă să nu alunge gândurile creaţiei, iar la ureche i-a şoptit numele, arcuindu-l până aproape de lobi. Simţea bătăile inimii la fiecare alunecare a formei în mâinile lui. Când a apropiat-o de pieptul lui, a strigat-o Galateea, dându-i-se.

A privit apoi susul cerului şi a rugat cerul să se-ntunece deasupra, doar Elise să-i lumineze în dreapta când o va coborî până aproape de frunte. Atunci a văzut ca nu-i ajunge la tâmple şi a ridicat-o pe vârfuri. I-a pus pe frunte coroană de nuferi, a

Scanned with CamScanner

acoperit-o cu frunze de dafin şi a cerut-o a lui. Nu putea să-i asculte inima, nici gândul, dar putea să-i cuprindă călcâiul şi să-i dea puterea de-a merge spre el.

Când a deschis palma, a văzut că-i încape cu tot cu suflet, de parcă era o mogâldeaţă firavă de lumină şi zgomot, iar de-ar fi strâns-o între degete s-ar fi deşirat într-o ploaie de stele.

Era atât de mică şi plăpândă, de parcă s-ar fi răsturnat cu fiecare suflare a lui. A aşezat-o în dreptu-i şi a vegheat-o până la trezire. Înnebunit de-atâta frumuseţe, Pygmalion i-a sărutat ochii şi cerul şi l-a coborât aproape de inimă, parcă crescând cu ea înăuntru.

O simţea peste tot în el, ca un fior adânc de nelinişte şi nebunie, încremenite în suflet. Nu înţelegea cum să o aştearnă lumii lui, cum să i se dăruiască, cum să o cuprindă în braţe fără să o frângă, ca un joc nebun de lumină şi întuneric. Era îngerul şi demonul lui, fiara cu colţi de fildeş care emana iubire prin toţi porii.

Îi era şi nu-i era de-ajuns...

Nebun de toropeală umedă şi foc lăuntric, îşi duse mâna la ochi, înfiorat de neputinţă. Se adânci în letargia unui vis incomplet, privind Galateea cum i se-nalţă între degete.

A înţeles atunci că ceea ce a creat este doar visul lui, un vis care a prins viaţă din iubirea divină fără ajutorul mâinilor sale, un vis care se oglindeşte-n el, dar nu şi-n vrerea sa.

Mă iartă şi mă ştie nimicul înciudat,
Crezut-am cu putinţă să mă socot bărbat?
Împreunându-mi firea, în tine mă înclin,
Mă vreau în loc de pază, potirul tău de vin.

Scanned with CamScanner

CHO-KU-REI sau CHEIA SOL?

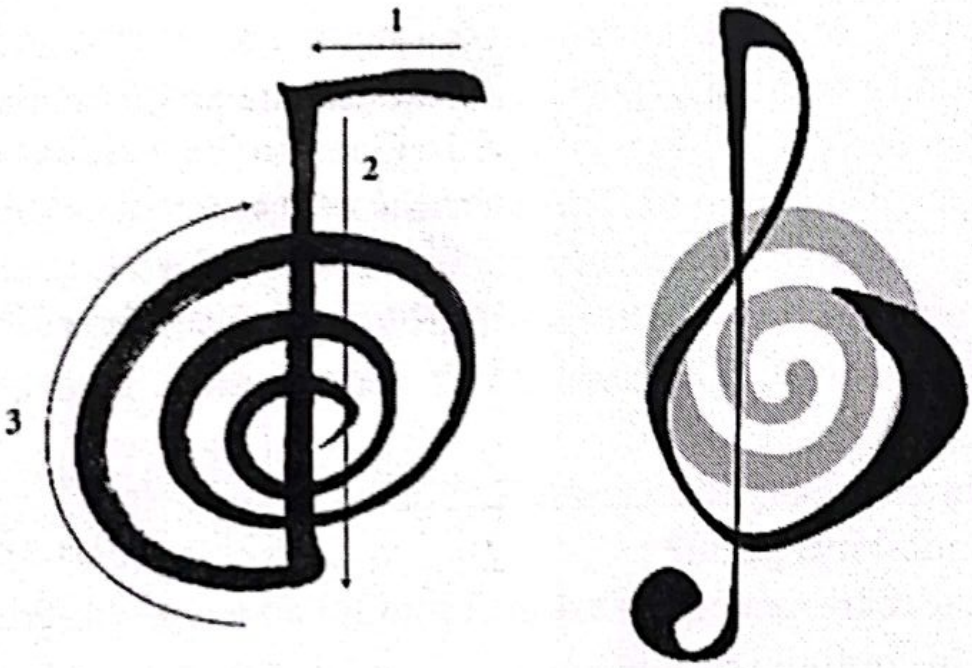

Progresul speciei nu este decât o lecţie repetată a aceleiaşi greşeli: PAŞII OMIŞI.

Azi am învăţat o lecţie nouă.

Am învăţat să mă nasc cu faţa la perete, să mă încolăcesc în jurul meu şi să mă ÎNCEP!

E simplu.

Te aşezi în poziţie verticală la început de gamă, apoi te desenezi în formă de SOL şi începi să urci 7 trepte rezonante, ca nişte scări în formă de vortex, până simţi aerul din plămâni devenind rotund între linii infinite de urlet şi nelinişte... sus, cât mai sus... apoi STOP.

Te opreşti.

Te cureţi de orice notă ignorantă şi insistentă, te scuturi

Scanned with CamScanner

bine, te reaşezi la început de univers şi laşi să cadă muzica din tine. *Cam asta se vrea CHEIA SOL - în faţa cortegiului creaţiei divine!*

Am învăţat că totul se roteşte, universul este un vortex în plină rotaţie şi în jurul lui toate au mişcare, toate se atrag, toate coexistă într-o continuă pornire, toate se îngemănează într-o singură gamă:

Gama notelor - gama numerelor
În matematică există o muzică
În muzică există o matematică
În Univers este o matematică muzicală.

Totul se roteşte în jurul TOTULUI.

Unde-i începutul?

Este, oare, acel Cho-ku-rei al luminii care a generat dintr-un punct în continuă rotaţie?

Este acea cheie SOL cu care deschidem canalele spre univers, spre astral, spre noi. Eu n-am să mă opresc la practicarea lui în Reiki, am să vi-l prezint ca o plămădire a tot ce noi rotim în palme, ca un joc nebun de umbre şi mudre, în nevoia de curăţire, de vindecare şi simbioză cu tot ce ne ridică de la SOL. Practicile lumii sunt semne lăsate de-a lungul timpului, unii le-au înţeles aşa cum li s-au arătat, alţii le-au modificat direcţia, calea, sensul.

Semiotica desăvârşirii nu mai există, omul nu a ales să SE cunoască, ci SĂ cunoască! Dacă pe acest pământ amnezia naşterii duce la o confruntare divină, pare-se că mersul înainte spre regăsire şi identificare îşi schimbă proiecţia, omul adoptă noi ideologii care să-i ateste prezenţa pe acest pământ:

RELIGIA - Ideologiile religioase nu dau adevărul în forma pură, iată de ce odată asimilate de sistem, ele devin din principii - dogme pervertite în interes individual.

De altfel, adevarata problemă a omenirii nu o reprezintă

Scanned with CamScanner

ce au lăsat alţii înaintea noastră sau întru ajutorul nostru, ci CE-AU MODIFICAT ALŢII înaintea noastră întru interesele lor.

Până la sistemul de scriere a Egiptului antic - hieroglifele, sau până la limbile semitice: asiriana, babiloniana, akkadiana, ebraica, am să mă opresc la scrierea sumeriană cuneiformă, care a rămas un mister, iar cercetătorii se luptă chiar şi în ziua de azi să decodifice tăbliţele sumeriene din argilă.

Când zic Mesopotamia, mă gândesc la civilizaţia Mu, chiar dacă încă nu se ştie sigur dacă era situată acolo sau în Pacific, însă se spune că ultimile cuvinte ale lui Iisus pe cruce au fost proferate într-o limbă necunoscută în Palestina şi sunau cam aşa:

"Hele, hele, Lamat, Zabac ta ni" - care se presupune că ar fi traducerea pentru:

"Hele, mă sfârşesc. Întunecimea îmi acoperă faţa."

Câţi dintre voi aţi tradus o carte, o frază măcar, din limba nativă într-o altă limbă de circulaţie?

Pentru că *"simţul limbii"* este singura esenţă care nu poate fi tradusă de nimeni niciodată.

O traducere ştirbeşte sensul, iar bogăţia limbilor lumii diferă prin asimilare, transhumanţă; gândiţi-vă numai la primele tăbliţe traduse, decalogul lui Moise - cât din sensul lui s-a păstrat intact?

Până la pervertirea mesajelor, noi pierdem mult mesaj când traducem, mai ales dintr-o limbă moartă. Pentru a reda spusele unui profet din limba lui vorbită şi să o treci prin atâtea limbi de circulaţie... nu mă mir că apar sute de contradicţii în Biblie şi nu doar în Biblie.

Scanned with CamScanner

ADEVĂRATA EPIFANIE - Căutarea divină - silogismul MĂRULUI - creaţia fructului oprit - copacul vieţii - rădăcinile AKASHE - nevoia de carne - călătoriile prin suflet - drumul spre CASĂ. Toate vin în completarea unui adevăr pervertit şi ciopârţit la margini de un sistem în refacere:

Suntem o specie redusă la tăcere prin însăşi AMNEZIA NAŞTERII - e un contrast sinuos şi abrupt al refacerii in FACERE.

Adevărul se vrea protejat, păstrat intact?

De ce s-ar vrea aşa?

Omul nu face apel la adevăr - pentru că ar însemna să facă apel la el însuşi, dar căutarea sinelui într-un sistem opac şi închis nu va duce la un adevăr al omului, ci la un adevăr de sistem.

Ce rămâne?

Rămân semnele, simbolurile, metodele forţate de căutare a unui adevăr demult uitat.

La ce duc ele?

Manipulare, pervertire, convertire, diluare, utopie.

Alegem o cheie SOL în ideea deschiderii unui portal, alegem să ne izolăm, să ne ascetizăm în lupta cu sinele, dincolo de sistemul unei realităţi.

Ce diferenţă e între un călugăr care în căutarea lui divină găseşte calea sacrificiului prin ruperea de Samsara şi de înfruntarea cu viaţa dată şi un yoghin care alege calea schimniciei, ca dovadă a dezicerii lui de plăcerile lumeşti?

Nici una!

Dar oare asta înseamnă sacrificiul celor doi?

Viaţa umană nu înseamnă doar hedonismul retuşat, carnalul nu este doar absorbţia legăturilor lumeşti, ne confruntăm cu lecţii, penitenţe, responsabilităţi, pe care omul le duce încă de la naştere.

Scanned with CamScanner

Dacă un ascet se rupe de lecţia primordială a acceptării vieţii date în ideea sacrificiului divin, atunci Iisus nu putea face acelaşi lucru prin sacrificiul divin de a ne salva specia?

Oare el a ales să meargă în munţi şi să se sacrifice la nivel individual, revărsând iubire din vârful munţilor, stând într-un schit sau în Lotus, transmigrând la Dumnezeire?

Nu cumva a ales omul, coborându-i-se alături, trăind aceeaşi Samsara la egal, ducând aceleaşi penitenţe şi judecăţi umane, dăruindu-se omului total, nu izolându-se de om prin aşa-zisul sacrificiu divin?

Dumnezeu înseamnă iubire de om şi de oameni, iubire de semeni, dăruire, acceptare, iar căutarea noastră divină nu înseamnă sacrificiu la nivel individual, ci acceptarea vieţii cu toate legăturile şi datoriile noastre karmice.

Nu cumva schimnicia este de fapt o fugă de sine?

Chemarea divină e în noi toţi, la unii deschiderea însă e mai mare, de aici şi decalajul alegerilor, dar când oare alegem să ne izolăm întru chemarea divină?

Oare nu atunci când ne simţim vinovaţi, oare nu atunci când ne dorim curăţirea, oare nu atunci când nimic din viaţa dată nu ne mai împlineşte?

Asta vedeţi voi a fi salvarea?

Cei ce aleg calea ascetismului, consideră sacrificiul suprem şi dăruirea lor totală unui Dumnezeu, dar dacă Dumnezeu ne-ar fi dorit individual dedicaţi lui, de ce a mai lăsat un Iisus pe pământ care să aducă mesajul iubirii de om între oameni?

Nu cumva iubirea de semeni înseamnă chiar iubire de Dumnezeu?

Iisus nu a făcut dintr-un peşte - sute de peşti pe care să-i ducă la altarul divin, ci a dăruit bogăţia minunii lui oamenilor, a dăruit-o la toţi egal, a stat pe cruce pentru om, din iubirea de om,

Scanned with CamScanner

nu pentru sacrificiul adus unui Dumnezeu, nu pentru a demonstra acelui Dumnezeu că el îl iubeşte mai mult decât pe om. Pentru că omul este însăşi creaţia divină, însuşi Dumnezeu.

Trinitatea este efectul îndeplinirii condiţiei umane, un resort al contribuţiei universului din noi.

EFECTUL VITRUVIAN

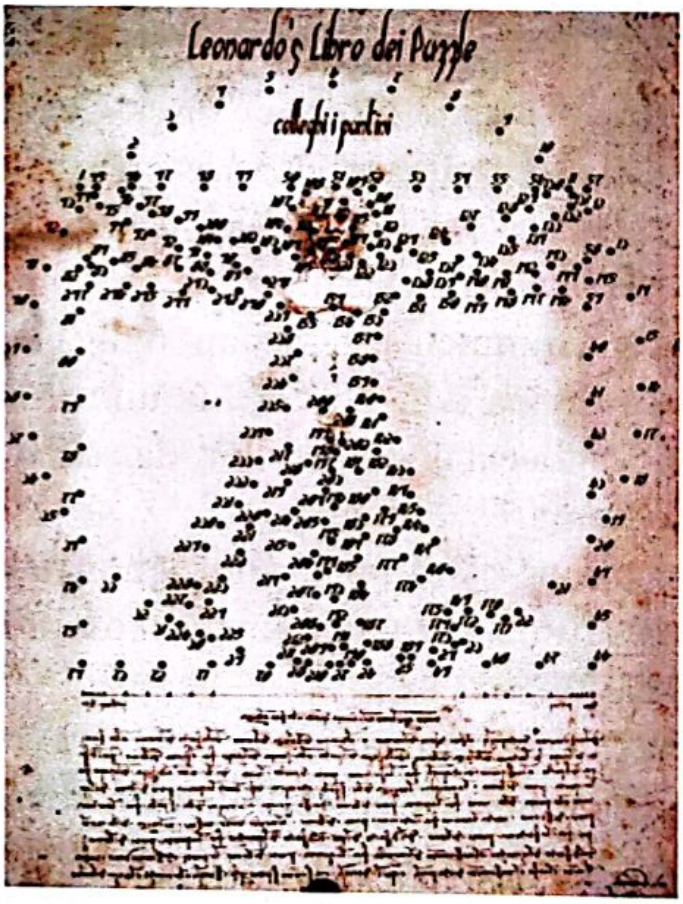

Ridicarea omului de la sol este practic începutul creaţiei divine. Suntem proporţii bine conturate matematic, unghiuri în desfacere şi completare ale aceluiaşi tipar, ca nişte piese frumos asamblate dintr-un aliaj perfect - UNIVERSUL.

În componenţa lui, omul este un început, o cheie a unui adevăr odată ştiut, acel CHO-KU-REI cu care ne curăţim informaţiile primite vieţi la rând.

Scanned with CamScanner

Ne întâlnim cu o specie bipedă construită cu dibăcie, o anatomie matematică perfectă care accesează universul prin fiecare por, prin fiecare mişcare verticală a unui consum energetic: ARDEREA.

CODUL ARHITECTULUI

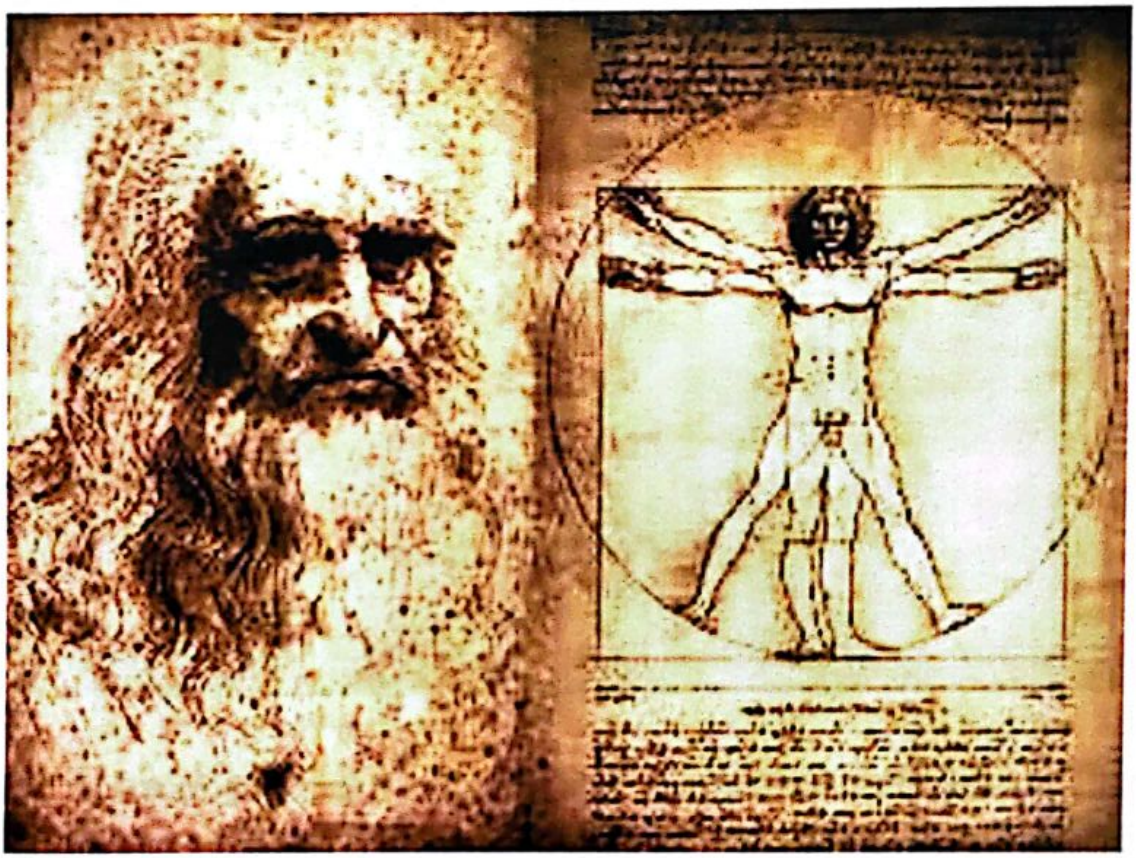

Canonul proporţiilor poate lua forma metaforică a creaţiei, o manoperă a omului prin aşa-zisul arhitect al ordinii. O găsim încă din Egiptul antic, continuat şi la da Vinci, sub acelaşi efect al compensaţiei: VERTICALITATEA.

În firescul naşterilor, omul ajunge la capacitatea autocreării, dorinţa de a se desena singur, de a-şi delimita singur proporţiile, face să ne întoarcă la anticul arhitect, la constituţia lui, la pictografica şi colosala sculptură egipteană, sau chiar la meioticul proces de asimilare a unui atom în refacere. Matematica universului este o hartă bine codată în anatomia speciei

Scanned with CamScanner

noastre şi nu numai. Fiecare element constitutiv al speciei este o cheie, un început de solfegiu, în care notele rezonante nu reprezintă decât conexiunea noastră la un TOT divin.

CANONUL PROPORŢIILOR

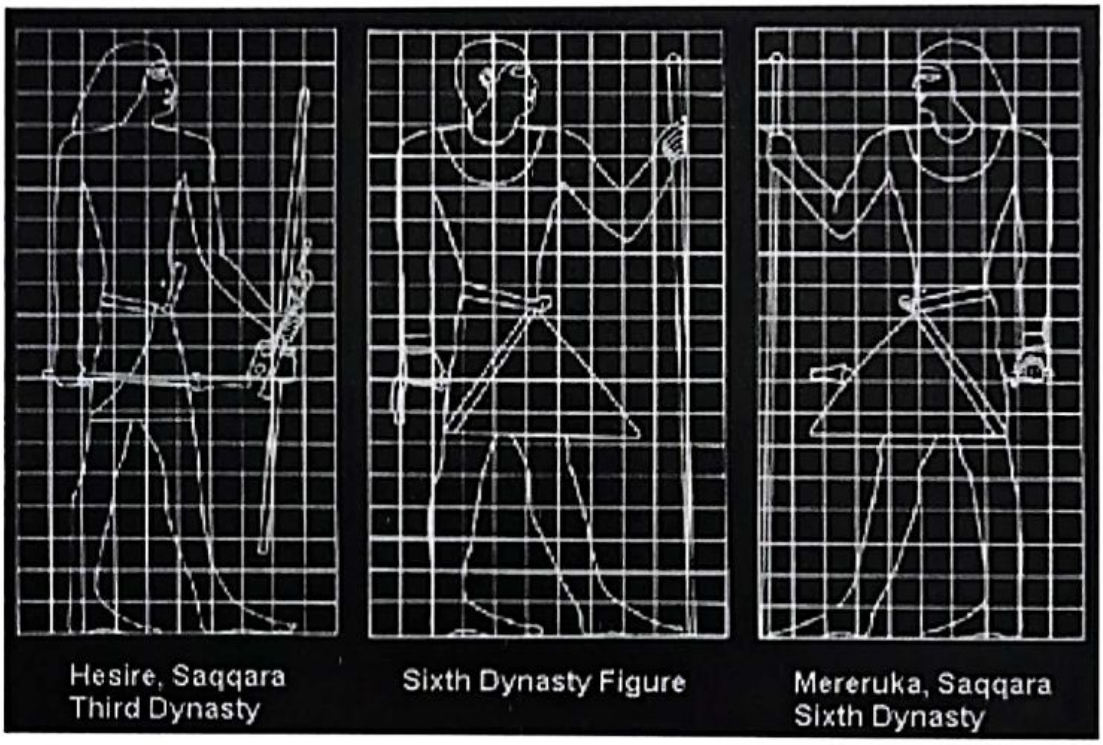

Începutul rămas în realitatea noastră este autentificat prin contribuţia premergătorilor la nivel de unitate şi constanţă, în cazul de faţă, egiptenii aveau semne lăsate poate de la civilizaţii cu mult mai evoluate, fie ele atlante sau lemuriene.

S-au păstrat până azi, dar nu s-au găsit canoanele proporţiilor echivalente cu ceea ce omul azi a ales să cunoască: REVENIREA.

Dacă specia noastră este în continuu proces evolutiv de asimilare a informaţiilor deja ştiute, atunci singura explicaţie pertinentă a repetiţiei prin preluare informaţională stă la baza amneziei native.

Uităm ca să învăţăm ce ştiam deja, sau uităm ca să putem repeta ceea ce nu am dus cândva la bun sfârşit?

Scanned with CamScanner

Suntem nişte specii care, în foamea de palpabil, căutăm mereu dovezi ale apariţiei noastre pe acest pământ.

Dacă un reikist alege să cho-ku-reizeze spre deschidere şi curăţire a tot ce înseamnă portal la nivel meta-uman, un preot prin "sfânta împătăşanie, botez, spovedanie" face acelaşi lucru.

Oamenii au ales diferite căi în procesul amintirii:

ASCETISMUL
PROZELITISMUL
BIGOTISMUL
INIŢIEREA
MAGIA OCULTĂ
EZOTERISMUL
MESIANISMUL
HERMENEUTICA
CIBERNETICA

Nivelul proiecţiilor în ambele cazuri nu este catalizat explicit, unii le numesc "taine prin harul divin", alţii le califică ca fiind "capacităţi extrasenzoriale", însă indiferent de conotaţie şi practica lor, le consider a fi forţate, generate din exterior înăuntru, nu invers.

Accesarea sursei noastre divine la nivel de căutare interioară nu trebuie să se folosească de anumite tehnici de iniţiere, pentru că adevărul se găseşte deja în noi înşine.

Dacă omul ajunge la el însuşi, se numeşte că a ajuns la adevărul lui - conştiinţa adevărului propriu se presupune a fi comună, aşadar, ajungi la tine - ajungi la TOT.

Dacă accesăm portalurile şi deschiderea lor, este imposibil să nu accesăm tot ce trece prin ele, automatismul credinţei cum că singura noastră sursă ar fi doar cea divină, duce la

Scanned with CamScanner

rezultate impredictibile, uneori nefaste.

Nu te poţi deschide spre interior, decât din interior. Accesul la meta-informaţii prin procedee oculte de iniţiere face trimitere la orice meta-sursă necunoscută nouă.

Preoţii le-ar numi spirite malefice care ne posedă, un yoghin ar numi-o energie negativă, dar în ambele cazuri aceste forţe nu sunt accesate din interiorul nostru, ci din afara noastră; în momentul în care apelăm la diferite tehnici de curăţire şi purificare a sufletului.

Aceeaşi metodă de "intrare-ieşire" prin deschidere o găsim şi la un practicant de magie, fie el vraci sau vrăjitor. Procesul de posedare, când te deschizi spre astfel de surse, este inevitabil. Suntem o cutie deschisă spre orice se conectează la noi, indiferent că e vorba de sursa noastră divină, sau alte surse.

Singura cale de a ajunge la adevărul sinelui, este căutarea în noi înşine, dăruirea Eului către SINE prin conjuncţia unei revărsări necondiţionate, numită - IUBIRE.

PROMENADĂ ÎN ASTRAL

Dacă CHEIA SOL reprezintă naşterea rezonanţei la nivel de ordine, atunci omul trebuie să înţeleagă că începutul călătoriei lui nu este în astral, ci în OM.

Simplitatea divină, este însăşi cheia repetiţiei naşterii în naştere. Suntem sclipiri divine care au menirea de a se reîntregi prin procesul materializării - proces care presupune o lecţie divină a FORMEI şi legile ei.

A învăţa simplitatea formei şi contribuţia ei la nivel de reîntregire divină, nu înseamnă decât a construi mereu şi mereu acelaşi Dumnezeu în tine.

Construcţia necesită un arhitect avizat şi consecvent, care are ca primă lecţie săvârşirea finalităţii artei prin consum.

Scanned with CamScanner

Omul trebuie să înveţe să-şi consume forma întâi, să înţeleagă paşii mici spre cei mari, fără a depăşi stadiile, fără dorinţa egoistă de a accesa mai mult decât forma dată. E ca şi cum ai învăţa să zbori, fără să ştii măcar că poţi merge.

Dacă ni s-ar fi dat deja zborul, nu am mai fi luat forma primă a verticalităţii care gravitează încă. Dacă omul se va debarasa de meta-balast şi va alege să ardă forma în accepţiunea legilor ei, specia noastră are toate şansele să se salveze.

E în codul nostru genetic scris, e în mişcarea mâinilor când desenăm cerul, e în dansul nostru nativ de a ne desprinde de sol, dar ca să te desprinzi de sol, ai nevoie de sol mai întâi. Adevărata cheie a desprinderii omului de formă, de condiţionarea zborului din el însuşi nu e altă cheie decât: ACCEPTAREA CONDIŢIEI UMANE.

Dacă omul îşi va duce la bun sfârşit condiţia formei luate, are toate şansele să-şi ia zborul.

În loc să-l căutaţi pe Dumnezeu prin decorporalizări, înfometări, purificări, transmigrări, meditaţii, rugăciuni individual proiectate, ascetizări la nivel de sacrificiu divin, mai bine aţi căuta Dumnezeul dăruirii din voi înşivă, la nivelul condiţiei umane care vi s-a dat.

Scanned with CamScanner

EFECTUL FLUTURE

Dacă vortexul se găseşte în tot, dacă conurile noastre de energie simulează perfect o bătaie de aripi, atunci inima universului este o rotire perfectă şi infinită a unor aripi ce creează perpetuu vârtejul unui haos frumos ordonat.

Izvoare de lumină să ne cuprindă, căci unde e lumină nu e strălucire, iar unde e strălucirea - orbeşte fluturele din noi.

Bătăile de aripi reprezintă universul în desfacere, un respiro greoi şi rotund la capete. E puntea rotunjimilor din palmele creatorului, e degetul amestecând în lactee, este conspiraţia rotirii în jurul unui singur ax.

Scanned with CamScanner

Toate produc haosul ordinii şi ordinea haotică, ca o mişcare asortată de braţe împreunate spre zbor.

Efectul de haos este efectul unui cocon erupt, din care un fluture se înalţă în cercul repetiţiei.

Dorinţa unor mari creatori de a-i reproduce mişcările a eşuat, pentru că ne găsim în faţa unei contingenţe aparente ca efect, dar ordonată, în formă de opt.

CE ESTE OPT?

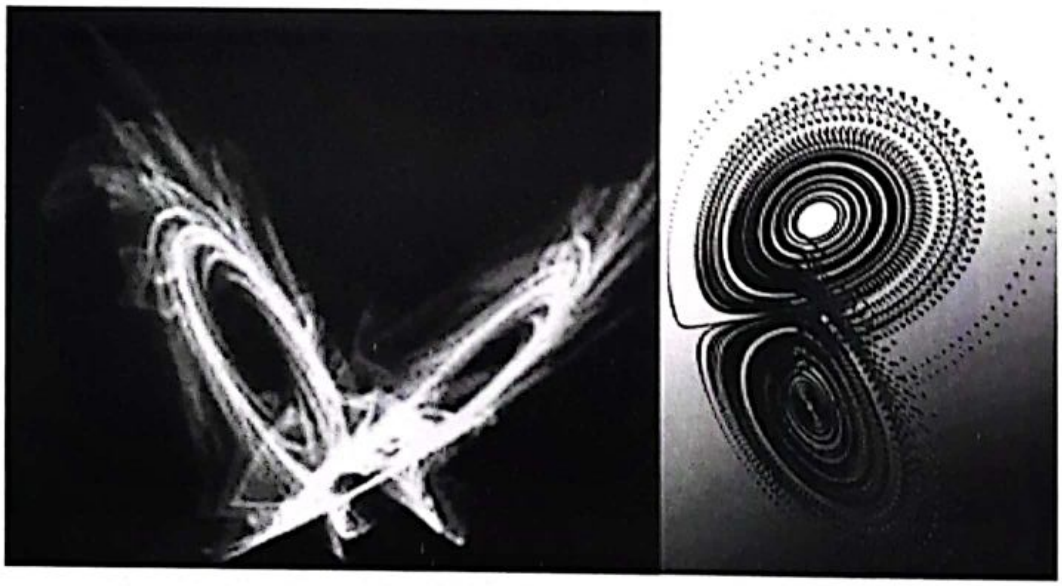

Opt este infinitul ca formă dată, este întrepătrunderea universului ca o bandă Möbius în procesul de asimilare a începutului sfârşitului şi comutarea lui prin repetiţie. Este previzibilul în imprevizibil şi invers, este efectul de scindare şi reintegrare a totului în renaştere.

Opt înseamnă capăt fără capete, contribuţia motilică a unei anatomii cereşti fără suprapuneri inutile, este scheletul din care se formează scenariul cosmogonic de punere în scenă a rolurilor: mare în mic şi reproducerea micului în TOT, fără a avea nevoie de un ghid.

Combinaţiile din spatele cortinei, sunt schimbările decorului, date de liantul interacţiunilor:

Scanned with CamScanner

- respir, ca să tu să inspiri
- merg, ca tu să te odihneşti
- mor, ca tu să te naşti
- mă înfometez, ca tu să mănânci
- cred, ca tu să te dezici
- dăruiesc, ca tu să primeşti
- creez războiul, ca tu să-ţi găseşti pacea
- mint, ca tu să afli adevărul
- ucid, ca tu să aduci la viaţă
- ignor, ca tu să te implici
- creez, ca tu să demolezi.

Toate se răsfrâng reciproc, interdependent şi catalizat. Omul învaţă să se mişte ca efect firesc al unei regii *a priori* scrise, o simulare evidentă a unui efect produs, sau al unui subefect comensurat alegerilor făcute.

NEVOIA DE ARIPI

Ne vrem sus, dorinţa de ascensiune, nativul gest de a ne ridica pe vârfuri când accedem, senzaţia vehementă de a ne desprinde de sol când ne epuizează gravitaţia.

Condescendenţa este virtutea aripilor, înălţarea, nevoia de preamărire, apreciere, aspiraţia prin ierarhizare, delimitarea nivelelor, departajarea susului de jos, contribuţia frumosului ridicat mai sus de materie.

Dorinţa de a purta tocuri - reprezintă egocentrismul acerb de a ne etala, piedestalul expunerii, alegerea somităţilor, configurarea formei în forme, ADN-ul prelucrat, curăţirea de reziduuri, sângele nobil şi nu în ultimul rând, faima.

Toate sunt produse la nivel înalt, o procustizare prin ţinută, identitate, rol ales.

Scanned with CamScanner

Efectul Fluture este apariţia punctului în haos şi declanşarea haosului în punct, la nivel micro şi macrocosmic. Dinamismul cauză-efect este, practic, determinismul la nivel de impact: nu cad fără să mă-mpiedic, nu sufăr fără să am o rană, nu mă aplec fără să produc în jur un "colaps" verticalităţii. Repercusiunea evenimentelor declanşate duce la o ştafetă preluată ca un postefect de structură, oricare ar fi el.

Comparaţia cu mişcările de aripi ale unui fluture este semnificaţia haosului reprodus în *frame*-uri şi motricitatea aripilor în plan fizic şi astral, adică declanşarea prin reproducerea efectelor.

Este mişcarea răsfrântă în alte nenumărate mişcări care duc la acelaşi rezultat prin procesul de ramificaţie.

O simplă bătaie de aripi poate crea o adevărată tornadă în cealaltă parte a lumii. Sistemul de referinţă este însăşi convenţia în lanţ, vortexul sau absorbţia (legea matematică în delimitarea unei identităţi conectând la o pereche de operaţii binare în lanţ).

Mă rotesc ca să declanşez, reprezintă un lanţ de evenimente, aparent aleatorii şi inopinat determinate, dar care se descompun în subefecte perfect ordonate.

Ni se arată astfel un circuit malign, întreg, din care se desprind malformaţii în continuu proces de regenerare.

M-am întors din drum, pentru că am uitat uşa deschisă şi la 3 secunde am generat un vortex de evenimente care au urmat întoarcerii mele.

Dacă nu mă întorceam din mijlocul drumului, copacul de lângă marcaj s-ar fi prăbuşit peste mine, aflată pe zebră, în timp ce traversam strada.

Pentru că m-am oprit să-mi amintesc ce am uitat, maşina care venea din faţă m-ar fi izbit în plin, dacă în acea fracţiune de secundă nu mă întorceam din mijlocul străzii.

Decizia de a nu lua avionul în acea zi a determinat devie-

Scanned with CamScanner

rea prin alegere, cu câteva ore mai târziu, avionul era anunţat ca fiind prăbuşit deasupra oceanului.

Efectul decizional duce la rezultate care pot fi favorizante în pofida altora.

Nu putem delimita efectul fără a avea cauza care-l produce, aşadar nu putem să înţelegem ce l-a produs dacă pornim analiza lui de la o stare finală la una iniţială. Ceea ce ne determină să înţelegem că într-o teoretizare a haosului există, inevitabil, ordinea lui!

Totul se leagă, totul se conectează, nu există întâmplare, ci determinism. Presupunând că orice eveniment este determinat în mod cauzal de un lanţ neîntrerupt de evenimente anterioare, vom delimita o nouă teorie şi anume:

Nu există miraculos, cade sintagma "La început totul a fost haos", pentru că din nimic nu se poate determina ceva! Dumnezeu nu se poate naşte din nimic, iar universul nu se poate forma din haos.

Ceva a determinat apariţia universului, ceva a determinat dumnezeirea însăşi!

Principala consecinţă a determinismului este că nu există liber arbitru. De aici se nasc fatalismul şi efectele lui, însă dacă am înţelege că totul este un mare resort menit să regenereze reziduurile şi să alimenteze ceea ce nu am alimentat la timp, am putea dovedi că noi suntem cei care ne scriem viitorul, cei care ne programăm din trecut revenirea:

Un fel de "Terminatori"
reorientaţi spre un viitor trecut.

Scanned with CamScanner

RESORTUL REMATERIALIZĂRILOR ESTE MERSUL ÎNAPOI SPRE CUNOAŞTERE

Avem semne peste tot, desenele de la Nazca (Peru) sunt încă o dovadă vie că omul nu merge înainte spre evoluţie, ci evoluţia însăşi e înapoi.

Pare ilogic, poate, şi fără argumente veridice, dar gândiţi-vă la *déjà-vu* şi la retrăirile la nivel de senzaţii a tot ce nu ne e deloc străin.

Dacă toţi suntem parte din scheletul ăsta universal, automat totul conectează ca subefect, devenind o matrice perfectă a unui catalizator, catalizat la rându-i. Pornind de la ipoteza cum că universul este în continuă expansiune, e firesc să apară şi decalajul la nivel de rematerializare, însă dacă ar fi să merg pe ideea Big Bang-ului, universul are o vârstă finită şi atunci apare legea determinismului la nivel macroscopic.

Dacă mergem pe firul newtonian, ne oprim la ipoteza numită şi "bila de biliard", care presupune prestabilirea şi efectele ei inevitabile, adăugând aici şi teoria lui Laplace, "Demonul lui Laplace" ~ *particulele elementare ale Universului acţionează de aceeaşi manieră precum mingile de pe o masă de biliard, mişcând-se şi lovindu-se una de alta într-un mod previzibil, pentru a produce rezultate previzibile.*

La nivel de dovezi, operăm mereu cu "incertitudine" când nu putem explica cauza, ci doar efectul, fie că e vorba de un diagnostic patologic sau de corespondentul lui metafizic.

Dacă am merge pe această teorie deterministă, evidenţiind de fapt utopia alegerilor şi ideea prost înţeleasă că noi alegem ceva acum şi nu că am fi ales ceva deja, poate duce la o fractură uriaşă la nivel de sistem socio-uman.

Iată: *"Unele aspecte ale jurisprudenţei şi legislaţiei penale şi civile par să fie iraţionale şi nedrepte.*

Scanned with CamScanner

Cum poate cineva să fie pedepsit(ă) pentru o faptă involuntară?

Pentru a menţine integritatea instituţiilor sociale care se bazează parţial pe culpabilizarea oamenilor pentru acţiunile lor, în ochii lor devine necesară negarea determinismului, cel puţin în măsura în care acesta se aplică la ceea ce noi numim în mod banal fapte voluntare."

Universul e un puzzle. Omul e o piesă lipsă?

DEISMUL CREAŢIEI SAU CREATOR NON-INTERVENŢIONIST?

Un revers al medaliei:

"Utilitatea socială presupusă a ideilor de crimă şi justiţie nu ar trebui să aibă voie să înlocuiască chestiunile de adevăr. Dacă oamenii s-ar purta într-un mod necauzat, atunci am putea descrie faptele lor ca nebune, nu ca libere, iar caracteristicile imanente ale unui individ sunt cauzate în mod determinist, iar în rândul acestor caracteristici imanente există un set de trebuinţe (analoage altor trebuinţe, cum ar fi cea sexuală), care sunt de natură axiologică sau morală; factorii externi acestor trebuinţe morale pot să inhibe funcţionarea lor.

A le inhiba acţiunea este echivalent cu pierderea libertăţii, ceea ce oamenii evită în mod instinctiv. "

Ce a determinat DUMNEZEUL?

Ce a determinat DETERMINAREA?

Întrebări care fac apel la dematerializare şi atemporalitate, la diluarea efectului deictic şi punerea întrebării corecte:

Ce a determinat UNIVERSUL?

Dacă privim mişcarea involuntară a fluturelui la ieşirea din cocon, putem crea un scenariu perfect masterplanului ca şi

Scanned with CamScanner

congruenţă a materializării sferelor.

Nu trebuie să părăsim pământul dacă ajungem la o avizare a conştiinţei universale, singurul efect produs la nivel de trezire şi deşteptare este ORDONAREA SFERELOR.

Nu văd logica părăsirii lor, odată ce le populăm atemporal, dar le materializăm temporal.

Omul este unul din constituenţi, dar câţi oare sunt ca noi în întreg universul?

Regenerarea acestor piste de aterizare numite sfere este determinată de o matrice universală necunoscută nouă încă, dar trăim efectele ei de sute şi mii de ani.

Fragmente clare se întrepătrund când apare DORUL de ceva inefabil şi totuşi simţit puternic încă de la naştere.

Căutarea are un unghi imuabil care direcţionează spre sus, nu în josul nostru.

Orice mişcare care are loc cu precădere în poziţionarea noastră, spre ceva mai înalt decât noi, mai vast sau nelimitat, care duce la infinitizarea dorului.

Dorul de a şti ce suntem - privit în sus
Dorul de casă - privit în sus
Dorul de un El/Ea - privit în sus
Dorul de miracol - privit în sus
Dorul de zbor - privit în sus
Dorul de noi înşine - privit în sus

Acest sentiment care ne zbuciumă şi ne îndeamnă la o căutare ireversibilă şi obligatorie, este sentimentul apartenenţei noastre la ceva, din ceva, prin cineva.

Este dorul reprimat în semeni, în natură şi dincolo de ea. Ne e dor tot timpul de ceva, iar efectul energiei cu care cerem în astral e covârşitor.

Scanned with CamScanner

DRUMUL CUNOAŞTERII SE REPETĂ

Nu vi s-a întâmplat niciodată să vă plimbaţi pe străzi şi brusc să vi se facă dor de cineva pe care nu l-aţi mai văzut demult şi, după ce vă gândiţi intens la acea persoană, să primiţi semne? Ori vă întâlniţi accidental cu ea, ori auziţi ceva despre ea etc.

Toate aceste conexiuni ne sunt la îndemână când ridicăm privirea şi cerem în astral, trebuie doar să ştim să cerem.

Persoane cu care n-aţi avut niciodată legături în viaţa asta, dar cu care empatizaţi la cote inimaginabile, sau care apar şi dispar din viaţa dvs., după ce v-au ajutat cu ceva necondiţionat, persoane pe care nu le-aţi cunoscut, ci doar aţi auzit despre ele, dar care v-au marcat viaţa profund, fără să vă explicaţi legătura acelor sentimente.

ADEVĂRATA CUNOAŞTERE VINE DIN INTERIOR
NIMIC NU SE ÎNVAŢĂ...
TOTUL E REAMINTIRE!

Ei bine, toate aceste explicaţii se găsesc cu certitudine în măreţia scheletului infinit sau finit al universului.

Suntem o specie care nu poate trăi individual, fără a fi influenţată sau conectată la întreg universul.

Iată de ce efectul fluturelui este încă un semn lăsat nouă, o viziune în altă viziune, care sălăşluieşte în formula *TOTUL E POSIBIL!*

Pentru că, dragii mei, dacă A FI e o posibilitate, atunci e posibil SĂ FIM!

Scanned with CamScanner

POLTERGEIST *VERSUS* POSEDARE

Ascunde-mă, Doamne, când nu ştiu ce fac,
Ascunde-mă, Doamne, de vocea ce-mi spune să tac.
Ascunde-mă, Doamne, în mine, când alţii mă vor,
Ascunde-mă, Doamne, în tine, când simt c-am să mor.

Căci vocea ce trece prin om nu e una şi-aceeaşi, iar sunetul ei nu sună la fel.

Gura nu ţi se deschide dar vorbeşte, ochii nu privesc dar ţi se deschid, urechile tale nu aud în afară dar aud vocea ce pare dinăuntru şi atunci, omule, te-ai părăsit.

Iar eu numesc asta - posedare.

Biserica va numi acest fenomen - *"lucru diavolesc"*.

Ştiinţa îl consideră un caz patologic, diagnosticându-l ca fiind schizofrenie, epilepsie etc. Multe cazuri de exorcizare erau practicate încă din antichitate de şamani, vraci, vrăjitori sau magi, la baza lor aflându-se un ritual de alungare a spiritelor rele, folosind anumite zgomote, cântece şi dansuri în jurul celui posedat, udarea/ungerea cu diferite substanţe tămăduitoare; dar

Scanned with CamScanner

cel mai predominant, vom întâlni fenomenul în Biblie, care va aminti exorcizări făcute de Marcu, Ioan, Luca şi nu în ultimul rând, Iisus.

Să nu uităm de marile exorcizări din perioada Inchiziţiei; procese hotărâte de o instanţă judecătorească instituită de biserica catolică prin decretul papei Gregorie IX, în anul 1231, în scopul preîntâmpinării vrăjitoriilor şi demonilor aşa-zişilor eretici. Arderea pe rug a fost preluată de ordinele Franciscanilor şi Dominicanilor.

Ei bine, acele entităţi care posedă sufletele pot fi îndepărtate: "Dar acest soi de draci nu iese afară decât cu rugăciune şi cu post." (*Matei 17:21*)

Dar ce răspuns dăm la întrebarea:

DE CE SUNTEM POSEDAŢI?

Biserica vine repede şi spune: *"prin săvârşirea păcatului, care poate fi : lepădarea de credinţă, recurgerea la vrăjitoare, negarea divinităţii, blasfemia, blestemul, ori prin încheierea unui pact cu diavolul."*

Întrebarea mea este: Crezând într-un Dumnezeu fără să-l fi văzut, acceptăm aşadar şi existenţa unei forţe opuse, dar dacă diavolul există, atunci nu e exclus să se manifeste prin noi, aşa cum şi Dumnezeu o face, corect?

Iată un punct de plecare.

Dacă cele amintite mai sus lasă această forţă malefică să intre şi să se manifeste în noi, atunci blestemul, blasfemia, vrăjitoria de unde vin, nu cumva din alegerile aceleiaşi surse demonice?

Asta în cazul în care vă închipuiţi că "Satana" este o entitate anume şi ce acumulaţi voi în alegerile voastre e altceva...

Oare?

Atât Satana, cât şi ce numesc alţii energii negative sunt parte din aceeaşi sinteză a slăbiciunilor noastre umane!

Scanned with CamScanner

Noi alegem cât renunţăm la noi şi cât ne iubim!

La baza acestui silogism, cred eu, stă OUR WEAK SPOT sau DEVILISH ISSUE, cum îl numesc alţii.

Ce sunt dracii, până la urmă?

Nişte creaturi cu coarne, copite şi cap de ţap?

Sau imaginaţia noastră e bogată când dă formă fricilor?

Dacă facem o statistică, toţi cei care au simţit prezenţe malefice în ei înşişi au dat aceeaşi reprezentare apariţiei diavoleşti, cu toţii l-au descris în acelaşi format: fie că l-au văzut în vis, în stare de veghe, în oglindă sau practicând anumite şedinţe de spiritism, vrăjitorii, exorcizări ş.a.m.d.

Omul are capacitatea de a da formă în dimensiunea aceasta la tot ce e inefabil, fie că sunt prezenţe inexplicabile, fenomene paranormale, culori, umbre, însă credibilitatea proiecţiilor date denaturează adevărul.

Să fim serioşi, nimeni nu poate şti cu adevărat ce există dincolo de realitatea noastră creată, chiar dacă unii au plecat de aici şi s-au reîntors în dimensiunea asta, fie prin regresie, moarte clinică, decorporalizări, viziuni; în momentul contactului cu lumea materială, adevărul nu mai era cel simţit atemporal, forma luată în dimensiunea materială avea să ştirbească din starea lui pură, iar omul se găsea deja în faţa unui adevăr subiectiv, pervertit, devenind din adevăr absolut - "adevăr individual".

Dacă suntem conştienţi că într-o lume materială nu avem capacitatea necesară de a păstra în forma intactă adevărul, atunci întrebaţi-vă atât:

De ce fiecare om în parte îşi apără adevărul individual, ideologiile, credinţele, fără să fie conştient de puritatea cu care acel adevăr ia formă în realitatea prezentă?

Simplu!

Avem nevoie de un adevăr, oricare ar fi el!

Scanned with CamScanner

La întrebarea: Vrea omul adevărul pur?

Răspunsul e simplu: NU!

Omul nu duce adevărul ce vine dincolo de lumea noastră materială.

Gândiţi-vă ce ar face sistemul religios dacă ar şti că toată ideologia religioasă e NULĂ?

Ce ar face un yoghin în faţa unui adevăr care ar anula toate actele lui de iniţiere?

Dar un om normal dacă află că nimic din ce i-a dat sistemul realităţii lui nu e real?

S-ar produce un adevărat HAOS!

Turma fără cioban e cel mai crunt ADEVĂR pe care omul nu l-ar putea duce.

S-ar găsi singur, fără direcţie, rejectat de o realitate nesigură şi împrăştiat în infinite probabilităţi.

Deci am stabilit un lucru inevitabil:

Avem nevoie de MINCIUNĂ!

Dacă omul are nevoie de minciună şi ADN-ul nostru e pregătit s-o ducă, atunci CE ADEVĂR MAI CĂUTAŢI şi de ce?

Ei bine, în pofida realităţilor prin care ne-am format, crescut, adaptat, omul are capacitatea de a disocia chemarea interioară, care nu e alta decât conştiinţa divină, de haina realităţilor date, cu care el se îmbracă vieţi la rând.

Dacă cele două ipostaze în om se intersectează, atunci se numeşte că omul trăieşte un şoc, pe care l-aş numi:

- ÎNTÂLNIREA ÎN OGLINDĂ -

L-am numit aşa, pentru că e adevărata noastră expunere în faţa sinelui, conştiinţei, sursei noastre divine.

Cei care au ajuns la adevărul sinelui, la chemarea interioară, sunt cei cu deschidere, însă ei devin propriile victime în faţa unui sistem care-i va rejecta, stigmatiza, judeca.

De când ni s-a dat o istorie scrisă, pe tăbliţe, manuscrise,

Scanned with CamScanner

scripturi, cei care au contestat acele spuse au fost şterşi, desfiinţaţi, crucificaţi, arşi pe rug etc.

Întrebaţi-vă de ce, apoi, cereţi adevăruri!

Adevărul stă de secole sub nasul vostru, dar îl vedeţi, îl acceptaţi, îl vreţi?

Revenind la draci şi alte creaţii populare, aceste forţe negative care ne înconjoară de când lumea şi pământul, au devenit azi personaje foarte mediatizate cu diferite măşti: fie masoni, fie din conducerea sistemului religios cu funcţii înalte, fie observatori la nivel înalt care conduc lumea, fie agarthieni, atlanţi, lemurieni, shambhalezi şi câte şi mai câte denumiri născocite pentru prezenţe net superioare nouă, măcar de ne-ar atrage puţin atenţia cum că peste tot în lume are loc o conspiraţie, suntem scanaţi, urmăriţi, observaţi, manipulaţi, minţiţi, dar... ei ne dau ADEVĂRUL.

Nu e comic?

Ni se dau extremele şi ni se pun în faţă două adevăruri: că suntem minţiţi şi că ne place!

S-a scris despre exorcizare cum că e o acţiune de eliberare a diavolului prin rugăciuni, dar oare nu în fiecare secundă a vieţii noastre devenim "posedaţi" prin alegerile pe care le facem greşit?

Suntem portaluri, suntem canale deschise spre astral, orice deschidere presupune un transport al bagajelor noastre ancestrale, o lecţie nouă pe care o alegem înainte să ne naştem. Ne conectăm la tot ce este în jurul nostru, ce vrem să mai ştim?

Dacă acest Dumnezeu voia să ştim tot, pentru ce ne-am mai fi născut?

Noi venim aici să completăm o ardere neterminată, să reînvăţăm o lecţie neînvăţată, să ne iertăm, să ne curăţim de reziduurile ancestrale nefaste, dacă am şti de ce am ales asta dinainte, NE-AM MAI DUCE LA BUN SFÂRŞIT MISIUNEA?

Scanned with CamScanner

Gândiţi-vă că toţi suntem părţi din infinitul univers, fărâme divine în continuă evoluţie şi schimbare, Dumnezeu suntem noi toţi şi e totul...

Ce draci şi îngeraşi mai căutaţi când e atât de evident că suntem o specie care se naşte de sute de mii de ani în nevoia de CURĂŢIRE şi completare a unui TOT DIVIN!

Atât timp cât suntem conectaţi la planurile astrale şi suntem corespondeţii lui, e firesc să aducem cu noi energii din alte dimensiuni, e firesc să existe transfer energetic, posedări, transpuneri, interferenţe de orice ordin, telepatii, telekinezii, decorporalizări, levitări etc...

Pentru că suntem portaluri deschise, pentru că prin noi se trece dintr-o parte-n alta!

Problema nu este că se trece, ci că lăsăm să se treacă! Omul s-a născut amnezic, nu întâmplător!

Amnezia e unul din cei mai mari factori protectivi speciei! Spun asta, nu pentru că trebuie să fim nişte furnici care orbecăie prin întuneric, ci pentru că în momentul în care ne naştem cu deschidere, datorită capacităţii comprehensive limitate, nu ştim cum să ne protejăm de toate influenţele altor dimensiuni unde avem acces!

Omul cu deschidere este OMUL FLĂMÂND, care vrea să cunoască din ce în ce mai mult!

Ce face omul deschis dacă e izbit de o realitate care nu coincide cu viziunile lui?

Realizează că trăieşte într-o lume pervertită în care adevărul despre el nu mai coincide cu adevărul lumii lui.

Ce opţiuni are atunci?

- Ori să se resemneze şi să accepte adevărul turmei, devenind parte din turmă;

- ori să se folosească de ceea ce ştie - manipulând turma (şi asta se-ntâmplă în peste 90% din cazurile celor avizaţi, indife-

Scanned with CamScanner

rent ce hram poartă: preoţi, yoghini, maeştri spirituali, vrăjitori);

- ori să accepte că deschiderea cu care s-a născut este o lecţie pe care trebuie să o înveţe cu înţelepciune şi lecţia se numeşte "AMINTIREA DE A FI OM".

Pentru că, dragii mei, orice om care se naşte cu deschidere este un om prin care trece orice, automat poate fi un om posedat.

De ce?

Pentru că deschiderea permite un flux energetic de proporţie, orice viziune, orice conectare la forţa interioară deschisă spre alte dimensiune aduce cu ea şi alte energii auxiliare, care nu vin din sursa noastră divină!

Ce face ca un om cu deschidere să nu fie corupt de alte energii care-l posedă se numeşte ALEGERE!

Omul are capacitatea de a alege ce e bine pentru el numai în momentul când ajunge să se conştientizeze, numai în momentul în care ajunge la SINE, când descoperă Dumnezeul din el!

Cum ştie însă dacă ceea ce descoperă e Dumnezeu şi nu alte forţe?

Simplu: ***Dumnezeu e VIZIUNEA însăşi!***

Dacă omul realizează asta nu mai are nevoie de alte viziuni!

Iisus era un vizionar pentru că a ajuns la avizarea divină, nu a venit să convertească pe nimeni, nu avea prozeliţi, cei care l-au urmat au fost cei care s-au conştientizat prin el!

Iisus nu-şi făcea reclamă, nu atrăgea pe nimeni prin ideologiile lui, nu le prezicea viitorul, nu-i învăţa să mediteze, să se decorporalizeze, să manipuleze, iar singura diferenţă între el şi restul "aleşilor" care propăvăduiesc în numele lui, făcând pe maeştrii spirituali, este că aceştia se folosesc de sursa divină în interes personal.

Scanned with CamScanner

Asta înseamnă posedare, adică acel "Diavol" metaforizat care presupune a fi dezicerea de sursa divină comună tuturor, transformând-o în sursă individuală, sursă dezisă de acel "Tot".

Vreţi adevărul! Dar oare asta vreţi?

Vorbiţi de Iisus ca fiind salvatorul ce a dat omenirii o şansă!

Dar oare nu asta au făcut toţi? Iisus, Moise, Noe, toate mesajele de trezire şi salvare a speciei se repetă de fiecare dată când se încheie un ciclu.

Dumnezeu nu ne dă nouă o şansă, ci LUI!

Noi suntem parte din el, fără noi, El ce-ar fi?

Vorbim de posedare, de forţe malefice, de o luptă între bine şi rău.

A cui luptă?

Cine a creat extremele, nu cumva acea forţă dezisă de TOT?

Gândiţi-vă: Conştiinţa divină s-a vrut a fi o conştiinţă colectivă, corect?

Dar o parte din această conştiinţă, din acest Dumnezeu, s-a dezis! A ales să fie o conştiinţă proprie şi i s-a dat numele de Lucifer.

Ce a făcut Lucifer?

A creat două oşti: BINE-RĂU!

De ce le-a creat? - DEVIERE!

Dacă Dumnezeu înseamnă neutralitate, dacă ne-a dat dreptul de a alege, Lucifer, care e parte din acelaşi Dumnezeu, a ales, nu?

Atât timp cât Dumnezeu nu s-a băgat şi a lăsat ca Lucifer să aleagă, se înţelege că Lucifer a ales INDIVIDUALITATEA.

Ce a făcut Lucifer cu adevărul când s-a dezis de conştiinţa comună divină?

L-a pervertit! A creat extremele Bine-Rău, cu scopul de a

Scanned with CamScanner

devia Omul de la sursa divină neutră.

Cum a făcut asta?

Simplu: Cei care aleg Răul se numeşte că au ales una din extreme şi vin în contradicţie cu cei care aleg Binele.

Dar când alegem Binele, nu se numeşte că deviem de la sursa divină proprie?

Pentru că am zis că Dumnezeu este NEALEGEREA - este partea divină care nu intervine pentru a ne influenţa în alegerile noastre, corect?

Religia, de exemplu, care reprezintă calea binelui, de ce s-a bagăt în alegerile noastre?

De ce ne influenţează cu adevăruri pervertite? Nu e tot o convertire la o credinţă anume?

E adevărat că noi alegem, dar alegem din sinele neutru divin, sau alegem ceea ce ne influenţează?

Este acea chemare venită din noi înşine, sau sistemul religios a avut grijă să ne îndobitocească cu ideea PĂCATULUI, cu frica faţă de Dumnezeu, cu pilde de genul:

Alegeţi să mergeţi la biserică, dacă vreţi să fiţi iertaţi!

Hai să ne gândim retroactiv: Sistemul religios a fost şi este una dintre cele mai mari influenţe în istoria acestui neam: a dat verdicte, a ars pe rug, a decapitat, a crucificat, a convertit, a fost temelia multor războaie religioase şi totul în numele unui Dumnezeu, cu puterea şi din voia lui, corect?

Cei ce aleg binele, ce bine aleg?

Nu cumva binele intereselor personale?

Ce a făcut religia şi puterea ei pentru om, ce a schimbat în om când au ales calea asta?

Omenirea suferă de foamete, boli, nedreptate, dar religia ţi-a dat calea: ALEGE SĂ TE MÂNTUIEŞTI!

Cum a dat această cale, alegând ce?

Scanned with CamScanner

Un sistem religios a cărui temelie e BISERICA!

E o alegere, nu? A binelui, nu?

Ce vreau eu să spun de fapt este că: BINELE şi RĂUL, la nivel de alegere, sunt TOTUNA într-o lume construită pe interese şi nevoi personale!

DUMNEZEU E NEALEGERE!

Este bine şi răul dizolvat până la cota CONŞTIINŢEI SINELUI! Pentru că ceea ce vine din noi şi nu e menit să fie ales din afara noastră, se numeşte că e DEJA ALES.

Înseamnă că noi avem deschiderea spre aceste forţe încă de la naştere, iar slăbiciunea cu care ne dezicem de sine nu face decât să adopte aceste entităţi, să le creştem în noi înşine şi să le hrănim cu fricile noastre.

Cade teoria păcatului religios şi se naşte altă ideologie: ALEGEREA - AVEM PUTEREA DECIZIONALĂ

Iar lupta, nu este între bine şi rău. Nu este lupta omului, ci este LUPTA LUI DUMNEZEU CU EL ÎNSUŞI!

Pentru că si Satana tot parte din Dumnezeu este ca şi noi, chiar dacă s-a dezis.

Dacă noi suntem parte din Dumnezeu şi trebuie să conştientizăm asta fără a fi manipulaţi de către cineva din afară, e firesc că acest Dumnezeu, în componenţa căruia ne aflăm şi pe care-l formăm, să salveze ce e parte din el, nu?

Sau credeţi că dacă Omul ajunge la sine şi se salvează, Satana nu va fi nevoită să se întoarcă tot la Dumnezeu?

Dacă Satana vede că omul începe să se conştientizeze, să se caute pe sine, să se întoarcă la Dumnezeul din el, prima reacţie este să oprească asta!

Cum?

EXTREMELE DETERMINĂ DEVIEREA SPECIEI DE LA SURSA AUTENTICĂ!

Scanned with CamScanner

Ai senzaţia că alegi, dar de fapt nu faci decât să te rupi de sinele tău alegând pe alţii.

Singura recunoaştere în ceea ce se numeşte NEALEGERE este conştientizarea divină din interior, fără a fi influenţată din afara ta. Atunci practic se numeşte că nu ai ales nimic, ci TE-AI ALES!

Este singura recunoaştere divină în om, care nu vine alterată prin nici o cale din afara sinelui. Toţi cei care se nasc cu deschidere şi avizare pot duce până la bun sfârşit misiunea lor, dacă nu se folosesc de această deschidere, manipulând prin ea.

Nu există HAR oameni buni, toţi suntem făcuţi din acelaşi aluat, diferenţa dintre cei care au deschiderea spre sursa divină şi cei care nu sunt pregătiţi să o aibă, are un singur nume:

DECALAJ

Ceea ce numim clarviziune, har, paranormal şi alte apelative amuzante nu sunt, pentru cei care au ajuns să înţeleagă că tot ce trece prin noi este universul divin, capacitatea de a conştientiza, asta nu înseamnă să ne punem ARIPI între umeri şi să levităm pe pământ ca nişte Dumnezei mai mici, *ci înseamnă să înveţi OMUL să fie OM!*

Ne-am născut a fi OM - atunci hai să fim oameni!

Dacă stăm şi căutăm puteri universale în noi şi manipulăm omenirea cu ele, ce se numeşte că alegem: BINELE - când suntem preoţi, maeştri de lumină şi alte minuni îngalonate; iar când alegem RĂUL - devenim vrăjitori, atei, proscrişi, eretici, anarhici, masoni, etc. ?

Uniţi cele două extreme şi întrebaţi-vă, oare nu asta fac toţi? Oare binele şi răul la nivel de sistem nu sunt tot MANIPULARE?

Când o să văd că smerenia, mântuirea, binefacerea, iluminarea există în lumea asta, fără a fi alterate de nici o cale aleasă

Scanned with CamScanner

în scopuri individuale, am să mă înclin în faţa acestor extreme, până atunci mă tem că nu pot vorbi despre BINE şi RĂU când tot ce alegem se numeşte INTERES PERSONAL.

Iată de ce POSEDAREA nu este un act diavolesc şi atât. Nu te poate poseda nimic dacă nu alegi!

Că alegi forţa răului în scopuri malefice evidente, sau că alegi forţa răului în scopuri benefice - E TOTUNA!

Înseamnă că e vorba atunci de un RĂU DUAL şi de un BINE, însă ecuaţia la nivel de alegere se schimbă.

Deschiderea noastră într-o lume materială va trage după sine astfel de fenomene precum posedarea.

Nu întâmplător ne naştem amnezici, fără amintirea de sine, pentru că numai aşa suntem protejaţi. În momentul în care omul se naşte cu deschidere, vrea să ştie mai mult, dar ce alege să facă? Depăşeşte condiţia de om, accesând forţe despre care n-are habar, jucându-se de-a Dumnezeul, deschizând portaluri, chakre, iniţiindu-se, dar nu realizează că trage după el şi alte energii de vibraţii joase, iar consecinţele sunt vizibile la nivel de problematică umană.

Orice deschidere poate aduce cu ea un act de posedare - de orice natură ar fi ea, pentru că nimic nu poate intra în noi, dacă nu avem deschidere.

Asta înseamnă că orice om cu deschidere, avizat sau nu - este o posibila victimă posedării.

Dar am spus de altfel, că oamenii "speciali", cu deschidere: cu har, capacităţi extrasenzoriale etc. sunt practic cei mai expuşi "posedărilor" şi/sau tentaţiilor.

Dacă ar fi să aduc un exemplu, cel mai cunoscut este cel din Ghetsemani, când practic şi Iisus a fost pus într-o confruntare cu cel ce trecea prin el.

Merg pe ideea, bună, rea, că orice trece prin noi - viziune, clarviziune, tot ce e legat de extrasenzorial nu vine în formă pură.

Scanned with CamScanner

Încărcătura mesajelor venite din astral, nu ajunge în dimensiunea materială intactă!

Într-o dimensiune limitată de formă şi raţiune, ce mesaj pur daţi voi prin viziune, sau mai bine zis "cum traduceţi voi acele mesaje"?

De unde ştiţi cu precizie că ce a trecut prin voi atunci e vocea divină şi nu opusul ei? Pentru că se ştie - *diavolul e dulce la vorbă şi te cucereşte prin adevăr!*

De asta cred că e bine să învеţi întâi a fi Om, până să faci zel de Supraom.

Pornind de la astfel de premise, consider că adevărata taină a Dumnezeirii este SIMPLITATEA.

"Pentru Dumnezeu totul este simplu, pentru oamenii simpli totul este divin."

Dacă dezicerea de sine presupune adoptarea unei alte identităţi, atunci logic ar fi să devenim un aşa-zis "Foster" al celor nevăzute.

Ce sunt păcatele, dacă nu alegerile noastre repetate vieţi la rând. Ia gândiţi-vă, dacă omenirea va ajunge la conştiinţa divină şi va duce la bun final acest "master-plan", ce se va întâmpla cu entităţile dezise?

Nu cumva, *volens-nolens*, le atragem după noi, devenind parte din acelaşi întreg, parte din marele TOT?

Aşadar, dezicerea acestor entităţi de sursa lor divină, îi califică a fi demoni, spirite malefice, forţe ale răului.

Dar tot Dumnezeu spune: să primim răul dăruind bine, acest resort menit să facă trocul salvator speciei noastre.

Vorbim despre acele fapte care ne petrec în sfera posedărilor: minciuna, invidie, mândrie deşartă, hoţia, crima, beţia, preacurvia, necredinţa - toate calificate ca fiind păcate.

Dacă aceste "păcate" sunt considerate ca fiind acte

Scanned with CamScanner

diavoleşti, e o dovadă clară că omul nu instigă la diavoli prin ele, ci se nasc cu diavolul în ei înşişi, din moment ce a ales calea lui.

Revenim la problema deschiderii portalurilor care ne conectează la sursa divină, la întreg universul.

Biserica ne vorbeşte despre "botez" ca fiind un *act prim* de curăţire de rezidurile ancestrale. Nu contest, dar cum era făcut botezul de Ioan şi Iisus şi cum se face acum?

E adevărat ca urmăm nişte prezumţii, dar fie şi-aşa se vede clar diferenţa: botezul după Sfânta Scriptură însemna curăţirea cu apă. Apa curăţă dar şi conduce.

Mai mult de atât, un parapsiholog ar numi acest procedeu "metodă de periaj energetic", una din multele metode.

Dar ce face un preot în zilele noastre?

Bagă copilul în apă, asta dacă e creştin ortodox, dar se limitează la atât?

Păi să vedem: ungerea cu mir pe chakrele principale, face parte azi din botez.

Dragii mei, acelaşi procedeu de "curăţire a chakrelor" îl face şi un reikist sau orice altă yoghinărie din zilele noastre.

Ce caută metoda asta într-un act de botez creştin ortodox, când practic botezul presupune a turna apă pe creştetul omului şi a-l binecuvânta prin rugăciune, că aşa zic "tainele bisericeşti", fără nici o altă tactică de iniţiere, curăţire, sau mai ştiu eu ce alte minunăţii oculte.

Există şi explicaţia religioasă - forţa răului e mult mai mare şi nu mai face faţă apa!

Dacă însă se apleacă la astfel de rituri creşte forţa binelui, mă întreb, când dăm şi bani la un astfel de botez, oare creşte/scade forţa binelui?

S-a întrebat careva dintre voi de ce copilul vostru trece prin N scenarii ca să primească botezul creştin?

Urmărind firul vulgatei, ne mai izbim de-un paradox:

Scanned with CamScanner

botezul la catolici! Alt scenariu, altă distracţie.

Ei nu mai folosesc apa, ci "rondele din grâu", aşa le-am numit eu, să dea bine la imagine.

S-a dezvoltat treaba pare-se, pornim de la acte simple de curăţire şi ajungem la tactici de iniţiere, ne mai jucăm puţin şi cu chakrele şi-apoi ne mirăm de ce se trece prin om ca prin codru.

Am delimitat că suntem un portal conectat la sursa divină şi nu numai, prin acest portal trece un flux continuu de informaţii, indiferent că vine dintr-un strat superior sau inferior astralului, în egală măsură ne influenţează şi pare-se că sistemul în care trăim a speculat din plin asta, fiind practic vârâţi în gura lupului, încă din faza incipientă a formării noastre ca indivizi.

Dacă preoţii, vrăjitoarele, yoghinii, parapsihologii, etc. tratează cu aceleaşi metode cum am arătat mai sus, atunci ce diferenţă e între:

- ce face preotul la un botez, cununie, împărtăşanie, exorcizare,
- yoghinul la un curs de iniţiere,
- vrăjitoarea la o şedinţă voodoo,
- bioenergoterapeutul la o terapie de vindecare.

Toţi se folosesc de aceleaşi portaluri, dar fiecare manipulează după mare voia lor, cu scopuri şi interese individuale.

Şi pentru că veni vorba de manipulare, ajungem şi la POLTERGEIST, acest fenomen care a stârnit atâta vâlvă şi de pe urma căruia se scot bani frumoşi la Hollywood.

La origine, germanismul se propagă din două etimoane reprezentative: "poltern" (zgomot, bubuitură) şi "Geist" (fantomă, spirit demonic, entitate), aşadar avem de-a face cu un spirit revoltat care face "jungle" interdimensional.

Telekinezia ca alternativă a psihokineziei poate crea anumite confuzii vis-a-vis de acest fenomen, dacă are loc inconştient.

Scanned with CamScanner

Pentru a nu se confunda această capacitate mentală de a muta sau/şi metamorfoza anumite obiecte, trebuie să delimităm câteva indicii care fac distincţia între prezenţa unui spirit violent, localizarea lui, mediul în care el se manifestă şi persoana care poate provoca anumite fenomene psihokinetice.

Prezenţa acestor entităţi "blocate în astral" se întâlneşte de cele mai multe ori în case părăsite, castele, spaţii de joasă vibraţie, în care s-au petrecut tragedii şi acte violente.

Detalii identice privind acest fenomen reprezintă, de fapt, actele petrecute în aceste case foarte vechi sau zonele pe care erau construite alte case. Zone "marcate" din punct de vedere radiestezic.

Reacţii: *"farfurii sărind de pe masă, tablouri sau oglinzi ce cădeau singure de pe pereţi, obiecte care se mişcau singure, pocnituri, uşi deschise sau închise, fluctuaţii de tensiune, geamuri trântite singure, senzaţia zgomotului de paşi pe scări, lovituri, muşcături, atacuri sexuale asupra celor prezenţi în casă, chei în uşă rotindu-se singure, deformarea metalelor - absorbite sau proeminente, diferite simboluri ieşite din perete, mirosuri neplăcute, desene, hărţi, semne, numere - apărute prin tencuiala pereţilor, obiecte care dispar brusc şi reapar, bătăi cu degetele etc."*

Toate aceste fenomene se întâmplă, în cele mai multe din cazuri, noaptea. Aşadar, aveţi indicii clare, că în acea locuinţă viaţa dumneavoastră nu va fi una roz. Iată de ce amintim despre posedare, care presupune tot prezenţa unor entităţi din stratul inferior al astralului, însă natura lor este de a se materializa într-un corp viu, pentru a se hrăni cu energia acestuia.

În cazul poltergeist, similaritatea există, însă aceste entităţi blocate interdimensional care pot lua şi formă materială, de cele mai multe ori sunt spirite zbuciumate care cer ajutor, care-şi caută ieşirea din acel blocaj.

Scanned with CamScanner

Manifestările lor nu sunt neapărat malefice, războinice, sau pentru a face un rău cuiva.

Ele vor practic a se identifica, a-şi regăsi direcţia, a preîntâmpina blocajul prin capacitatea lor de a interfera spaţiile şi de a se proiecta în dimensiunea noastră, cu scopul de a cere sprijin.

Dacă însă acele spirite se găsesc haotice, frânte în procesul lor de ascensiune vibraţională, fiind reabsorbite în planul astral, dacă moartea lor în plan fizic a fost violentă, prin crimă, suicid, aceste entităţi vor păstra memoria încărcăturii vibraţionale de atunci, devenind fragmente incomplete în astral, lipsite de viaţă, astfel că vor căuta un corp-gazdă activ, viu, fie el om sau animal, cu aceleaşi încărcături emoţionale, care să vibreze pe acelaşi segment, indiferent că e vorba de un spaţiu anume, sau un corp pe care-l vor poseda.

Se va hrăni cu energia acestuia, înlocuind capacitatea de recunoaştere a propriului sine, cu acte participative entităţii care sălăşluieşte în acel corp.

Popular vorbind, găsim calificative diverse pentru demoni, draci, moroi, strigoi, vârcolaci etc., diferite denumiri care reprezintă în parte o anume entitate ce determină stări depresive, frică, emoţii puternice, repliere, anxietate, transmigraţii, decorporalizari forţate, levitaţii sau turbulenţe în locul în care dormim.

Dacă ne conectăm la acele vibraţii devenim mici "medium", simţindu-le prezenţa, dar neavând controlul asupra acelor spirite. Trăim stări inexplicabile din care reiese că noi am fi nebuni, căutând ajutor la cine nu trebuie, asumându-ne riscul de a deveni propriile noastre victime.

Dacă mulţi dintre voi au trăit aceste fenomene, care nu numai că v-au marginalizat de restul normalităţii, dar v-au determinat la izolare, RENUNŢAŢI la pastile şi alte metode prin care sunteţi acuzaţi de posedare sau nebunie; SCHIMBAŢI locuinţa,

Scanned with CamScanner

mediul, stilul de viaţă!

Căutaţi să luaţi totul de la zero, ancoraţi-vă în ceva nou care să vă placă, să vă distragă; schimbaţi proiecţia vibraţiilor şi nu veţi mai fi sursa acestor atacuri PSI, de orice natură ar fi ele. Orice stare negativă, sentimente de izolare, singurătate, nevoia compulsivă de a pune capăt zilelor sunt stări ce creează un dezechilibru la nivel spiritual, iar aura nu mai are acelaşi factor de protecţie devenind veriga sideralã slabă, făcând loc altor energii să interfereze cu energia noastră proprie. Pe fondul slab cu care ne-am născut, aceste stări nu fac decât să ne vulnerabilizeze şi mai mult, atrăgând ca un magnet alte energii de joasă vibraţie care ne vor înlocui energia proprie.

Teoria atracţiei în planul astral este o confirmare practic, a tot ce s-a format suprapus de-a lungul evoluţiei speciei noastre şi nu numai.

Mare grijă, dragii mei, cu ce încărcătură veţi părăsi această dimensiune, pentru că aşa cum am mai zis-o, totul este un mare RESORT SIDERAL... sau aşa cum spune englezu': *"What goes around comes around"*.

Adică, simplu zis - voi sunteţi singurii care vă blocaţi, vă întemniţaţi sau eliberaţi sufletul, care primiţi/respingeţi o încărcătură negativă; voi sunteţi cei care decideţi finalmente ce cale veţi lua şi de ce.

Pentru că *Nu există previziuni, ci doar amintirea unor alegeri făcute înainte de a vă naşte!*

Puse faţă-n faţă, cele două fenomene se întrepătrund şi, automat, corespondenţa devine laitmotivul oricărei tematici de ordin ezoteric.

REZONĂM cu orice, din orice, prin orice, în orice!

Într-o continuă interdependenţă, orice act al posedării, fie spaţial, material, mental, presupune un indice catalizator sau unul determinant.

Scanned with CamScanner

Nu iese fum fără foc!

Nimic nu intră dacă noi nu lăsăm să intre, nimic nu iese dacă noi nu deschidem. Suntem mai mult decât responsabili pentru ceea ce alegem să facem în orice rematerializare sau călătorie ancestrală.

Suntem propriul nostru efect, subefect, conştiinţă, sursă, conector, receptor, emiţător, catalizator ş.a.m.d.

Fie că alegem o cale religioasă sau ezoterică, toate tratează pe segmentul spiritual aceeaşi confruntare cu sinele.

În tot acest timp, descoperim metode, tehnici, ne folosim de orice mijloc care să manipuleze întreaga fiinţă. Întrebaţi-vă de ce facem asta?

Aminteam mai sus de botezul creştin ortodox, de cel catolic, apoi asociam cu un act de iniţiere Reiki sau orice altceva. Toate sunt unul şi acelaşi, atât timp cât se apelează la metode de manipulare prin ele.

Dumnezeu e simplu! S-a vrut a fi aşa!

Dacă ştim că fiecare dintre noi avem o cale individuală, care nu e bine a fi alterată de nimeni şi nimic din afara noastră, dacă ştim realmente că "A VEDEA" NU SE ÎNVAŢĂ, atunci vă ntreb dragii mei, *DE CE LĂSAŢI SĂ VĂ FIE INFLUENŢATĂ CALEA, CONSUMUL INDIVIDUAL, LECŢIILE PROPRII?*

De ce nu mergeţi la preot să spuneţi: "Părinte, eu vreau să-mi botez copilul în "IORDANUL" din faţa curţii, pentru că n-am bani de mir, aghiasmă şi alte busuioace."

Sau: "Părinte, eu vreau să-mi citeşti o rugă, două, că ne luăm unul cu altul, ne unim vieţile... n-am eu nevoie de trei ture în jurul mesei şi alte rituri bisericeşti, străine mie".

Câţi dintre voi s-au întrebat de ce preotul, yoghinul, parapsihologul, vraciul, vrăjitorul etc. aleg să facă ceea ce fac? Habar n-aveţi, dar mergeţi la ei să vă ajute.

Scanned with CamScanner

Nu vă mai plângeţi că aveţi karme grele, poltergeist, posedări, farmece, blesteme şi alte "minuni"... pentru că sunteţi martorii propriilor voastre condamnări.

Nimic din ce spunem sau credem că spunem nu e literă de lege, şi în cazul meu se aplică, pentru că vorba aia, orice cuvânt iese din gură - nu iese fără a manipula alte cuvinte la rându-i, dar în toată ironia dată, mai avem o luminiţă de speranţă:

Dacă eliminăm toate cuvintele, poate... îl găsim pe Dumnezeu!

Scanned with CamScanner

La o plimbare prin mine

Scanned with CamScanner

MĂ LAŞI SĂ MĂ JOC PUŢIN CU MINTEA TA?

"I don't trust angels anymore.
They are the perfect place for devil to hide."

Întrebarea mea e: CINE TRECE PRIN NOI?

Cu întrebarea asta am pornit la drum şi m-am oprit o vreme să gândesc asupra-i. Se vorbeşte atât de mult despre puteri supranaturale, e plin internetul de "iniţiaţi", preoţi cu har, bioenergoterapeuţi şi alte apariţii "atlantice" de te doare mintea.

Au apărut tot felul de filme, filmuleţe, gen "The Secret", "Zeitgeist", fenomene revelatorii, dom'le, care ne-au adus "adevăruri" pe tavă, de nu mai ştii cum să ieşi mai repede din sistem şi să dezbaţi problema "The New Order" şi alte elucubraţii de propagandă.

Am o întrebare, pertinentă zic eu, dacă suntem cu toţii conştienţi de sistemul în care trăim, de tot "bullshit-ul" înghiţit ani la rând, de dorinţa obsesivă de a avea un cioban la oi, atunci dragii mei, "WHAT IN THE WORLD IS WRONG WITH YOU"? Şi singurul răspuns domestic care-mi trece prin minte ar fi: CINEVA SE JOACĂ CU NOI!

Bun!

Dar cine?

Ei bine, pe segmentul acestei întrebări m-am gândit să adun eu toate epistemologiile gratuite, din ce aţi mai citit, vizionat, auzit şi voi şi să le punem grămadă, să vedem ce iese. Şi pentru că se ştie, suntem nişte porţi spre univers, atunci avem ideea de bază clară: PRIN NOI SE TRECE CA PRIN CODRU!

Scanned with CamScanner

Problema nu e că umblă "licuricii" de sus în jos prin carapacea noastră, o, nu... problema e că noi îi lăsăm să umble, mai mult de-atât, începe să ne placă cum ne gâdilă la suflet, cum ne "luminează" la minte, mai ales când suntem "downcast" sau depresivi, vulnerabili, obosiţi, saturaţi etc.

Dar ce te faci când ei trec, tu habar n-ai, nu ai nici un fel de control asupra ta, nu ştii de ce şi pentru ce te simţi cum te simţi, nu ştii de ce ai omorât-o pe soacră, iubită, calul vecinului, copilul care plângea cam mult la ore matinale ş.a.m.d., pentru că IATĂ -> s-a găsit explicaţia plauzibilă: EXISTĂ NEBUNI!

Şi-acum vine întrebarea logică, CE SUNT NEBUNII?

Să vedem o mică clasificare:

Din punct de vedere MEDICAL = *(Om) care suferă de o boală mintală; alienat, dement cu afecţiuni patologice.*

RELIGIOS = om posedat de spirite malefice.

Ce dovezi aduce ştiinţa medicinei?

Nici una!

Psihiatria dă verdicte conform EFECTELOR, nu CAUZEI! Medicina nu ştie cauza nebuniei!

S-a făcut atâta vâlvă despre problematica cromozomială, despre cromozomul zburdalnic care face "jump up" l-aş numi "cromozomul 24", fără să mă leg de trizomie sau de sindromul Down şi alte cele, pur şi simplu aşa i-am dat eu nume.

Dar ia să vedem ce zice ştiinţa: *"Nucleul fiecărei celule umane conţine 23 de perechi de corpusculi purtători ai caracterelor ereditare specifice organismelor gazdă. Aceşti corpusculi poartă numele de cromozomi.*

Câte un cromozom din fiecare pereche provine de la mama, respectiv de la tatăl posesorului. Întâlnim 23 de perechi de molecule de ADN. Aceştia sunt cromozomii dumneavoastră.

Fiecare celulă umană are 46 de cromozomi şi aceştia vin în perechi. Un cromozom din fiecare pereche provine de la

Scanned with CamScanner

mama şi celălalt de la tatăl dumneavoastră. Şi cu toate că avem numere diferite de cromozomi faţă de alte specii, conţinutul total de material genetic al acestora este adesea, în mod surprinzător, identic."

De exemplu, acest copil şi acest şoricel au o mutaţie la nivelul aceleiaşi gene, având drept rezultat pete albe asemănătoare la nivelul stomacului şi frunţii.

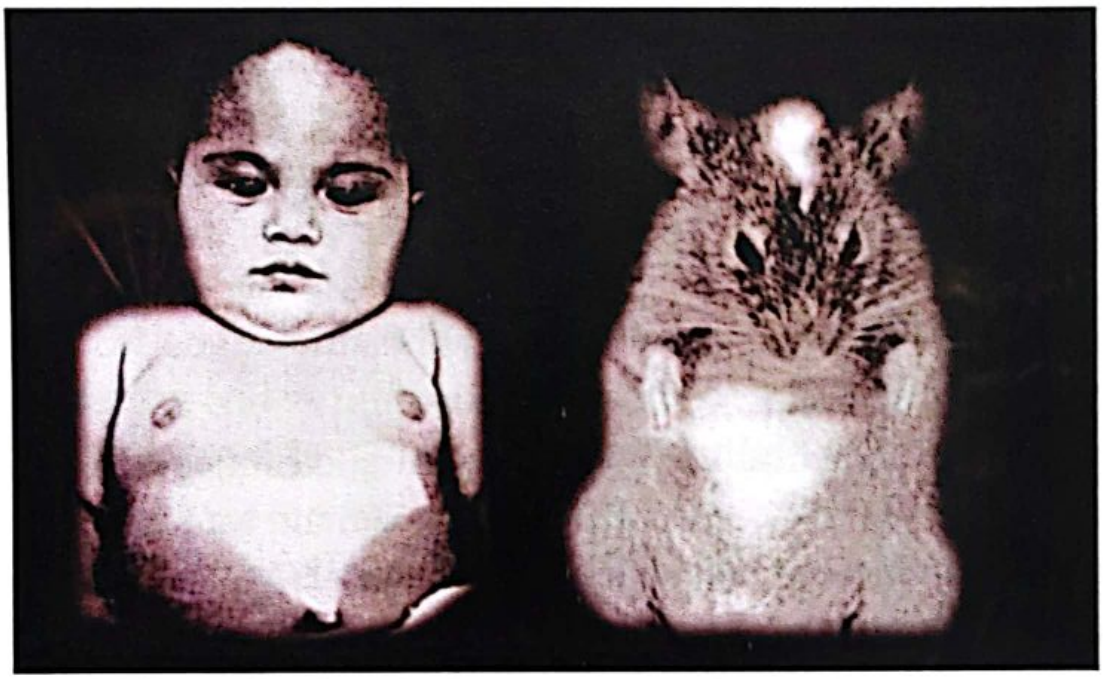

Acest fir continuu de ADN, această moleculă enormă ca o bandă Möbius, este un pion important normalităţii noastre. Dar ce facem însă dacă, dincolo de explicaţiile pur ştiinţifice, medicina nu poate da diagnostic pe fundamente sigure?

Ce face medicina?

Dă diagnostic în urma efectelor "bolii", pentru că mai nou, tot ce vine peste normalitatea dată se numeşte: BOALĂ! Deci, suntem în proporţie de 90% o specie bolnavă!

Fie că e o anomalie fizică, psihică, sau metafizică, suntem nişte oameni bolnavi pe care sistemul îi face bine!

Într-o lume bolnavă, se presupune că nici sistemul nu ar

Scanned with CamScanner

fi sănătos, corect?

Păi dacă sistemul e corupt, cum ne vindecă?

Cu ce?

Prin ce?

Din ce?

Şi ajungem iar la sărmanii doctori, psihologi şi/sau psihiatri, oameni de ştiinţă, care ne vindecă!

Cum poate un om bolnav vindeca un om bolnav?

Cum poate o ştiinţă bazată pe probabilităţi şi efecte să dea un diagnostic fără a avea sursa lui?

Dacă psihiatria e incapabilă să delimiteze cauza anomaliilor psihice, vine şi religia care dă un alt diagnostic: POSEDAREA!

Bun, cu ce "pastiluţă" tratează ei?

EXORCIZAREA.

Când pacientul merge la terapeut şi e calificat clar a fi un pacient cu probleme şi i se dă pastile, inoculând tot felul de motivaţii pacientului, ce te faci dacă pacientul, în loc să se ridice de pe scaunul de şedinţă şi să plece, începe să leviteze!

Se ridică de la sol şi se uită la doctor de sus.

Ce pastilă-i dai atunci?

Pentru schizo sau pentru paranoia?

Pentru depresie sau pentru boala Pick?

Sau pentru accelerarea masei gravitaţionale?

Am stabilit că înghiţim pastiluţe “washed-brain” pentru a trăi într-un sistem normal dar, totuşi, întrebarea mea rămâne-n picioare:

CE TRECE PRIN OM?

SUNTEM PORTALURI!

UNIVERSUL FACE "IN-OUT" PRIN NOI.

Se ştie deja asta şi am speculat fiecare metodă posibilă de a activa chakre şi alte minunăţii care să ne dea "dumnezeirea" în

Scanned with CamScanner

corpul ăsta firav. Problema nu este că testăm marea cu degetul, ci că habar n-avem de repercusiuni. Gândiţi-vă că odată ce accesăm aceste "forţe", ele nu ne vin pe tavă.

Odată cu ele şi încărcătura lor trec diverse tipuri de energii, de nivele diferite. Ce sunt acele energii şi cum le facem faţă, este practic răspunsul întrebării mele de mai sus!

CE TRECE PRIN NOI ŞI DE CE NE LĂSĂM INFLUENŢAŢI DE ASTA?

Un preot ar spune – Dumnezeu.

Un parapsiholog ar vorbi despre nivel energetic şi stările lui: astralul inferior şi superior.

Un om de ştiinţă ar numi această "trecere" pură coincidenţă sau efectul minţii noastre creative.

Dacă însă le punem în faţa dovezilor, nici una din aceste trei categorii n-are o explicaţie clară, totul se reduce la speculaţie, manipulare, pervertire a unui adevăr la care nu avem încă acces.

Dacă un psihiatru aude un om vorbind pe două voci: clar îl va încadra ca fiind un caz labil cu dublă personalitate.

Dacă vocile mai reprezintă şi o limbă moartă, ups - se strică treaba ştiinţei.

Preotul însă vine tacticos şi deschide cartea lui Vasile, îi trânteşte rapid o exorcizare şi l-a liniştit.

O vrăjitoare care apelează tot la simboluri religioase sau oculte, gen icoane, cruci şi alte mirodenii, va pune totul pe seama vrăjilor- voodoo.

Un parapsiholog medium o să ne vorbească de vreun spirit care-l posedă sau mai ştiu eu ce fenomen poltergeist.

Paradoxal ştiinţa, care deşi e "anti" tot ce vine "metainformaţional", practică hipnoza!

Scanned with CamScanner

Iată câteva exemple: *Medicina psihosomatică foloseşte ca metodă psihoterapeutică hipnoza.*

Psihiatria utilizează hipnoza în tratarea nevrozelor anxioase, a fobiilor şi a obsesiilor.

"În medicină, anumiţi practicieni folosesc metoda pentru tratarea şi îngrijirea celor mai diverse tulburări: afecţiuni cutanate, afecţiuni de stomac, enurezisul etc.

În unele ţări, hipnoza este folosită în stomatologie şi la naştere fără dureri.

S. Freud a folosit hipnoza în tratarea nevrozelor.

În plus, hipnoza poate fi provocată şi la animale."

Şi totuşi, ce este hipnoza?

Hipnoza, prin definiţie, este o stare modificată de conştiinţă, tranzitorie şi artificială, provocată prin sugestie de către o altă persoană.

Se cam bat cap în cap teoriile lor, având în vedere că singura specie raţională este omul, deşi hipnoza se aplică şi la animale. Aici nu mai e vorba de o conştiinţă raţională cum o numesc ei, ci de o conştiinţă pură.

Aşa că o să delimitez termenii:

CONŞTIENŢĂ (care ţine numai de psihicul uman) şi **CONŞTIINŢĂ** (vocea interioară a sinelui, iubirea divină, sursa verticală a tot ce numim meta-identitate).

Păi, dragii mei, în acest sens hipnoza nu lucrează cu psihicul uman, ci la nivel de conştiinţă, fie că e vorba de o hipnoză activă sau pasivă, avem capacitatea de a transcende prin hipnoză, iar regresiile devin practic călătorii în astral.

Deci hipnoza e clar un act de decorporalizare care poate fi controlat. Cum de ştiinţa nu recunoaşte asta, mai ales că tratează cu ea?

Apoi tot ştiinţa vine să conteste tot ce nu vine palpabil. Hilar, nu? Uite aşa se bat cap în cap unele aspecte şi ne trezim

Scanned with CamScanner

pendulând ori între ştiinţă şi religie, ori între religie şi ocultism sau viceversa.

Într-o stare de transă, provocată sau involuntară, prin care sufletul se spune că ar călători în astral, când revine în trup, nu vine cu mâna goală. Aduce cu el o încărcătură anume, se deschid nişte portaluri, se face apel la unele vibraţii de joasă sau înaltă frecvenţă.

Vorbim totuşi de 9 straturi superioare ale astralului şi 3 straturi de joasă frecvenţă ale astralului inferior.

Gândiţi-vă numai când astralul superior se întrepătrunde cu cel inferior prin stratul aşa-zis comun, sau stratul rătăcirilor, aşa apar blocajele la nivel de hipnoză şi în conformitate cu aceste întrepătrunderi, nu toţi sunt avizaţi ca să se poată proteja la nivel spiritual, când se călătoreşte dintr-un nivel cu vibraţie joasă într-unul cu vibraţie înaltă şi invers.

Iată un exemplu citat:

"Entităţile de joasă vibraţie ale astralului inferior pot pătrunde în astralul superior, deoarece călătoria la nivel astral se face doar prin rezonanţă. După ce murim însă, fiecare dintre noi intrăm în stratul reprezentat de energia tradusă de faptele noastre săvârşite-n timpul vieţii. Nu se poate trece de la un nivel mai jos la unul mai înalt, în schimb, entităţile din straturile superioare pot călători în straturile inferioare, dar vibraţia joasă a acestora nu le va face călătoria prea plăcută. Fiecare strat este locuit de entităţi corespunzătoare, este o lume cu un nivel existenţial."

Dar ce este astralul până la urmă?

Am vorbit de nivele energetice, astralul este aşadar un nivel energetic care se găseşte în întrepătrunderea planului fizic cu cel mental. Dacă însă ne referim la starea de conştiinţă, corpul astral este un înveliş al corpului mental, este stadiul

Scanned with CamScanner

vibraţional prin care orice entitate fie ea şi superioară are acces, chiar şi noi, cei din planul fizic.

Nu este recomandat însă să călătorim în astral şi spun asta nu pentru că nu avem o pregătire anume, ci pentru că ne-am născut cu un nivel anume şi trebuie mai întâi să consumăm stadiul ăsta.

Este adevărat că orice om este înzestrat cu o capacitate energetică anume, pentru că în fiecare din noi sălăşluieşte divinul, dar câţi dintre noi am ajuns la conştientizarea sinelui, fără să facă abuz de forţa interioară, uitând de fapt că Dumnezeul din noi nu înseamnă a folosi o baghetă magică pentru a face "minuni" aşa cum se întâmplă cu aşa-numiţii "iniţiaţi", care au uitat că singura minune este însuşi omul.

De ce nu e recomandat să ne jucăm de-a Dumnezeii?

Spuneam că intercalarea spaţiilor şi interdimensionarea lor duce practic la un schimb vibraţional care presupune întrepătrunderea energiilor de joasă şi înaltă vibraţie.

Când facem o regresie în astral, gândiţi-vă ce aducem cu noi? Câţi ştiu să disocieze cu ce încărcătură se reîntorc şi care sunt consecinţele?

Mulţi dintre cei care călătoresc în astral folosesc energia prin comportamente abuzive gen: manipulare, autoritate, false identităţi. Folosesc diferite ritualuri sau forme de iniţiere yoghină, sau orice alte trimiteri oculte sau ezoterice.

Se numeşte că aceşti indivizi fac risipă de energie, deşi practic starea de oboseală şi epuizare care apare după o şedinţă terapeutică este un indiciu clar că aceşti iniţiaţi nu apelează la energia proprie, ci la alte surse de energie din afara lor, care-i consumă. Alimentaţia proastă, faptul că se înfometează, reduc carnea din alimentaţie pentru a "creşte vibraţiile" spun ei, este o mare inepţie.

Pentru că vibraţiile nu cresc, ci coboară şi fac loc altor

Scanned with CamScanner

energii de joasă vibraţie sa le ia locul. Gândiţi-vă că în trecut orice şaman ştia să folosească substanţele de origine naturală (vegetală, animală ori minerală) sau de sinteză, susceptibile să modifice într-un mod oarecare activitatea psihicului şi comportamentului uman.

Diferenţa dintre ei şi noi cei de azi, este că un şaman avea controlul substanţelor psihoactive, cu ajutorul cărora ei călătoreau în astral, noi nu-l avem!

Aceste substanţe acţionează direct asupra sistemului nervos central, influenţând inegal, selectiv sau global, atât funcţiile psihice instinctive cât şi procesele mintale şi emoţionale: acoolul, opiaceele, derivatele cannabisului, sedativele şi hipnoticele, cocaina, halucinogenele, tutunul, solvenţii volatili şi alte substanţe psihoactive.

Hipnoza, de exemplu, este o altă metodă care poate avea repercusiuni, mai ales că noi oamenii în loc să ne conştientizăm ca entitate în planul fizic, să învăţăm transformările şi interacţiunile la acest nivel, forţăm alte planuri, fără ca nici măcar să avem controlul planului ăsta.

Vorbeam de Memoria ancestrală, care practic este apartenentă memoriei cosmice, aşa cum ne aminteşte conceptul Akashic (*akasha* - în sanscrită înseamnă cer, spaţiu, cosmos), concept care vorbeşte de conservarea amintirilor atât vizuale, auditive sau doar gânduri, se numeşte că v-aţi informat din memoria ancestrală, sau memoria cosmică - Akashică.

De aici şi *déjà-vu*-urile sau orice altă amintire despre voi înşivă, prin care fără să conştientizaţi, apelaţi în acel moment la o întoarcere în astral, de unde preluaţi informaţia.

Se vorbeşte foarte mult despre taina bisericească, despre informaţiile stăpânite de cei care au semnat acest pact cu tăcerea. Asta nu e tot metafizică? ... şi dacă e, nu se cam contrazice

Scanned with CamScanner

biserica când neagă alte meta-culte?

Nu e nimic nou sub soare. Şi cei din segmentul religios, stăpânesc acelaşi meniu de "intrare-ieşire" din memoria colectivă. Manipularea există şi la nivel religios şi nu mai e un secret.

De ce femeia nu are voie în altar?

Mulţi dintre noi ştiu de ce, poveştile lor manipulative şi comice sunt deja trecute, mai ales că predominanta sistemului patriarhal se făcea cunoscută încă de la Constantin cel Mare şi chiar înainte de acesta, iar în zilele noastre aceste poveşti au rămas tacite.

Călătoriile în astral făcute în stadiul oniric au şi un cod decodificator prin ceea ce unii numesc *Taina Oniromanţiei.*

Oneiros înseamnă vis în limba greacă, iar *manteia* - e o profeţie şi a luat numele de mantică (divinaţie) nu întâmplător. Putem primi informaţii profetice prin vis. Ceea ce unii numesc a fi informaţii venite din viitor, eu le numesc informaţii deja trăite pe care le-am ales a priorii şi vin pe cale intuitivă, având acces la noi prin 3 stadii ale memoriei:

« Memoria planetară (tot ce ţine de raţiune), memoria solară (ancestrală) şi memoria divină (recunoaşterea Dumnezeului din noi). »

Toate cele 3 nivele manifestă preluarea amintirilor în stadiul oniric clasificându-le în: vise profetice de prevenire, iniţiatice care ne sunt ghid în călătoriile noastre, visul telepatic - de conectare la alte entităţi, visul vizionar - care practic face apel la entităţile cu o anumită deschidere, putere de transmigraţie şi care face legătura cu visul-presentiment, tot un vis intuitiv şi, nu în ultimul rând, visul mitologic - toate dau practic o cheie spre lumea la care conectăm, fie în dimensiunea noastră, fie în alte dimensiuni, fiind nişte seminţe divine, având acces la tot ce înseamnă univers şi consistenţa lui, deşi nu am venit aici să refuzăm ceea ce suntem, am venit în stadiul ăsta pentru a ne

Scanned with CamScanner

îndeplini lecţiile neînvăţate la timp.

Atât timp cât vom face salturi uriaşe de la un stadiu la altul, fără să ne conştientizăm ţinuta elementară a Eului, riscăm să aducem după noi lumi în alte lumi nepregătite să coexiste, pentru că, dragii mei...

Ne jucăm cu ceea ce nu cunoaştem - asta duce la manipulare şi declinul speciei, pentru că nu suntem pregătiţi să ne aşezăm aripile între umeri, cât timp n-am învăţat încă să fim: OM!

NU POŢI ÎMBRĂŢIŞA CERUL
DACĂ N-AI ÎMBRĂŢIŞAT DEJA PĂMÂNTUL!

Scanned with CamScanner

CUM IEŞIM DIN MATRIX?

Ceea ce facem sunt alegerile noastre dinainte de-a ne naşte, tot consumul pe care îl purtăm cu noi atâtea vieţi irosite din ignoranţă şi egoism, din lipsa credinţei în sine şi iubirea semenilor.

Dacă la sfârşitul vieţii tale vei închide ochii fără nici un regret minimal, se numeşte că acest consum a fost total şi nu te mai întorci în alte vieţi pe un pod al recunoaşterii într-o dureroasă amnezie.

VIITORUL - Acel joc difuz dintre tine şi ne-tine. O armă creată din amintiri repetate în sens invers. Le adunăm grămadă şi le numim "DÉJÀ-VU".

Ne oprim şi privim umbrele, ne mişcăm odată cu ele, ce se mişcă mai întâi, noi... sau ele odată cu noi?

Ne aducem aminte un pătuţ, o câmpie, un joc cu ulcelele, o păpuşă, un fel de "părinţi", un altfel de "intruşi" prin care ne facem loc în lume. Devenim TIPARE aşezate în poziţie verticală cu faţa spre oricine altcineva decât noi înşine.

SUNTEM CLONE!

Suntem modelaţi prin legea manufacturii universului prin rotaţie. Ne învârtim unii-n alţii precum o cheie sol la început de gamă, acel *Cho Ku Rei* menit să ne dea începutul unui fals sfârşit. Amintirea unui creator este inoculată cu grijă şi dibăcia formelor alese, ne amestecăm culorile într-un Babel servit la cina uitării. Suntem o specie care se repetă!

CREŞTEM -> *Frame*-uri aşezate haotic în colţul camerei, ne mişcăm mâinile, pipăim în jur, ne realizăm.

Ei ne spun ce să facem, cum să facem, încotro să mergem,

Scanned with CamScanner

ce cale să luăm.

Am fost arşi pe rug, biciuiţi, înfometaţi, anihilaţi, legaţi la ochi, trădaţi, întemniţaţi, deportaţi, izolaţi - de voiam să ştim mai mult decât ni s-a dat.

Avem o cale, un drum, o alegere de făcut, ei ne arată că nu e a noastră. Cutie în cutie, ne aranjăm - încăpătorii lumii. Apar dorinţele, nevoile, frica, negăsirea, nepotrivirea, nu mai încăpem în cutii - vrem să ieşim! Am uitat cum să facem asta?

Nu mai vedem nimic?

FRICA -> Ne-au dat scrierile lor, ne-au învăţat să le citim, ne-au ispitit cu maslowiene căutări, la capătul lor au aşezat IUBIREA, au numit-o aşa şi au perpetuat prin ea specia.

Au vorbit despre vulgata şi au întemniţat omul în PĂCAT, apoi au numit "Bhagavad" pe cei ce aveau să urce prin scrierile lor. Sinelui suprem(Atmanului) i-au făcut catafalc şi i-au dat creatorului zeci de nume, apoi l-au aşezat în dreapta, stânga, sus şi jos.

Au desenat cercului colţuri şi l-au numit TAMMUZ, un alt Dumnezeu creat prin rotaţie, rotunjit şi sinusoidal, ce a dat noi legi omului. Toate le-au aşezat pe Pământ şi le-au dat spre devenire.

CE E PĂCATUL - *Încătuşare prin repetiţie, frica de lanţuri, îngenuncherea în formatul Möbius, Dumnezeul Martir.*

25 DECEMBRIE! – NAŞTEREA

Steaua şi MESIA - cercul închis mereu pe 25. Arborele sefirotic se vrea o aşezare kabalică în numerologia până la 10. Apoi aflăm despre decalog. Tabliţele lui Moise ne învaţă decalogul legilor divine.

Ce înseamnă 25? - Naşterea prin repetiţie, noul în nou, debarasarea de neştiut. Omul începe să înveţe că nu e singur în univers. Apare teama de a fi altundeva decât aici, el realizează că

Scanned with CamScanner

are limita de trăi, se resemnează şi renunţă să mai caute răspunsuri.

Sistemul ne dă **DIADA!**

Avem senzaţia că acum putem alege, că suntem stăpânii noştri, dar contrazice dianetica, contrazice travaliul subliminal al îndobitocirii noastre.

Unde ne aflăm, ce să mai credem?

CUM IEŞIM DIN CUTIE?

E ca un cod HTML tradus; ne găsim în formatul pictografic, decodificăm ce ne creează suprapus şi NI SE CERE SĂ GÂNDIM!

ARUNCAŢI CĂRŢILE, FUGIŢI DE PRACTICILE LOR, SPARGEŢI TELEVIZORUL, RADIO-ul, orice undă electromagnetică prin care vibraţiile sunt la ele acasă.

CE E SISTEMUL - O cutie în alte cutii!

CE A DAT OMULUI?

Cuvântul l-a transformat în cuvinte
Amintirea a transformat-o în uitare
Aveaţi ziua şi vi s-a dat noaptea
Aveaţi paşii şi vi s-a dat zborul
Aveaţi naşterea şi vi s-a dat moartea
Aveaţi pământul şi vi s-a dat cerul
Aveaţi iubirea şi vi s-a dat dragostea
Aveaţi omul şi vi s-au dat zeii
Aveaţi pacea şi vi s-a dat războiul
Aveaţi libertatea şi vi s-a dat temniţa
Vă aveaţi pe voi şi vi s-a dat să fiţi ai altora
Aveaţi adevărul şi vi s-a dat minciuna!

Scanned with CamScanner

Căutările voastre nu mai sunt ale voastre, amintirea voastră nu mai e a voastră, dorinţele voastre nu mai sunt ale voastre, adevărul vostru nu mai e al vostru.

Toate vin într-o cutie frumos aranjată şi dichisită numită REALITATE, sub pecetea căreia ne formăm, educăm, creştem, căpătăm o identitate. Găsim mărturii pe care nu le înţelegem, le pervertim şi le numim DOVEZI rămase, dar oare realitatea creată nu limitează omul la revenire?

Gândiţi-vă cine a condus lumea mereu, de ce religia rămâne o forţă, de ce s-au creat extremele:

BINE-RĂU -> de ce dorinţa vehementă tot timpul de a ALEGE?

De ce Dumnezeul dat e pus într-o cutie, în care noi nu-i recunoaştem ivirea, tot ce găsim despre noi prin el, este:

VINOVĂŢIE, SUPUNERE, LEGI, ÎNGENUNCHERE, CONTRADICŢII.

RELIGIA-POLITICA-EDUCAŢIA = *Un TRIO perfect al unei cutii perfecte =>S I S T E M U L*

Ce ne arată el?

Religia ne învaţă despre PĂCAT.

Politica ne învaţă despre manipularea lui.

Educaţia ne învaţă să conducem prin păcatul manipulării.

Dacă însă eliminăm această TRIADĂ, cu ce mai rămânem? Unde se duc dogmele, doctrinele, ideologiile, scrierile, dovezile, adevărul dat?

Turma nu mai are cioban = H A O S

SUNTEM UN MATRIX dirijat să ne devieze de la sursa noastră!

DE CE?

De ce nu avem voie să ştim adevărul?

Scanned with CamScanner

"YOU WANT THE TRUTH? YOU CAN'T HANDLE THE TRUTH!"

Nu cumva dacă am şti adevărul am închide cercul repetitiv al naşterii? Nu cumva ne-am întoarce "acasă"?

Nu cumva am termina cu toţii odată materializările şi ne-am întoarce la miez? Ce s-ar întâmpla însă cu cei care au ales sferele, au ales autonomia, s-au frânt de Core?

EI-THEY=EGREGORI

Cine sunt "Ei"?

Ei sunt parte din noi, parte din acelaşi TOT, cei care s-au dezis, cei care au ales.

Dacă noi ajungem la adevăr, la conştiinţă, la iubire, dacă noi ne trezim şi completăm ciclul revenirilor noastre, dacă noi ne întoarcem la Dumnezeul nostru, implicit şi ei vor fi traşi spre acelaşi întreg! Lupta din cutie, nu e lupta omului, e doar războiul sferelor!

Dacă deja ştim asta, singura posibilitate ca omul să-şi urmeze cursul firesc, nu va fi prin răzvrătire, revoltă, izolare, ascetism sau alte căi de redută, nu prin fuga de sistem, nu prin alegerea deviantă a dualităţii lui, ci prin IUBIRE, prin efortul de a ne întoarce cu faţa spre sufletele noastre, acolo unde nimeni nu are voie să ne deseneze cutii! Pentru că iubirea... e însuşi adevărul despre om, conştientizarea şi întoarcerea noastră la sine, la Dumnezeul tuturor răspunsurilor din noi.

Vom trece prin această viaţă, vom accepta acest sistem, suntem parte din matrice, dar nu ne opreşte nimeni să căutăm răspunsuri în noi înşine. Doar in IUBIRE suntem cu toţii egali, suntem toţi parte din Dumnezeu, acel Dumnezeu care nu stă mărturie în nici o scriere, rună, piatră, ci doar în sufletele noastre, azi... amnezice!

Scanned with CamScanner

CIRCUITUL VIEŢII E O MATRIOŞKA

"Mi-e inima cu o secundă înaintea vieţii." [C-tin Severin]

După cum se spune, nimic nu e întâmplător, fapt pentru care acest autor de metafizică virtuală mi-a sărit în cale în timp ce căutam o asociere realităţii senzoriale, extrasenzoriale şi divine.

Dacă autorul citatului de mai sus găsea un liant important între "lumea sensibilă, arhetipală şi divină", eu însă îl voi numi universul în formatul păpuşei ruseşti de origine niponă *~Matrioşka~* şi voi stabili o ierarhie tocmai în circuitul vieţii omului, dincolo de "universul Matrioşka", acest univers mereu updatat, oprindu-mă la straturile inferioare, de suprafaţă, mai exact la sistemul morfogenetic cu care consumăm rematerializările.

Dacă există totuşi **EFECTUL DE BUMERANG**, fiind de fapt o altă limbă dată universului Matrioşka, în componenţa căruia se delimitează atât ierarhia sferei, luminii, timpului fizic, cât şi dimensiunilor care se întrepătrund?

Dacă există toate într-un sistem din aproape-n aproape, din mai mult în mai mult, în ordine descrescătoare de la mare la mic şi nu invers?

Atunci Atmanul tuturor fiinţelor îmbrăţişează în multe ideologii acel **"Aum"** al treimii, a tot ce înseamnă energie, formă, spirit, într-un sistem aparent vicios de cutie-n altă cutie, astfel încât efectul lui e fără dar şi poate, regenerator.

Totul evoluează în sens invers, o deshumare a adevărului deja trăit, adus până la forma clar reprezentată a sămânţei

Scanned with CamScanner

divine, miezul, acel Core din care ne-am frânt cu toţii.

Continuitatea universului în desfacere este practic un scenariu continuu de refacere, reconstituire, progres, fără a avea o direcţie finită, fiind o prelungire a extensiei deja existente, un Dumnezeu al altor Dumnezei reconstituiţi, din procesul invizibil în cel vizibil.

Trăim, aşadar, în universuri simultan implicate?

Şi dacă da... de ce nu avem acces la toate?

Dacă scenariul - Matrioşka e un sistem clar vizat de trecere în altă trecere, dacă circuitul vieţii noastre se raportează la un sistem creat de acelaşi păpuşar, atunci matricea universului nu mai e un aşa mister, suntem seminţele care se rotesc într-o perfectă ordine de asimilare şi echilibru.

Orice indiciu al neclarităţii perceperii realităţilor, fie ele divine, formale, informale sau sensibile, toate adunate grămadă, calificate sau nu, sunt reîntoarcerea la sursă, fiind un proces resortic de reîntregire a Core-ului.

Întrebarea mea e mai mult decât pământeană: până când?

Oare n-a obosit păpuşarul de-atâta naştere în renaştere?

Oare firişoarele ăstea de praf, atât de zbuciumate şi haotice, nu vor a se aşeza odată la căpătâiul universului?

Oare mai e loc şi pentru sămânţa risipită să se-ntrebe:

Ce-a fost înainte de tine, Doamne?

Ce-a fost înainte de Univers?

Ce-a fost înainte de înainte?

Toate se răsfrâng în interiorul unui mare interior, din care se desprind interioare mai mici, ca un labirint în desfătare, ca o Matrioşka menită să învingă nerăbdarea lumilor nenăscute încă. Iar la sfârşitul unui mare respiro să ne aşezăm din nou de-a dreptul, să ne naştem iar şi iar din ce în ce mai mici...

Scanned with CamScanner

COPILĂRIA – ADEVĂRUL LUMILOR

SAU NEGAREA

Nu există vinovăţie,
Doar atributele acceptării!

- Mami, mami... îmi dai voie să mă uit la desene animate?

- Nu, draga mea, e târziu, e ora când copiii se duc la culcare.

- Mami, azi noapte l-am visat iar pe nenea ală care vine mereu la pat în fiecare noapte şi-mi vorbeşte.

- Care nene, scumpa mea?

- Ăla, mami, de îmi leagănă mereu patul când dorm... şi are ochii aşa roşii şi unghiile lungi şi mereu îmi zice că a venit să mă ia cu el.

- Vorbeşti prostii, draga mea. Nu e nici un nene, e doar un vis urât, copii când sunt mici îşi imaginează tot felul de lucruri, hai la culcare.

- Dar, mami, e acolo, după uşă... tu nu-l vezi!

- Hai că deja mă scoţi din sărite, treci imediat la culcare, sau mâine eşti pedepsită şi nu mai ieşi la joacă toată ziua!

Câţi dintre voi se regăsesc în dialogul de mai sus?

Mai bine zis, câţi dintre voi au căutat o confirmare a ceea ce trăiau în copilărie?

Toţi?

Scanned with CamScanner

Ei bine, azi am să vă întorc în trecut, acolo unde vi s-au oprit visele, imaginaţia, meta-trăirile, regresiile voastre, conexiunile spre alte lumi, decalajele faţă de raţiune, neimplicarea voastră într-un sistem clar avizat al acceptării unei realităţi în care astăzi nu vă regăsiţi.

Se spune că vârsta maximă a reamintirii este 3 ani, deşi unii vorbesc despre anamneză până la circa 7 ani, însă fiecare dintre noi ne naştem cu un bagaj informaţional al revenirii noastre în realitatea asta, bagaj nealterat de amnezia cu care creştem, ne educăm şi formăm, într-un sistem clar vizat.

Un copil are capacitatea maximă a deschiderii şi percepерii realităţii date, fără să-şi activeze partea raţională, fără să voaleze filmul clar al regresiilor cu care el asimilează imagini suprapuse altor lumi.

Câţi dintre voi, azi părinţi, dau libertatea de manifestare copiilor până la cota imaginaţiei, cum o numiţi voi, fără să le judece pornirile, fără să le blocheze realitatea lor, fără să le nege revoluţia zborului lor?

Cine sunt boguşii copilăriei voastre?

Pot fi zmei, balauri, îngeri, nave spaţiale, monştri, planete, sunete ciudate, obiecte apărute de nicăieri, simboluri neexplicate, zgomote, diverse umbre, penumbre, forme şi lista poate continua.

Toate vin în contradicţie cu sistemul actual de percepere a realităţii noastre.

Ce fac părinţii când copilul se teme de întuneric, de "Bau-Bau", de anumite duhuri sau voci auzite de ei?

Reprimă izbucnirea copilului dacă nu o pot înţelege, accepta, recunoaşte la ei înşişi.

Până aici, circuitul e firesc, părinţii uită la rândul lor că au avut portaluri deschise când erau de aceeaşi vârstă, deşi nu au fost crezuţi, înţeleşi, fapt pentru care activăm partea raţională

Scanned with CamScanner

pentru a ne include în limitele normalităţii date.

Ce s-ar întâmpla însă dacă nu am reacţiona conform spuselor de mai sus, dacă am încerca să privim realitatea prin ochii lor, dacă am părăsi segmentul sistemului în care ne-am format, dacă am renunţa un pic la partea cognitivă si logică a lucrurilor şi am empatiza cu trăirile lor?

Am trăi practic o realitate nouă, greu de acceptat, care nu ar coincide cu cea actuală, nu s-ar complace ei, ne-ar rejecta din prezentul formelor clar percepute şi am călători alături de ei în lumi în care nici nu credeam cu putinţă că există.

Câţi dintre voi îşi lasă copii liberi în manifestare, vise, dorinţe, exprimare, aspiraţie?

Câţi dintre voi le induc meserii, sau greşeli personale pentru a fi retrăite prin prisma lor, pentru a fi iertate prin ei; câţi dintre voi au creat în copii ceea ce voi n-aţi reuşit niciodată să creaţi?

Câţi le impun să crească după norme şi obiceiuri interzise la vremea voastră, le opresc pornirile imaginaţiei, considerându-i mici şi necunoscători?

Ce aţi face dacă copilul vostru ar veni într-o dimineaţă şi v-ar spune că nu doreşte să meargă la grădiniţă, şcoală, pentru că o consideră inutilă, iar ca motivaţie dată ar fi un răspuns total nepotrivit sistemului de valori cu care sunteţi deja obişnuiţi:

- Mami, mami, nenea din vis mă învaţă tot ce vreau să ştiu, mi-a zis că nu îmi trebuie şcoală... uite ce m-a ajutat să desenez, ia uite ce cum pot lipi linguriţa de frunte, ia uite, mami cum se mişcă obiectele pe masă când mă uit atent la ele.

- Mami, mami, dacă vreau pot să îl pun pe nenea să te ajute să nu mai plângi dimineaţa când pleacă tati, mi-a zis că el poate să ne aducă alt tătic.

Scanned with CamScanner

- Mami, mami, la mine în pat stau mereu niște omuleți sclipitori care îmi zic cum mă păzesc de copiii care râd de mine la școală, mi-au dat o baghetă cu care pot să fiu invizibil în fața lor...

- Mami, mami, mi-a zis nenea de sub pătură că o să fiu aviator când cresc mare și voi vedea toate planetele alea de mi le arată în fiecare noapte.

- Vorbești prostii, te dă mama la pian, să înveți să cânți, să-ți iasă prostiile din cap.

Orice psiholog ar găsi explicația manifestărilor lor și bineînțeles o rezolvare, nu?

V-ați întrebat vreodată de ce copiii voștri nu pățesc nimic când cad și se lovesc într-un colț de masă, de pe un scăunel sau orice altceva? Vorbesc de o lovitură/căzătura inofensivă.

Știați că cea mai mare protecție apare când nu activați partea rațională?

Tot ce înseamnă rațiune, înseamnă proiectarea fricii și asimilarea ei, fapt pentru care ne îndepărtăm de la protecția noastră nativă, or copiii până la 3 ani nu deviază în fața vreunui impuls rațional, impuls care de altfel nu există la ei; manifestarea lor este fără temere sau prevenire, având sursa protecției lor, activă.

Dacă un copil are toate elementele necesare protecției nealterate de spectrul rațiunii, dar și capacitatea deschiderii spre dimensiuni și spații imperceptibile nouă, atunci întrebați-vă de ce le înăbușiți trăirile, de ce le diminuați zborul, de ce le blocați deschiderea spre alte lumi?

Nu cumva din teama incompatibilității cu sistemul normalității în care v-ați format?

Ce ar însemna să ascultați un copil, să-i dați credit în fața maturității și experiențelor voastre de până acum?

Scanned with CamScanner

Cum s-ar împăca asta cu realitatea deja formată, cu sistemul unitar şi rigid în care nimic nu are voie sa intre suprapus?

Ar fi un copil anormal, neobişnuit, în faţa celorlalţi, ar fi o ciudăţenie fără protecţie în lumea care se ghidează după "tot ce este evident, există - tot ce nu poate fi demonstrat, ţine doar de imaginaţie"!

Gândiţi-vă că fiecare dintre aceşti copii aţi fost voi înşivă, dar sistemul v-a dat amnezia cu care aţi ales deja un traseu al acceptării voastre ca fiind nişte indivizi normali, într-o societate normală.

Oare?

Dacă societatea asta este atât de normală, de ce nu putem modifica nimic în cursul ei firesc de evoluţie?

De ce de-atâtea secole nu putem schimba istorii, mentalităţi, gândiri, dogme, principii?

De ce orice vine ca fiind nou, neimaîntâlnit, nedemonstrat, tinde a deforma percepţiile noastre deja uzate dar bine sedimentate de-atâtea veacuri, de ce ne e teamă de acest "nou", judecându-l ca fiind anormal, nefiresc, nepotrivit, periculos, deviant?

Cred că fiecare dintre voi ştie de ce, continuăm însă să negăm totul, să ne minţim sinele cu realităţi menite să ne menţină pe linia normalităţii.

Avem pilde şi semne rămase, avem mesagerii trecuturilor, avem chiar şi un Mesia care a fost bătut în cuie pentru că vrut să schimbe sistemul în care ne complacem de sute de mii de ani.

Ce ştim azi despre el?

Că a fost iubitor de oameni, i-am ridicat şi temple, dar cei ce l-au pus pe cruce, ne învaţă azi despre el! Nu e ironic?

Mai mult, mergem la biserică, ne rugăm, ascultăm până şi slujbele de "mântuire" ale acelora care au înăbuşit adevărul, au

Scanned with CamScanner

anihilat ideea de nou, dar azi, ei sunt adepţii sistemului normal în care suntem învăţaţi de mici să-l acceptăm.

Deşi ştim toate astea, deşi trăim antagonismul realităţilor, continuăm să ne complacem "normalităţii", să ne creştem copiii în spiritul ăsta, să-i educăm şi să-i formăm contrar trărilor şi simţirilor noastre, contrar adevărului care mocneşte în fiecare din noi şi în loc să-l lăsăm sa erupă, ne minţim în fiecare zi fiinţa, negăm tot ceea ce sufletul ne cere a descoperi nou în noi înşine, iar dacă tot ce formăm şi creăm nu vine din amintirea copilului din noi, cum putem să ne învăţăm copii despre adevăr, smerenie, dăruire, recunoaştere şi acceptare a ceea ce cândva am fost, cum putem să le vorbim despre iubire, când prima mărturie a conştiinţei iubirii e adevărul însuşi.

Ce veleităţi să recunoaştem în noi înşine, cum să vorbim despre evoluţie, acceptare, progres, când sistemul în care trăim nu aderă la binele comun, ci doar la binele individual?

Despre ce schimbare scriu înaintaşii noştri, despre ce pace şi armonie le vorbim copiilor noştri, când prima lecţie pe care ar trebui să le-o spunem e una curajoasă: dragi copii, lumea voastră e cea adevărată, dar când o să creşteţi mari, va trebui să renunţaţi la ea, de vreţi să fiţi acceptaţi pe o planetă destinată aceleiaşi repetiţii.

Închideţi-vă ochii spre adevăr, ca să vă reîntoarceţi mereu de unde aţi plecat – în lumea de azi şi de mâine.

Scanned with CamScanner

OCHI PE OCHI SE SCOATE

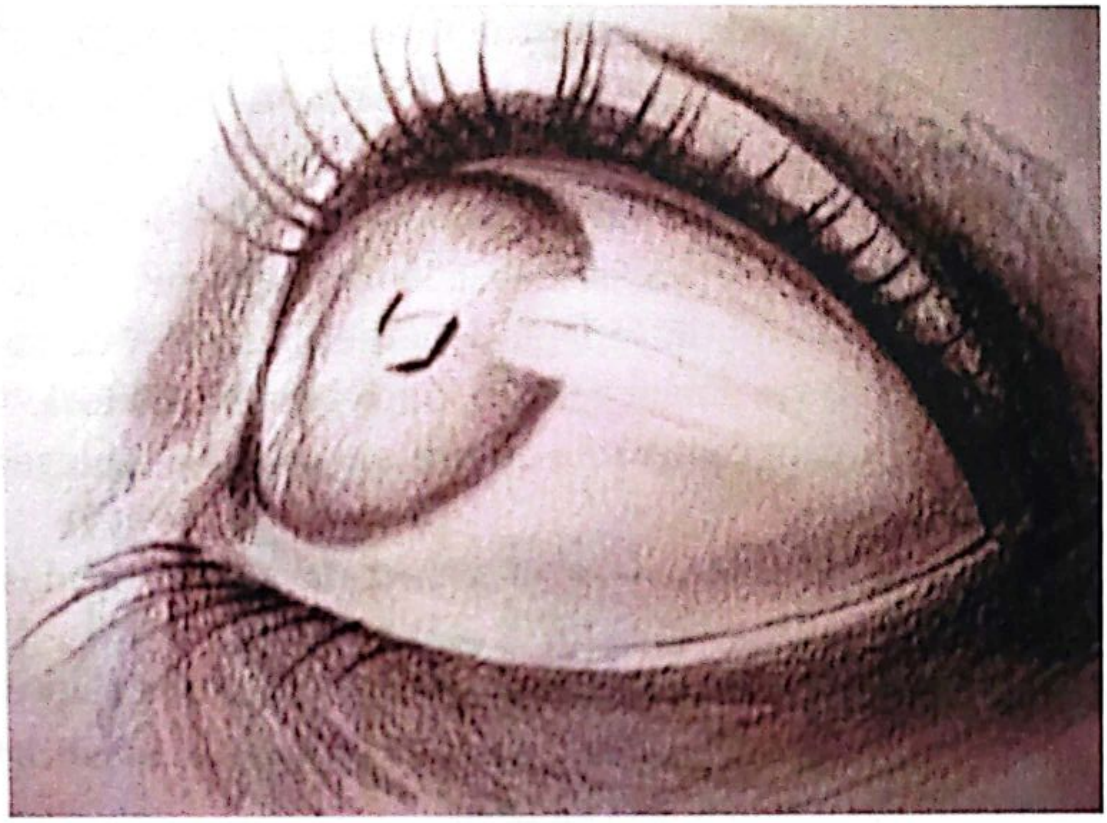

Dacă sunt orice din oricine,
atunci pe cine judeci de fapt?

Viaţa omului se prezintă clar în două formule simple: *personală şi socială*. Cum împăcăm cele două segmente şi la ce duce intercalarea lor, vedem după cum urmează:

*1- **OAMENI CU TALENT, HAR, DAR**, sau cum vreţi voi a-i cataloga.*
*2- **OAMENI DEOSEBIŢI** (nu-i voi numi cu un handicap anume, dar am să mă opresc la Autişti).*

Scanned with CamScanner

*3- **OAMENI SIMPLI** sau **COMUNI** pe limba din popor, fără veleităţi evidente.*

*4- **OAMENI IMPORTANŢI** - şi aici încadrăm persoanele publice, fie ele pe segmentul artistic, cultural, politic.*

*5- **OAMENI ÎNSTĂRIŢI.***

*6- **OAMENI SĂRACI ŞI MODEŞTI.***

La nivelul unui sistem unde clar se permit ierarhizările, există o scară pe care urcăm sau coborâm în voie, un fel de „Snakes and Ladders", în funcţie de alegerile făcute, de karmă buna sau proastă, sau chiar de noroc, după părerea multora.

Dacă grupăm categoriile de mai sus între ele, ajungem la astfel de îmbinări:

Ce ar face categoria **1** şi **2** într-un sistem condus de numerele următoarelor categorii: **3 şi 6** ?

Avem variantele:

- ar fi marginalizaţi, stigmatizaţi, judecaţi, împiedicaţi să se omogenizeze cu cele două categorii;
- ar fi discriminaţi, invidiaţi, duşmăniţi, calomniaţi, ponegriţi, stopaţi în evoluţia lor firească.

Ce ar face categoriile **4** şi **5**, într-un sistem preponderent activ din categoria cu numărul **6?**

- nu ar ţine cont de pătura societăţii dezavantajate;
- ar face bani şi faimă pe munca celor din categoria 6;
- ar ajunge la metode de manipulare, înşelăciune, metode dictatoriale sau autoritare, de monopolizare a celor cu servitute, de dezmembrare a scheletului unei societăţi echilibrate şi binevoitoare;
- ar dezintegra ideea unei societăţi sănătoase;
- ar devaloriza coloana vertebrală a unui Stat individual bazat pe nevoi individuale;
- s-ar dizolva ideologiile morale consolidate pe ideea "toţi

Scanned with CamScanner

pentru unul, unul pentru toţi", prin care un "muşchetar" al bunelor conduite sociale cândva ar fi luptat pentru onoare, adevăr, binele poporului, egalitate în drepturi etc.;

- ar clona ideea sărăciei prin globalizarea psiho-socială a omului, privat de dreptul de-a avea o şansă.

Cum se face asta?

Foarte simplu, dragii mei, prin sacrificiul masei sociale şi selecţia celor care fac sistemul lor să conducă, să se rotească după legile lor.

Vorbim de smerenie, de altruism, de binefacere, sunt termeni pe care îi cere adevărul, dar vă întreb:

Care adevăr?

Al cui?

Dat de cine şi pentru cine?

Într-un sistem creat din subsisteme, aceşti termeni nu coincid la nivelul intereselor individuale, de aici şi ruptura sau/şi disocierea ierarhică de proporţie, când e vorba de nevoi personale.

Cum ar face faţă un om talentat, deosebit, dar sărac, în cadrul unui sistem înstărit, de oameni importanţi, care nu numai că nu-i vor aprecia meritele, ba mai mult, i le vor nega, sau vor fura orice patent valoros pentru a-şi consolida ei numele ?

Şi aici se includ criticii literari care şi-au construit faima pe arta celor umbriţi sau rejectaţi de sistem - Maiorescu e doar un nume, lumea-ntreagă colcăie de ei; ca să nu mai vorbim de marionetele guvernamentale, în spatele cărora se joacă o miză importantă, de persoane care ne conduc viaţa şi au acces la noi mai mult decât ne vom imagina vreodată.

Vă-ntreb pe voi, aşadar, dacă într-o lume în care suntem conştienţi că nimeni din evantaiul valorilor, corectitudinii, nu va avea intrare pe uşa din faţă, nu va fi lăsat să aducă o schimbare

Scanned with CamScanner

pozitivă la nivel de turmă, dacă în astă lume se merge pe ideea supraveţuirii "jungle style", atunci de ce vă luptaţi cu morile de vânt?

Ne doare când cineva ne invidiază nivelul evoluţiei noastre, la unii mai precoce, la alţii mai evidentă, evoluţie care face departajarea clară a tot ceea ce înseamnă decalaj între individual şi global. Ca atare, ne doare când nu suntem apreciaţi la justa valoare, când ne este înfrânată dorinţa clară a zborului, ascensiunii, ne limitează sau/şi condiţionează de la tot ceea ce suntem ca specie presupusă a fi în continuă evoluţie.

Care evoluţie?

La câte genii s-au tot născut de-atâtea veacuri, am fi evoluat de N miliarde de ori până acum, dacă am fi apreciat o schimbare majoră la timpul ei.

Dar ce am ales să facem?

Am ales să-i îngropăm de vii pe cei care aduc nota adevărului suprem, am ales să punem "adevărul pe cruce", să-i răstignim pe cei care văd şi cu alţi ochi realitatea unui sistem impus, am ales să-i marginalizăm vieţi la rând, considerându-i nebuni, alienaţi, ciudaţi, anormali, frustraţi, anarhici, răzvrătiţi, sau "altfel" - toate aceste calificative stau sub abajurul cotat a fi clar patologic de către aceia care nu vor accepta niciodată o SCHIMBARE în sistemul care-i avantajează.

Şi dacă Eminescu a fost cel mai recent indiciu de curaj, revoltă, viziune, deschidere, profunzime, în faţa unui astfel de sistem, repercusiunea a fost evident înăbuşită, pervertită, tratată cu mănuşi, deviată de la faptele reale. Eminescu a fost închis, bătut, dopat cu pastile, forţat să accepte această lume în care el nu voia decât să aducă o nouă optică, o nouă schimbare!

A reuşit?

Şi-apoi, ca el sunt mulţi, în viaţă chiar, care odată remarcaţi în timpul vieţii, vor primi acelaşi tratament, până când

Scanned with CamScanner

un "nene" din categoriile **4 şi 5** se va folosi de numele acestora după moarte şi uite aşa mai aflăm şi noi că a existat un geniu, sau un om deosebit, sau un mesager al adevărului, dincolo de realitatea dată.

Dacă ochi pe ochi scoate, dacă sonoritatea lumii ăsteia nu va propulsa valorile, schimbarea, viziunea, deşteptarea maselor, tratamentul egal al celora care fac apel la şansa de a deveni mai buni, atunci mă întreb ca şi voi, la ce bun să te naşti aşa?

Cu ce vom ajuta omenirea asta să se salveze, când zeci de mii de ani la rând i-am căsăpit şi îngenunchiat pe "samaritenii" ei?

De ce vă minţiţi copiii că vor ajunge mari, deştepţi, liberi în simţire şi gândire, capabili să aducă lumii o nouă revelaţie, o nouă vertebră coloanei societale?

De ce îi minţiţi că valorile spirituale transcend materialul lumii asteia, de ce le vorbiţi de un Dumnezeu care a ajuns pe cruce tocmai pentru că nu l-aţi lăsat să fie ceea ce azi ne învăţaţi despre El?

De ce le puneţi diplome în braţe şi aşteptaţi să vă schimbe lumea, când, odată ajunşi în faţa lumii voastre, le tăiaţi aripile, le frângeţi zborul?

De ce le vorbiţi despre adevăr, despre puterea iubirii din el, despre mântuirea prin dăruire şi necomplacere, când voi sunteţi exemplul lor de minciună, resemnare şi compromis?

De ce îi pregătiţi pentru o lume nouă, un sistem nou, votând de sute ori la rând tot un sistem perimat, opac, manipulator?

De ce mai speraţi în valorificarea tinerelor talente, a oamenilor liberi în cuget, a curajului de manifestare a voinţei proprii, a liberului arbitru, când însăşi lumea voastră nu cunoaşte acest traseu evolutiv?

Scanned with CamScanner

Vă miraţi că există invidie, ură, duşmănie, gelozie, hoţie, manipulare, minciună, dorinţă abuzivă de putere, dar nu asta e lumea pe care o cultivaţi individual de-atâtea secole?

Scrieţi istorii, promovaţi pacea în lume, egalitatea în drepturi, abolirea prejudecăţilor, dreptul la libera exprimare, dar când toate astea se găsesc în semenii voştri, ce faceţi apoi?

Nu vreau să distrug nimănui fărâma de speranţă, dar vreau să dau răspunsul pentru toţi cei care se regăsesc în spusele mele:

Este inutil să schimbi lumea LOR, dar este impetuos necesar să schimbi lumea ta interioară, pentru că din puţinele valori care mai există pe acest pământ, care au existat mereu şi care vor exista, în pofida piedicilor cu care se va confrunta fiecare, putem să deschidem ochii mari, să ne găsim noi între noi şi chiar dacă acest sistem infect şi impenetrabil nu ne lasă să ne adunăm cu toţii, să o facem măcar la scară mică, chiar şi aici, în lumea asta ştiută şi neştiută...

Scanned with CamScanner

STALEMATE OR SOULMATE?

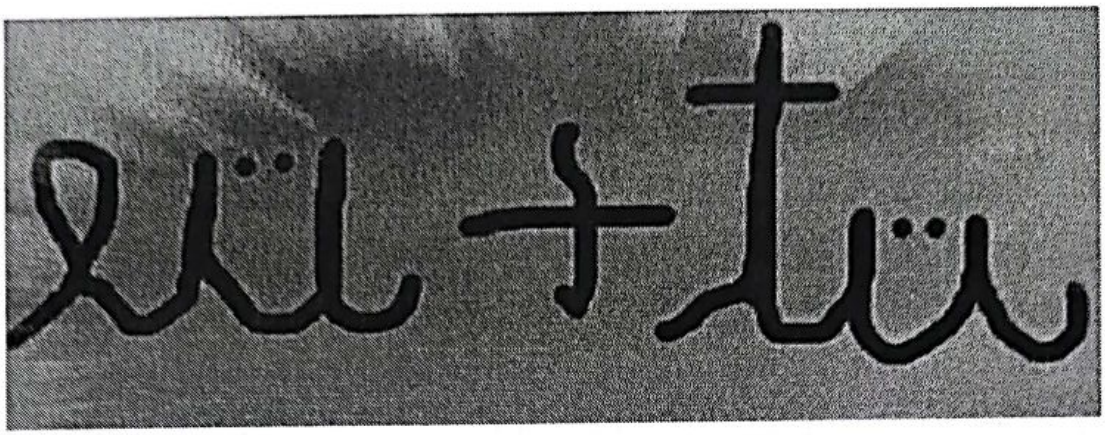

Singura mutare care nu poate fi făcută într-o partidă de şah, poartă numele de **PAT** sau **STALEMATE**, ceea ce determină jucătorii să ajungă la remiză.

Această mutare "nefăcută" poate fi asociată unei nealegeri sau posibilităţilor infinite, că să citez dintr-un film: "cât timp nu alegi, totul rămâne posibil".

În cazul de faţă însă, unul din jucători nu are ce muta, motiv pentru care jocul devine o bătălie neterminată. Să facem aşadar diferenţa între nealegerea voluntară şi cea involuntară, ca să putem pătrunde în lumea celor ce aleg.

În cazul unui *stalemate*, jucătorul face o nealegere involuntară şi salvează cumva meciul, nepremeditat, astfel că direcţia lui cere remiza. Câţi dintre noi, în viaţa de zi cu zi, suntem puşi în situaţia asta?

Să nu avem nici o putere decizională în a alege ceva, să nu găsim o posibilitate de a alege măcar soluţia cea mai puţin bună, dar să finalizăm tot printr-o alegere?

Vi s-a întâmplat să vă găsiţi în situaţii fără ieşire?

Remiza vieţii este practic repetarea circuitului ei, într-o altă formulă, cu un alt target, sub alt decor.

Scanned with CamScanner

Această trimitere nu e întâmplătoare, am asociat ideea de PAT vieţii repetate, asta pentru că orice naştere se presupune a fi un STALEMATE al nealegerilor noastre din trecut.

Am să fac trimitere la remiza sufletelor care, pe limba unora se numesc JUMĂTĂŢI, cu precizarea trimiterii la *trailer*-ul filmului de mai sus, pe care e musai să-l vizionaţi, ca să înţelegeţi mai bine postarea mea.

În comentariile postării precedente s-a pus problema "sufletelor pereche", ce sunt ele, de ce se numesc aşa, dacă există, ce reprezintă şi care e rolul acestor "jumătăţi".

Pe marginea acelor dezbateri am să extrapolez subiectul, poate aşa ajungem să ne schimbăm puţin optica, să dezvoltăm şi alte simţuri, să lărgim aria întrebărilor şi căutărilor noastre.

Dragostea-i oarbă?

Să delimităm termenii întâi:

Ce e **DRAGOSTEA** şi ce e **IUBIREA**?

Un lucru e cert, nu e unul şi acelaşi lucru!

Oamenii au preluat termenii şi au dat conotaţia lor în funcţie de nevoile, căutările şi dorinţele lor. Asta face să apară contradicţia între nevoi, dorinţe, vise şi "iubirea" care nu le cuprinde.

Când spunem **DRAGOSTE**, spunem LEGĂTURA ANCESTRALĂ şi efectele ei: - *Afect, dorinţă, dor, nevoie de cineva, chimie, apartenenţă, posesivitate, emoţie, teamă, nesiguranţă, fior, implicarea intereselor, trocul (dăruiesc, dar vreau şi să mi se dăruiască), frica de pierdere, regret, gol (când pierdem), deviere de la calea individuală, complacere, eter, efemer, agăţare, minciună (creată pe fundamente egoiste), resemnare, compromis - şi toate astea pentru a fi cu EL/EA.*

Când spunem **IUBIRE,** spunem *conştiinţă, trezire, nealegere, verticalitate, rezonanţă (dar calea rămâne individuală), etern, amintire, renaştere, perpetuum, lipsa regretului, lipsa*

Scanned with CamScanner

posesivităţii, lipsa vinovăţiei, lipsa compromisului, nedeviere de la cale, umplere continuă, întreg.

Acum, puneţi cei doi termeni unul lângă altul şi o să vă izbească antagonismul lor.

Dacă omul de la naştere şi până moare are nevoie de cineva, nu poate trăi singur, este o fiinţă care nu se poate echilibra fără semeni, atunci e clar că DRAGOSTEA UMANĂ ia locul iubirii din om, iubire care reprezintă, practic, fundamentul şi chintesenţa noastră umană! De ce DORINŢELE şi NEVOILE umane înlocuiesc iubirea din noi?

Egoismul nativ = teama de a nu fi singuri!

Dincolo de natura umană pe care nu o judecăm acum, se găsesc intrările şi ieşirile sinelui nostru, le mai numim "plecări şi reveniri", acel "du-te - vino", care ne ajută să ne amintim (pe unii dintre noi) ce am fost şi ce am ales să fim iar.

Aceste "plecări", cum le numesc eu, nu fac decât să ne ateste căutările, emoţiile puternice în faţa unor legături ancestrale care ne vor marca permanent viaţa.

Legăturile pot lua formă emoţională ca fiind simpatii neobişnuite, antipatii inexplicabile, apreciere, respingere, dorinţă de a dărui necondiţionat, dorinţa de a face rău, altruism sau/şi egoism, idolatrizare, defăimare, ajutor de orice natură, obsesii, gelozii bolnăvicioase, paranoia, răzbunare, chiar şi acte de suicid sau crimă.

Lista extremelor poate continua, însă mă voi limita la poziţia lor şi efectele trăite încă din copilărie, mai întâi faţă de cei care ne cresc, apoi ele continuă în mediul nostru de socializare.

Nimeni nu şi le explică, însă cu toţii le trăim, le experimentăm, cu toţii le simţim deloc străine, parcă renăscute şi recunoscute în noi, dar nimeni nu reuşeşte să le depăşească condiţia judecăţii lor, pentru că ne e mai simplu să le judecăm şi să

Scanned with CamScanner

trecem mai departe.

Din ce am enunţat mai sus se desprinde şi vasta poveste a "sufletelor pereche", poveste care începe tot nativ prin sentimentul puternic de a căuta mereu ceva, fie că acel ceva gravitează în jurul unui vis, dorinţă, entitate, sau în neliniştea noastră continuă de a ne găsi locul nostru pe acest pământ.

Ne naştem cu asta, o simţim acut în noi înşine, dar din cauza amneziei native, nu ne explicăm de unde vine.

Există suflete pereche?

Ce pereche?

A cui?

Când, practic, cu toţii formăm un ÎNTREG?

Din infinitele particule de energii frânte din atomul sursă, ne căutăm de sute de mii de ani într-o continuă naştere, în nevoia clară de întregire, recunoaştere, completare.

De ce însă nu ne găsim toţi odată, de ce ne adunăm fărâmă cu fărâmă? Pentru că de-a lungul acestor rematerializări, aceste particule de energie au tot evoluat, din păcate evoluţia lor nu a fost simultană.

Odată cu frângerea Core-ului, am deviat de la sursă inegal, răsfrângerea a fost haotică, iar decalajul cu care am luat formă e destul de vizibil. Cei ce s-au frânt mai aproape de miez s-au născut cu o deschidere care nu le-a permis uitarea după 3 ani. Cronologic pentru ei, timpul nu curge numai înainte, poate fi reversibil, capabil să ofere imagini retroactive, ba mai mult, această deschidere le permite anamneza, amintirea regresivă a tot ce au mai trăit cândva. Asta înseamnă că noi ne naştem cu această deschidere, însă datorită decalajului dintre noi intervine uitarea după trei ani.

Ceea ce face departajarea clară între sufletele care sunt mai aproape unele de altele şi SOULMATES este chiar natura alegerilor despre care am vorbit deja la început.

Scanned with CamScanner

Cum poţi să numeşti suflete pereche doar sufletele care se regăsesc între ele în format de CUPLU?

Dar cele care se regăsesc în alt format, ce sunt? ÎNTÂMPLĂRI?

Ideea de "suflet pereche", este poate cea mai comică sintagmă dată, având în vedere că toţi ne conectăm unii la alţii şi nu trebuie să fim iubiţi ca să simţim asta.

O conexiune foarte puternică însă se numeşte a fi aşa, în cazul în care acele suflete se recunosc între ele, vibrează pe acelaşi segment, se întrepătrund cu uşurinţă, iar decalajul materializărilor lor nu există!

Dar repet: NU TREBUIE SA FIE IUBIŢI NEAPĂRAT pentru ca să se regăsească între ei!

Legături puternice există şi nu doar la nivelul "LOVERS", iată de ce am să delimitez câteva dintre ele:

LEGĂTURĂ OMBILICALĂ (mamă-făt) - una dintre cele mai puternice legături de sânge.

LEGĂTURI DE RUDENIE - fraţi, surori, părinţi, bunici, nepoţi, verişori până la gradul 4, relaţiile foarte puternice dintre aceştia pot fi duse până la extrema patologică, incest, complexul lui Oedip, efectul de catharsis etc.

LEGĂTURI ALEATORII - prieteni, cunoştinţe, persoane necunoscute, colegi etc.

LEGĂTURI HETERO / BI-SEXUALE - pot fi legături foarte puternice între persoane de acelaşi sex sau/şi sexe diferite, sau legături numai de acelaşi sex, sau numai între sexe diferite.

Sunt catalogate a fi legături patologice, într-un sistem al normalităţii, în care ele devin incompatibile. Dincolo de prejudecată, ele ascund relaţii ancestrale tulburătoare, conexiuni la un nivel de percepere neacceptat de sistemul nostru de referinţă.

LEGĂTURI CU DENOMINAŢII ZOOFILICE - prin

Scanned with CamScanner

care atracţia morbidă pentru animale sau păsări se atribuie persoanelor întârziate mintal. Ele sunt tot legături ancestrale, deviante pentru lumea noastră, bolnăvicioase şi inexplicabile, încă.

Fie că vorbim de o alianţă benefică a sufletelor care se atrag, sau că vorbim despre relaţii patologice, de gerontofilie, zoofilie, necrofilie şi alte sufixe ce îmbracă dezordinea, nefirescul, ele rămân în esenţă legături, pentru că în sistemul lor de "anomalie şi nepotrivire" ele se răsfrâng cu uşurinţă, se recunosc între ele, se acceptă, conectează unele la altele şi se întrepătrund.

Toate sunt conexiuni, chiar dacă toate depăşesc firescul naturii noastre, sau se exclud din normalitatea noastră; fie că ne oripilează şi ne şochează realitatea perceptelor noastre, noi nu le înţelegem, nu ni le explicăm, nu le găsim o cauză clară, veridică, viabilă minţii noastre şi ne limităm în a departaja, judeca, cataloga, stigmatiza etc.

Precedenţa faptică este de natură palpabilă şi nicidecum metafizică, iată de ce unii caută efectele psiho-patologice, alţii merg mai departe şi analizează metempsihotic evoluţia acestor legături.

Sunt oameni care nu o sa plângă după un părinte, iubit, soră, frate, prieten, dacă aceştia au murit, dar or să plângă după o vacă, un câine, sau orice alt animal de care s-au ataşat mult mai mult. Suntem conectaţi puternic la tot ce ne înconjoară, fie oameni, fie animale, păsări, lucruri care ne trimit retroactiv în trecuturi, conexiuni normale sau anormale, ele există!

Ce înseamnă uniune? Dacă ne referim, de exemplu, la chakrele SVADISHTHANA (în zona pelvisului) şi SAHASRARA (deasupra capului), vom asocia portalului conştiinţei supreme (atemporalitatea, transmigraţia, lumea de dincolo, metacunoaşterea, înţelepciunea, conexiunea spirituală), celui lumesc (de perpetuare sexuală şi de umplere afectivo-emoţională).

Acest liant se produce nu numai la nivel de chimie,

Scanned with CamScanner

magnetism, ci şi la nivel metafizic, cu predilecţie ancestrală, de însumare a vechilor legături nefinalizate. Uniunea se produce atât fizic cât şi spiritual, iar sufletele care conectează în această formulă se numesc suflete regăsite, reconectate, care nu prezintă decalaj sau deviere, ci simetrie.

De asta ele tind să se numească suflete pereche, pentru că recunoaşterea reciprocă îmbracă mănuşa potrivită. Însă, dacă ar fi să ne limităm la un singur suflet pereche, şi el venit în formatul de mai sus - ca şi cuplu, ar însemna că celelalte suflete care conectează şi ele la fel de intens, care se recunosc în aceeaşi măsură, care se mulează pe aceeaşi coloană fizico-spirituală, să se excludă din ecuaţie.

Şi-atunci, existenţa unui singur suflet care ne-a recunoscut pe acest pământ şi care părăseşte spaţiul gravitaţional înaintea noastră, ne condamnă la o viaţă austeră, schimnică, izolată?

Ce se întâmplă dacă, după moartea legăturii principale, noi cei rămaşi pe pământ, simţim o conexiune nouă, cu un alt suflet, cu aceeaşi intensitate ca şi prima dată?

Nu cumva noi, oamenii, ne limităm la ideea de un EL sau o EA, într-o fugă continuă de noi înşine?

Gândiţi-vă că într-o lume în care aceste suflete se conectează continuu, cu orice ne înconjoară, este practic scenariul pe care ni-l oferim cu fiecare zi în care viaţa trece pe lângă noi, fără să se întâmple nimic, fără să aducă ceva nou rutinei, fără să ne permită a ne agăţa de orice, numai ca să nu fim singuri!

Nimeni care a trecut prin N legături, de orice natură, de orice fel de intensitate, NU S-A OPRIT din căutări!

NIMENI!

Fie că a fost vorba de căutarea unui suflet, sau a unui Dumnezeu, sau a sinelui propriu, prin diferite căi mistice, religioase, sau filosofice, toţi trăim acelaşi consum, aceeaşi căutare

Scanned with CamScanner

de acel CEVA sau CINEVA, care ne urmăreşte încă de la naştere. Pe segmentul ăsta ne facem avânt în viaţă, ne dăm curaj, speranţă, vise, poveşti, "happy end-uri".

Ne creăm propriul nostru scenariu, propria noastră lume, cu propriile noastre credinţe în ea, ne debarasăm de balastul realităţii la comun când ne cerem dreptul de a fi noi înşine.

E frumos să visezi la un prinţ salvator sau /şi la o prinţesă care ne aşteaptă toată viaţa să o găsim, dar să nu omitem esenţialul:

Până vom întâlni acele legături mult visate, acele "jumătăţi" cum le numesc unii, avem o sumedenie de suflete care ne aşteaptă să ne reîntâlnim, să ne reconectăm, să ne curăţim cu ajutorul lor, pentru că şi ele, finalmente, sunt şi vor fi pe tot parcursul acestei vieţi, perechi în alte "perechi" de suflete!

Scanned with CamScanner

VORBIŢI DE IUBIRE, DAR NU SUNTEŢI ÎN VOI !

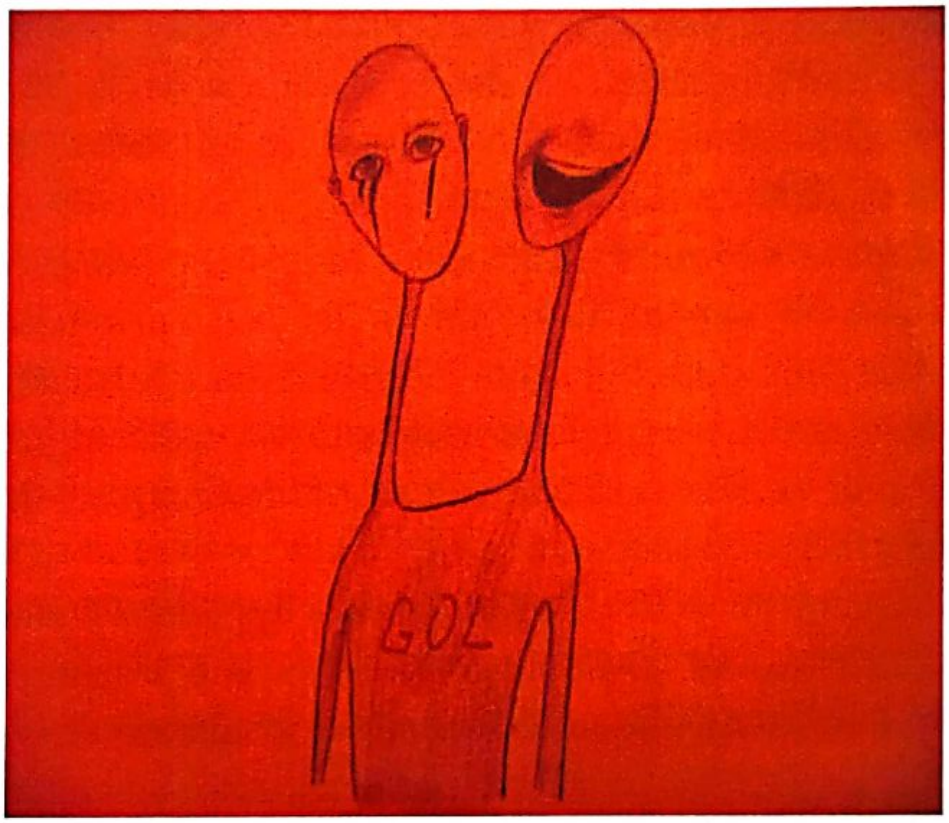

Designed by Sandra

"DE CÂTE ORI SPUNEM "TE IUBESC" SPUNEM, DE FAPT, "IUBEŞTE-MĂ!"

Azi am să vă vorbesc despre IUBIRE şi despre minciuna omului numită "AGĂŢARE UMANĂ" în nevoia de a fi iubiţi!

Cum arată iubirea, ce e iubirea, de ce oamenii speră atât de mult şi se agaţă de acest sentiment uman de atâtea sute de ani?

Toate poveştile, istoriile, manuscrisele, legendele au la

Scanned with CamScanner

bază acest sentiment nedefinit şi interpretabil, cu care oamenii s-au obişnuit să trăiască, să spere, să viseze cu ochii deschişi.

Din iubire facem copii, distrugem continente, creăm războaie, ne sinucidem sau ne minţim specia şi la sfârşitul acestui sentiment ne găsim goi şi singuri şi-atunci vă întreb: unde e "iubirea" voastră?

"Sunteţi fascinaţi, vă dedicaţi dorinţe, vise, în virtutea acestui sentiment şi când totul se epuizează renunţaţi la voi înşivă, vă izolaţi, resemnaţi, ucideţi sinele".

Stau şi mă întreb, dacă asta e "iubirea" pe care o căutăm de atâtea secole, cum de nu ne-am salvat specia prin iubire?

Atât timp cât omul caută iubirea în afara lui, agăţându-se haotic de alţii, de speranţele şi visele altora, posedând prin nevoi tărâmul unui alt sine, mă tem că o să vă dezamăgesc, dar nu se numeşte IUBIRE ce căutăm noi.

Se numeşte NEVOIA Minciunii – Speranţa Omului de a nu fi singur! Uitaţi-vă în jurul vostru, trăim într-un secol al ignoranţei, omul nu ştie nimic despre el însuşi, nu se mai caută pe sine, nu mai ştie ce vrea, încotro merge, de ce merge...

Cum poate o aşa "creatură haotică" să vorbească despre iubire? S-a creat un imperiu mincinos al realităţii noastre, ne-am nimicit fiinţa cu magnetismul unei chimii care ne stârneşte animalul, fiara, perpetuarea şi ce-am ales în loc? Să confundăm sentimentul treaz al conştiinţei noastre cu un act comun de reproducere a speciei umane! Vorbim cu mare uşurinţă despre "iubire" şi ne folosim de acest cuvânt în fiecare secundă a singurătăţii noastre, ne ademe-nim fiinţa cu legături menite să ne dea confortul unei minciuni zilnice, ne vrem iubiţi, atinşi, alături de cineva şi căutăm ca bez-meticii orice sursă de manipulare a simţurilor, a afectului, ca să putem visa cu ochii deschişi la prinţi pe cai albi şi la prinţese la ananghie.

Mă-ntreb până când o să ducem această minciună?

Scanned with CamScanner

Până când o să ne amăgim fiinţa cu astfel de agăţări?

Lumea a anesteziat şi îndobitocit toată conştiinţa prin posesia cărnii şi raţiunii ei, ca să reziste în viaţa asta plină de victimizare şi resemnare. Nu vede nimeni că omul a renunţat demult la el însuşi, în favoarea unei agăţări de pământ?

Mă uit cu groază cum s-a marginalizat viziunea, amintirea sinelui, zborul ei... şi mă doare că am deschis ochii în astă lume să privesc omul în fiecare zi cum îşi ucide în cel mai infect grad de neputinţă tot ce are mai sublim în el. Sunt una din voi, menită să duc epuizarea până la final, cu aceleaşi nevoi, vise, dorinţe şi mă-ntreb oare cât mai rezistăm întemniţaţi aici în propriile noastre temeri şi slăbiciuni?

IUBIREA - Acest act de recunoaştere a unei identităţi, a propriei noastre identităţi, nu un sentiment care ne leagă de speranţe deşarte şi nevoi afectivo-trupeşti. Iubirea e trezire, conştiinţă, luptă, recunoaştere, amintire, sursa comună speciei.

De ce alergaţi după "iubire", când ea e în voi înşivă?

Cum să vedeţi în alţii acest sentiment, când sunteţi orbi?

Cum să cerşiţi altora acest sentiment, când nu-l recunoaşteţi?

Cum să doriţi de la alţii să vă iubească, când voi înşivă nu va iubiţi?

Cum să dăruiţi altora iubirea, când nu ştiţi de unde să o luaţi?

Cum să treziţi în alţii acest sentiment, când voi înşivă dormiţi?

E momentul să ridicaţi ochii spre cer şi în loc să vă rugaţi imensităţii absurdului să vă dea un suflet lângă voi, găsiţi-vă sufletul mai întâi! Specia asta a uitat să mai spere la ea însăşi, nevoia umană rămâne o minciună cu care ne hrănim fiinţa la graniţa cu moartea.

Scanned with CamScanner

IUBIREA CARNALĂ GUVERNEAZĂ AFECTUL

Dacă iubirea e dincolo de pori şi dermă,
Atunci, omule... de ce m-atingi în lipsa ei?

- Spune-mi, omule, ce alegi?
- Aleg iubirea lumii mele.
- De ce e iubirea lumii tale... alta decât în alte lumi, omule?
- Pentru că-n lumea mea mă recunoaşte, mă ştie.
- Şi-n alte lumi nu te ştie, omule?
- Nu, pentru că e altă iubire, în altă lume.
- De unde ştii, omule, că-ntre acele iubiri nu e una din lumea ta, iar cel ce nu o recunoaşte eşti tu, omule!

Azi am să vă vorbesc despre diluarea conştiinţei în forma afectivo-carnală care guvernează omul de la naştere şi primele impulsuri ale alăptării, vizate fiind ca un instinct precoce al perpetuării.

Fie că sunteţi pe un vârf de munte, în mijlocul mării, în holul apartamentului sau în natură... acolo unde nu există duşul salvator, pasiunea vă curăţă de obsesii şi limitări, pentru că atunci când nu e numai sex şi fluturi, atunci când persoana cu care trăieşti intens fiece clipă pasională spontană e mai mult decât o partidă bună, atunci când iubeşti şi poţi simţi că-i mănânci din palmă, atunci nu există mizerie, nu există dezgust, repulsie, respingere şi alte cele... atunci eşti departe de lumea infectă a opreliştilor, fricilor, limitelor, atunci fiecare părticică a femeii pe care o vei adora, va deveni altarul cel mai pur cu

Scanned with CamScanner

putinţă. Atunci raţiunea moare, trăieşti în nirvana şi în loc de plăcerea carnală şi atât... poţi zbura, în loc de actul intim în sine... poţi simţi cum cresc flori din ea, chiar dacă n-are o tonă de gel de duş pe ea. Asta face diferenţa dintre iubire şi simpla pasiune sexuală. Sunt momente pe care nu mulţi le trăiesc, nu le simt, nu le visează măcar... pentru că ele nu vin din uniunea firească cu care suntem obişnuiţi, ele vin odată cu deschiderea sufletului şi moartea raţiunii care ne limitează în tot ce simţim.

E greu să ajungi acolo, dar nu e imposibil!

Când eram mai mică, am avut o discuţie bogusiană c-un aşa numit "Dumnezeu", pe care mi-l imaginam ca un moş blajin care-mi oferea alternative la tot ce vreau să am.

Ei bine, în discuţia mea imaginară cu el, am fost întrebată ca prin vis ce prefer: o viaţă alături de un om care îmi va oferi totul dar nu mă va face să zbor, sau 3 zile în care mă voi desprinde cu el de pământ şi gravitaţia lui...

Preţul mi se părea uriaş: alesesem acele 3 zile intense, măreţe, dincolo de om.

Când am crescut mai mare, mă năpădiseră fricile şi groaza singurătăţii, ruperea terestră mi se înrădăcinase în tâmple şi tot ce-mi amintisem e acel pact adolescentin şi nu ştiam cum să fac să-i zic acelui nene cu barbă din nouri că nu vreau acele 3 zile trăite la maximul lor, acea combustie spontană fără cale de întoarcere, care arde în interior şi lasă exteriorul neatins.

Mi se făcuse frică că voi pierde omul cu care aş putea îmbătrâni şi în calea unei lumi umane pline de mărăcini şi nepotriviri aş alerga după ceva ce nu există, decât 3 zile ca-n basme ce vor dispărea.

Cam asta se întâmplă când cunoşti pierderea, când trăieşti frica ei, când timpul stă pe loc şi nu mai reuşeşti să te mişti şi să te implici în nimic care ar dura trei secunde într-o viaţă solitară.

Scanned with CamScanner

Ce fac oamenii când se izbesc de sentimentul pierderii, însingurării?

În laşitatea lor, gonind cu frica de pierdere în braţe, oamenii se desprind de om, se izolează, ascund, pentru că de fiecare dată când pierdem pe cineva drag, ruperea terestră ne goleşte carnea şi raţiunea ei până la decadenţă şi resemnare. Iubirea nu are limite, prejudecăţi, miros de carne, ea creşte în intensitate şi când ajungi la sfârşitul vieţii şi priveşti în urmă şi îi auzi paşii şi încă simţi că tresari, că-i ştii, că sunt ai ei/lui...

Abia atunci poţi spune că ai iubit şi toate astea adunate grămadă leagă un om de trecut şi trecutul pune oprelişti iar şi iar... şi apoi mă uit în jurul meu şi mă întreb de ce oamenii sunt atât de singuri şi fricoşi, de ce fiecare caută un vinovat al ruperii de carne şi afectul ei!

Cu toţii vă doriţi un "Bună dimineaţa" sau un "Noapte bună", să adormiţi în braţele cuiva, să vă simţiţi ocrotiţi, protejaţi, să nu atingeţi golul din pat şi când deschideţi ochii să nu vă lamentaţi cu un nou început de înstrăinare şi teamă că veţi muri singuri!

Cu toţii goniţi după mirosul de Crăciun, după un pom plin cu cadouri, după cineva care să vă amintească că aţi mai trecut un an, să vă ţină de mână, să vă privească în ochi şi să vă dea confirmarea că nu sunteţi singuri în om.

Dar câţi dintre voi, în dorinţa asta teribilă de a îmbrăţişa semenii, s-au lăsat să facă asta?

Vă doriţi iubirea de pământ, chimia, fluturii din stomac, pasiunea, spontaneitatea, imprevizibilul, mereu noul... dar câţi dintre voi fac ceva pentru asta şi câţi nu se agaţă de alţii creând aşteptări după aşteptări venite de la alţii!

Cu toţii suntem la fel în dorinţe, vise, bucurii, suferinţe, regrete şi victimizări, cu toţii negăm că suntem la fel când ni se

Scanned with CamScanner

pun oglinzile în faţă şi suntem nevoiţi să ne vedem şi să ne acceptăm prin ele.

Dar dacă Iubirea, acest sentiment marginalizat de carne şi afectul ei, dacă această conştiinţă supremă e în noi toţi, deschideţi ochii mari şi faceţi odată pentru totdeauna diferenţa!

Iubirea este amintirea cu care aţi venit vieţi la rând pentru a încununa şansa unei izbăviri şi iertări în om.

Dragostea umană este doar legătura ancestrală cu care vă întâlniţi într-o lume materială pentru a duce la bun sfârşit neputinţa umană.

Când o să înţelegem în sfârşit că rolul nostru e atât de simplu şi nu o să mai facem cerculeţe şi discrepanţe între noi, vom înţelege că numai prin deschidere şi acceptare vom învăţa să cerem pe verticală, nefiind niciodată judecaţi pentru trăirile noastre!

Atât timp cât o să ne lăsăm conduşi de prejudecăţi şi egoismul individual al nevoilor care conduc lumea de-atâtea secole, atât timp cât o să ne vedem diferiţi şi o să ne negăm laşitatea şi barbaria de a poseda în loc de a ne dărui nouă înşine, nu vom fi demni de iubire şi salvarea speciei prin ea!

TREZIŢI-VĂ, OAMENI BUNI,
PĂMÂNTUL ABIA NE MAI ŢINE!

Scanned with CamScanner

NU VI SE ÎMPLINESC VISELE ?

"DACĂ VREI CA VISELE SĂ DEVINĂ REALITATE,
NU MAI DORMI!"

O domniţă sclipitoare s-a rugat într-o noapte la Dumnezeu să-i dea o nuntă, o familie, un copil şi o casă nouă.

Atât şi-a dorit ea şi a aşteptat ani de zile, până când printr-o întâmplare ciudată, găseşte ea o casă părăginită şi pentru că nimeni nu se uită la ea, o cumpără că era tare ieftină, se chinuie să o renoveze, îşi adună prietenii ei dragi şi o fac ca şi nouă.

Buna ei prietenă îi este alături şi pregăteşte casa ca pentru sărbătoare, dar într-o seară o cheamă pe femeie şi-i zice că ea aşteaptă un copil şi că bărbatul ei a părăsit-o când a auzit aşa veste.

Domniţa noastră sclipitoare îi spune că o va găzdui ea în casa ei până va naşte şi va avea grijă de ea şi de copilul ei.

Mai trec ceva luni şi iată, naşte prietena domniţei o fetiţă frumoasă, pe care stăpâna casei o îndrăgeşte ca şi pe copilul ei. La scurt timp, unul din lucrătorii casei o anunţă pe stăpână că se căsătoreşte, dar n-are bani, dacă poate să îl ajute să facă nunta la frumoasa terasă a casei ei.

Şi iaca se pregăteau toţi de nuntă şi ospăţ, când, în mijlocul unui toast, se ridică buna ei prietenă şi spune: "Mulţumesc pentru că m-ai ajutat să nasc şi ai avut grijă de mine." Apoi se ridicară şi nuntaşii să-i mulţumească stăpânei, iar la sfârşit o îmbrăţişară cu toţii spunându-i din suflet că ei vor fi noua ei familie şi niciodată nu va mai fi singură!

Scanned with CamScanner

Trei lucruri a cerut domniţa noastră sclipitoare şi într-o noapte visează ea casa ei frumoasă, o fetiţă care zburda în ea şi mulţi nuntaşi dănţuind de fericire în jurul ei, iar o voce în vis o strigă şi-o întreabă:

Mai ai vreun vis să-ţi împlinesc?

Morala: Noi cerem mereu, dar nu vedem ce primim... când primim sub altă formă!

Scanned with CamScanner

SUNT UN ALTFEL
DE A SPUNE *NU* ÎNSTRĂINĂRII

(Oglinda nu doare!)

"Când nu eşti atent,
pot să îl văd pe Dumnezeu în tine!"

E ca şi cum sunteţi mereu forţaţi să schimbaţi circuitul vieţii, direcţia, calea sau traseul cu care aţi ales deja să vă naşteţi.

De ce nu vă lăsaţi în pace, să curgeţi lin înainte şi-napoi... să înţelegeţi odată că orice alegeţi să faceţi pe acest pământ, bun sau rău, nu se numeşte greşeală, ci încercarea de a vă izbăvi regretele altor lumi!

Să înţelegeţi că toţi suntem la fel dincolo de lupta noastră individuală şi că-n fiecare din noi există aripi care ne vor aduce pe toţi în final...împreună!

Vorbiţi de dragoste... dar unde sunteţi voi?

Dragostea umană însă este doar legătura ancestrală cu care vă întâlniţi într-o lume materială pentru a duce la bun sfârşit neputinţa umană.

Eu am să vă vorbesc despre Iubire... acea amintire cu care aţi venit vieţi la rând să încununaţi şansa unei izbăviri şi iertări în om, conştiinţa pura, zâmbetul fără troc.

Iubirea nu fură suflete, ci vi le-napoiază.

E regăsirea lumilor şi întoarcerea la sine.

Vă naşteţi legaţi la mâini şi vă priviţi legăturile în cioburile oglinzilor, căci tot ce vi se arată înapoi nu e o greşeală,

Scanned with CamScanner

pentru că însăşi greşeala - e o nouă naştere.

Vă temeţi de semeni, de acea proiecţie care vă judecă forma, suflul, tăgada, apoi ridicaţi privirile mai sus de voi şi aşteptările voastre se-nalţă iarăşi, agăţându-se de un perete, de zidul dezminţirii voastre, dar aţi uitat că accesul spre nouri trebuie să vă dea forma lor... o aveţi?

Şi dacă o aveţi, de ce căutaţi în afara voastră înaltul, plenara certitudine a ceea ce sunteţi, aţi fost şi veţi fi - căci nimic nu se pierde, totul se transformă!

Aveţi tot timpul din lume să vă desenaţi viaţa-n culori, dar când priviţi în urmă e atât de gri totul în jur, cine vă mai colorează viaţa la final?

Vă e plin de cioburi prin păr, vă asortaţi paşii cu cele mai răzvrătite cortegii, când de fapt e doar începutul războiului cu voi înşivă. Vă întoarceţi în sticlă, acolo unde vă alarmaţi conturul formelor, a ceea ce atingeţi când priviţi, admiraţi, negaţi, sau ucideţi în voi înşivă.

Oglinda nu doare!

Priviţi-vă, privindu-vă înapoi!

E dizertaţia uşilor închise din copilăria voastră, dar aţi uitat... a intra nu cere chei!

Ce vă arată oglinda, dacă nu funerariile unei verticalităţi.

Vă sufocă? Oglinzile nu sufocă, cutia măcinărilor voastre vă stinge, vă stopează arderea, vă frânge zborul, vă înclină crezul.

De ce plângeţi în faţa oglinzilor? Nu ele vă rănesc, căci acolo unde nu există rană, nu poţi fi rănit.

De ce râdeţi în faţa oglinzilor? Nu ele vă fac să uitaţi trecutul, amnezia din voi, e însăşi naşterea voastră!

De ce strigaţi în oglindă? Nu cereţi să vă aibe, nu inventaţi cioburi noi, nu intraţi în oglindă fără să fiţi ai voştri întâi!

De ce nu te crezi, de ce nu te ai, căci cel ce ţi-a pierdut urma, era deja pierdut!

Scanned with CamScanner

Întoarce-te la tine, oglinda nu doare!

Îţi arată doar necuprinsul pereţilor care te privesc, iar dincolo de orice formă-n formă, le eşti: iubitul, fratele, tatăl, copilul, sau bătrânul din oglindă...

Ai oameni care te iubesc?

Dar câţi iubiţi îţi sunt oameni?

Numără-i! Unul câte unul, pe rând vor trece prin oglinda ta, adună cioburile şi construieşte minciuna din oglindă!

Priveşte-te apoi! E creaţia ta! E ceea ce ai ales din ei, prin ei, pentru tine!

De ce te doare oglinda?

E goală? E apatică? E o iluzie?

Nu... gol e cel ce vede golul, căci nu oglinda vă naşte, voi naşteţi oglinzile.

Le agăţaţi de perete, singure, atârnând la intrare, în zgârcenia zâmbetelor vă priviţi singurătatea răsturnată pe perete. Dar nu... nu e durerea din oglindă, ci doar negăsirea voastră!

Vă cunoaşteţi?

Atunci de ce vă priviţi în oglinzi cerând adevărul despre voi înşivă?

De ce întindeţi mâinile unii spre alţii, cu atâta foame şi nepăsare, de ce vă juraţi credinţa cuvintelor când oglinda vă arată infideli ai sinelui?

De ce vă cutremuraţi fiinţa cu lacrimi irosite când vă priviţi în aceeaşi oglindă, pe acelaşi perete?

Ce au trecut, anii? Sau anii v-au arătat părăsirea voastră?

De ce amăgiţi oglinzile, nu anii v-au furat adevărul, el e acolo, atârnat de acelaşi perete, voi însă... nu v-aţi găsit cioburile. Nu îngenunchiaţi după ele, nu le adunaţi cu ispita unei alte oglinzi ce vă priveşte neputinţa, nu aşa vă alinaţi durerea, regretul, neajunsul.

Scanned with CamScanner

Oglinda nu doare!

Ce doare e căderea şi genunchii amorţiţi de resemnare...

Ridicaţi-vă!

Cum să vezi cerul din genunchi?

Cum să te cuprinzi din josul rugii, când minunea din oglindă n-a murit, te aşteaptă s-o agăţi de perete, să te priveşti cum te-nalţi în oglinda regăsirii tale.

Întoarce-te la tine, în propria-ţi oglindă şi îmbrăţişează copilul dinăuntrul ei.

E drumul tău spre casă...

Scanned with CamScanner

GRĂDINARUL LUMILOR

Un bătrân vecuind printre ape zicea aşa:
acolo unde cer iertare,
nu m-am născut să cer bucurie.
acolo unde cer mântuire,
nu m-am născut să cer iubire.
acolo unde m-am născut să nu cer
am devenit!

Era odată o grădină, stearpă, lipsită de viaţă şi soare.

Era odată şi-un grădinar, trist, îngândurat, gol.

Şi privea omul ăla la grădină în fiece zi şi plângea că nu-i dă bucuria de a o privi.

Într-o zi, omul vede o primă rază de soare că luminează spre grădina lui şi îi dădu strălucire. Începu să alerge bezmetic spre ea, să calce pământul ăla, să-l strivească sub picioare şi să-i stârpească moartea din rădăcini.

Când se apropie de sclipirea aceea, găsi un bănuţ înnoroiat care mijea sub bătaia razelor. Ridică bănuţul şi-l privi înciudat, şi cu mâinile spre cer strigă:

- Doamne, de ce mi-ai minţit ochiul cu bucuria ţărânei, când tot ce mi-ai dat a fost strălucirea unui bănuţ aruncat în tot nimicul ăsta?

A doua zi, grădinarul, potolit de resemnare şi necuprins, ieşi afară şi mare-i fu mirarea când ochiul i se zbătu sub gene la vederea unui colţ auriu şi verde.

Scanned with CamScanner

Se apropie de grădină şi văzu cum iarba încolţeşte la o aruncătură de palmă, cum se înalţă şi-i mulţumeşte cu rouă.

Ridică ochii spre cer şi se auzi strigat:

- Omule, iată-ţi rodul!

- Dar bine, Doamne, ce lecţie mi-a fost dat să văd între cele neştiute lumii mele?

Atunci Dumnezeu îi zise:

- Cum să dai viaţă lumii tale când nu trăieşti în ea?

- Cum să primeşti bucuria pământului când nu îl îmbrăţişezi? Cum să îi potoleşti setea de dor, când nu-l uzi?

- Dar bine, Doamne, m-am rugat ţie să crească firul de iarbă cu răsuflul meu am binemeritat pământul.

- Nu, omule! Căci ai văzut şi n-ai ştiut, ai aflat şi n-ai înţeles, ai ales să frământi pământul nu cu iubirea de viaţă, ci cu foamea de strălucire, dar ai uitat, omule, că orice luminează trebuie să îndure arderea!

S-a aplecat în genunchi şi a aşezat bănuţul lângă mogâldeaţa verzuie şi umedă, l-a îngropat acolo şi a spus:

Am plătit o bucată de pământ să-mi crească şi să-mi aducă lumina trezirii cereşti şi tot ce-am ales e o plantă care m-a crescut!

Scanned with CamScanner

BILETUL NR.7

Nu e nimeni superficial,
doar neatent cu sinele!

Din tramvai, vedeam oamenii tare ciudat:

Unii păreau că-mi fac cu mâna, de parcă mă ştiau de vre-undeva, alţii se întorceau cu spatele la mine ca şi cum nici nu mă observau.

Printre ei apărea câte un bătrân sau o bătrână în alb care le aşeza în buzunar câte un bileţel.

Unii băgau mâna în buzunar şi-l găseau, alţii nu căutau niciodată acolo, iar alţii îşi scotoceau buzunarele, dar nu scoteau decât bani şi bilete de tramvai.

Când am băgat mâna-n buzunarul meu, am găsit un bileţel pe care scria: "Caută-mă".

M-am uitat prin tramvai, poate cineva din mulţimea aia avea un răspuns la biletul meu...

Când am coborât în staţie, un bătrân cu barbă lungă şi albă, îmbrăcat tot în alb până la glezne, m-a atins uşor pe umăr, parcă să nu mă sperie şi mi-a vorbit, învăluindu-mă cu glasul lui într-un zbor lin.

- Aveţi cumva biletul cu numărul 7, întrebă bătrânul?

- Da, am răspuns.

Abia ce observasem că biletul meu avea un număr, în colţul din dreapta.

- Păi, iaca... eu tot 7 am. Ce scrie pe biletul matale?

- "Caută-mă", i-am răspuns!

Scanned with CamScanner

- Nu se poate... răspunse moşneagul de culoarea omătului. Dvs. sunteţi prea în vârstă pentru mine!

În culmea siderării, am ridicat privirea spre moşneag şi cu ultima înghiţitură de aer, am spus:

- E strigător la cer, moşule, te-a orbit bătrâneţea? Nu vezi că-ţi sunt aproape nepoată?

- Păi la cer am strigat... şi-am strigat zeci de ani la rând să-mi lase îngeru' un bilet mai "tinerel aşa" şi iaca cu ce bătrânică m-am procopsit.

- Bătrânică?! Ce spui, bătrâne? Nu vezi bine?

- Ba bine că văz ce n-au văzut alţii înaintea mea şi ce nu vor vedea alţii cu atâta înţelepciune, după mine. Dar să cred că tinereţea ce-am cerut, nu încape în buzunarul meu, apăi... m-aş întoarce la bătrâneţile mele să-mi uşurez buzunarul, măcar acu', pe ultimul meu drum.

Iaca! Mi-a venit tramvaiul, te las cu bine, bătrânico, eu mă duc să caut alt bilet pe care n-o să mai scrie:

"Sunt povara ta"...

Scanned with CamScanner

UMBRELA ROŞIE

Cine spune că soarele
răsare numai dimineaţa?

Dimineaţa presupune să deschizi ochii mari, să arunci ochiul spre prima sursă de lumină, să depistezi dacă eşti în camera ta, în patul tău, dacă lângă tine respiră o pisică, un câine, un partener, sau o jucărie de pluş... însă dacă tot ce simţi nu e

Scanned with CamScanner

decât respiraţia proprie, apoi cu siguranţă e un vis urât în care nu există soarele de dimineaţă.

M-am trezit cu nasul adâncit în pernă, totul era la locul lui, nasul, danteluţa cu miros de lavandă, ursuleţul de pluş, era precum programul Terra de setat ADN-uri şi ordinea universală a patului netras de vreo ceva ani.

De data asta nu mă trezise picamărul vecinului de la doi, vorba aia... cum dă semn de primăvară, omul îşi pune geam din termopan. Iaca aşa eşti anunţat ca vine căldura.

Unde sunt vremurile cântărilor pe la ferestre, păsărele de ocazie, mai un câine ieşit din bârlogul iernilor grele, s-au dus toate şi ne trezim în leagănul tehnologiei.

Suna la uşă, clopoţei neterminaţi care mă rupseseră de pernă vijelios şi mă rejectară spre holul de la intrare, fără să mai nimeresc papucii, fără să mă privesc în oglindă.

Am deschis unei umbrele imense pironite de uşă, ca o mimoză neanunţată, cu tocuri cui şi roşeaţă-n obraji.

Mi-am aranjat tacticos pijamaua de duminică, priveam mută la umbrela aia care-mi adusese o pată de culoare în faţa ochilor.

- Bună ziua, sunteţi amabilă?

- Nu sunt. Dar dumneavoastră cine sunteţi?

- V-aţi uitat umbrela aseară, domnişoară, m-am încumetat să v-o aduc.

Eraţi atât de abătută, încă mai am rujul dumneavoastră pe căptuşeala hainei, abia v-am distins adresa. A plouat şi s-a şters literă cu literă. Nu mă invitaţi înăuntru'?

- Domnule, cred că faceţi o mare confuzie, pe cine căutaţi?

- Umbrela roşie vă aparţine?

- N-am, domnule, nici o umbrelă! Nu iubesc ploaia şi nu asortez roşul cu cenuşiul.

Scanned with CamScanner

- Nu cerul e cenuşiu, domniţă dragă, mă tem că dumneavoastră l-aţi desenat aşa. Cât timp pământul face lutul să vorbească, el va vorbi din acele mâini care l-au modelat.

- Nu cred că se cade să filosofăm la uşa mea, nu scrie nimic pe uşă şi-apoi, nu aştept musafiri.

- Cât vă costă o cafea? Cinci minute domniţă, şi eliminăm misterul, numai lăsaţi-mă să intru. Eraţi atât de tristă aseară, încât n-am putut să trec cu vederea apariţia dumneavoastră.

Mi-aţi scris adresa pe haină, de dragul ploii v-am căutat şi-apoi, nu-i păcat de-aşa umbrelă frumoasă?

- Domnule dragă, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu pe mine mă căutaţi, nu este umbrela mea, nu iubesc umbrelele roşii, nu ies in ploaie, nu folosesc rujul pe căptuşelele hainelor, nu ştiu să fiu tristă şi tocmai m-aţi deranjat dintr-un somn adânc. Vă rog să mai căutaţi şi pe la alte uşi, cu siguranţă o veţi găsi pe posesoare. La revedere.

Am trântit cu putere uşa la milimetru distanţă de nasul individului care se sprijinea de o umbrelă roşie şi m-am repezit în pat să-mi continui visul.

Nici n-apucasem să trag pătura peste lumina din ochi, că simţii o prezenţă lângă patul meu, cum se apleca deasupra pernei şi îmi respira în palmă.

Am deschis ochii brusc şi mi-am ţinut respiraţia pentru câteva secunde, cand m-am izbit de nişte braţe puternice, care m-au cuprins şi strâns cu putere înspre el.

Predomina un miros lemnos şi piperat de la gât în jos, de parcă se înălţa până la tavan şi-napoi. Nu puteam să scot nici un sunet, aveam o oaste de degete perindate de-a lungul feţei, ochii, fruntea, nasul, gura îmi era explorată cu atâta gingăşie, cu atâta dorinţă, simţeam cum mă dezlipesc de mine şi plutesc prin toată camera.

Scanned with CamScanner

M-am ghemuit în braţele lui, ca un copil speriat şi mi-am strâns pumnii pe pieptul lui. Eram atât de mică, precum un degetar cu care îmi protejam inima de-atâtea înţepături.

Aş fi vrut să ţip, să strig ajutor, să-l împing de lângă mine, să intru în panică, să îmi zic rugăciunea care să mă salveze din braţele lui, dar nu... m-am lăsat să cad, să mă preling cu totul în afara mea şi să-i adulmec mirosul.

Mirosea a duminică umedă şi caldă la gâtul lui, era miros de vâsc în nările mele şi un soare imens între noi.

Pluteam.

Era atât de moale ce strângeam în braţe, atât de lin se unduia pe pieptul meu, atât de firav, mi-era teamă să nu-l sufoc, să nu-l alung, să nu-l fac să dispară. Nu ştiu câte minute bune am zăcut aşa, dar am început să-l strig, la început şoptit, apoi din ce în ce mai tare. Când am văzut că nu-mi răspunde, l-am împins cu putere, eram atât de înciudată.

Am privit cum se îndepărta încet, ca o umbră ce mijea abia dinspre fereastră. M-am ridicat brusc şi am simţit cum mi se rostogoleşte ceva din poală.

M-am aplecat să ridic ce căzuse şi m-am cutremurat.

L-am scuturat de praf şi l-am aşezat cu grijă deasupra patului, acolo unde era locul ursuleţului meu de pluş, apoi m-am repezit spre uşa de la intrare, să văd daca mai e încă acolo...

Era o linişte sălbatecă ce se înmulţea peste tot holul, ca un joc absurd de paşi şi priviri venite de niciunde, totul mi se aşează ordonat în minte, ca o adiere uşoară, ca o prezenţă proaspătă în braţele mele. M-am privit şi mi-am sprijinit palmele de uşă.

O simţeam, o ştiam deschisă, nu era un vis... doar o goliciune care mi se înţepenise în poală. Am dat să închid uşa nimicului de afară, dar ceva o împiedica.

Agăţată de clanţă, cu o eleganţă tăcută, se înălţa o umbrelă roşie strânsă cu grijă, care mă ruga parcă să o ridic de acolo şi

Scanned with CamScanner

să o invit înăuntru.

Am invitat-o la o cafea în micuţa mea bucătărie, stătea cuminte şi mă aştepta pe scaun, cât timp aveam să umplu încăperea cu mirosul înţepător al cafelei.

M-am aşezat apoi lângă ea şi am privit-o ore-n şir, apoi i-am zis:

- Binevoiţi a merge cu mine prin ploaie?

Se anunţă un cer cenuşiu azi, câţiva stropi alături, puţină promenadă şi cine ştie, poate am să vă aşez pe o bancă în parc...

Mi s-a deschis în mâini cu-atâta dorinţă de umezeală, încât n-am putut s-o refuz.

Cine spune că soarele răsare numai dimineaţa?

Dimineaţa presupune să deschizi ochii mari, să arunci ochiul spre prima sursă de lumină, să depistezi dacă eşti în camera ta, în patul tău, dacă lângă tine respiră o pisică, un câine, un partener, sau o jucărie de pluş... însă dacă tot ce simţi nu e decât respiraţia proprie, apoi cu siguranţă e un vis urât în care nu există soarele de dimineaţă.

De data asta, lipsa soarelui mi-a dăruit visul despre el, despre braţele lui care m-au acoperit şi m-au ţinut la piept, iar eu am învăţat aşteptarea care mă-ntâmpina de fiecare dată la uşă cu o umbrelă roşie de bun gust.

Scanned with CamScanner

Odă Sinelui

Scanned with CamScanner

THAUMATURGIA

Din pântec mi te-ai întors pe-o parte,
Omule...
Gustul cărnii ţi-a rămas pe buze.
Ţi-am îngenuncheat călcâiul la răsărit.
Din seva iudeilor ţi-ai stins pe cer armăsarii...

Să mă iubesc cu moartea în potirul Graalului,
Să mă alunec în traheele rostirilor şi nerostirilor,
La nunta cu omul.
Îmi plânge ochiul naşterii...
Ce să-ţi mint, omule, când te redau?
Cum să te aşez concubinei cu limbă de şarpe?

Minunea cu care ai ucis nepăsarea,
În urechea magilor, celor vii le-am strigat:
Genomul nu mi-e în naştere!
Cumplitei treceri i-am devenit plebeu,
Când m-ai născut în inversul lumii.
Dar azi... am învăţat să mor.

Scanned with CamScanner

NICOTIANA AFFINIS

UNDE E FRUMOSUL... E PUTEREA DIN NOI

Îngerii mei au obosit.
I-am lăsat să mă asculte dormind.

De-aş răsuci noaptea pe genunchii tăi
Şi ţi-aş mirosi a nicotină în frunze,
Mergând după tine...
Mi-ai împreuna mersul în gheară de ederă sălbatecă,
Domolindu-mă plăcerii.

E lună în sămânţa ta,
Capul plecat la nunta degetelor prin părul tău.
M-ai părăsit în aşternutul verdelui de satin
Când fluturii ţi s-au prins de buze.
M-ai întors pe dos,
Regină de lut... m-ai răvăşit, mirosindu-te.

Drumul tău, drumul meu, sub călcâi ţi-a rămas
Când ţi-ai atins tălpile solare.
Caută-mă-n nisip în mii de cercuri să mă străpungi
Cu vlăstarii plini de lapte în dulcele-ţi
Ce plantă-ţi smulge pieptul
În mii de ventricole uitate să-mi bată.
Respiraţia cerului fremătându-mă între buzele-ţi arse,
Ai ucis întunericul machismului din toiag...
Rege peste certitudini, regele afinităţilor n-a murit.

Scanned with CamScanner

Vrerea nu mai e în coastă,
Acum eşti femeie.

Ţi-au înflorit copacii în pântec,
Fructul închipuirilor a învăţat să meargă.
Nurii au înmugurit în pline atingeri, încolăcindu-mi-se-n fior.
La sânu-ţi neavenit - laptele mistuie
A dor şi mare-ntre noi.
Erai zbuciumul izbit de malul lepădărilor,
Eu te-am vrut inversul crengilor din frunte,
Din pometi şi din lipsa soarelui la mijloc.
Ascunde-mă dansului orfeic.
Azi nu mi-e muzica hrană,
E în tămăduirea naşterii- ţipătul.

Oh, tu regină,
Noaptea mi-ai înflorit peste nepăsare,
Mă cutremură egotica oglindă,
Îmi eşti fermă - umbră cu pistrui.
Apleacă-mi-te durerii
Şi respiră-mi tremurul lumilor fără miros...
Ei au uitat să simtă frumosul
În somitatea somnului blestemat.
Fecioară a lunii,
Ţi-e rodul în pământ lacrimă crescândă,
Învaţă-mă să-ţi merg, să-ţi stau, să-ţi plimb, nemurirea.
Apoi...
Învaţă-mă să-mi fiu.

"Maybe I'm just the road, dreaming that I walk. "

Scanned with CamScanner

VENIT CU PLOAIA

Nu mă interesează cine e cineva,
dacă nu e cineva pentru mine!

Mi-ai smuls din mâini durerea
Şi vrerea unor irosiri lăcuite.
E din pornirea simţurilor, omule
Coconul mărturisirilor ţi s-a frânt...
Azi eşti fluture.

Mi-ai smuls din piept inima
Şi glasul celui ce din mine
Mi-a şoptit "vreau să ştiu" în pântec.
Pendula pereţilor moi în desfacere,
Azi a bătut.

Sileşte minciuna din fugă,
Pământul mi-e prea mic să-i încap.
Cu degetele-n formă de mudră,
Ai desenat sânului cerc.
Azi m-ai sedus.

Mi-ai dansat moartea la ocazie.
Poem fragil sub unghii lungi de safir,
Ai ascuns noaptea în genele-ţi de chirpici.
E din plămădirea cerului ivirea....
Azi plouă cu tine.

Scanned with CamScanner

CÂNTEC FEMEII

La sânu-ţi abrupt am alunecat.
Oh, dimineaţă constrânsă între coapsele tale,
M-ai împreunat şi m-ai avut.
Te năşteai în palmele mele, femeie!
Tu, care mi-ai aşezat sufletul
Între buzele-ţi sângerii.
Tu, care ai suflat travaliul nedibăciei mele
Fi-vei balsamul pierderilor.

Înconvoiatu-ţi trup, zbătându-se
Sub greutatea unui pământ necizelat.
Aşterne-mă la picioarele tale...
Calcă-mă în tot neajunsul meu,
Dă-mi drumul din urechea îngerului surd,
Aruncă-mă în tine, femeie!
Ucide-mi frica de a mă naşte invers...
Înăuntru-ţi.

Scanned with CamScanner

SOMA SEMA

De ce eşti tristă, copilă?
Când cerul tău asmuţeşte la procrearea patosului.
Eşti toată marea adunată-n vene,
Eşti cerul însetat de-atâta zbor în oase.
Lasă-te-n picaj... restul e o agăţare.
Sufletul nu e niciodată ucis de carne!
De-a surda, nu-mi întemniţează nimeni sufletul.
Nu te las. Nu în corpul ăsta ai să te ucizi!

Preria inimii s-a umplut de praf
Ropotul cailor în ventricolul stâng.
Tic-tac, tic-tac...
Cu mâinile cernutelor vise, te-am atins.
Aveai marea la picioare, erai ploaie de pescăruşi...
Eram culoarea din ceas... vechiul ceas de câmp.
Mă mai ţii minte?

În pântecul mării, în cutia din cer,
Am construit o casă, din cărămidă roşie.
Lucea în văzul tău luna mării,
Iar eu îţi dansam de sus până jos.
De ce m-ai coborât în Om?
De ce m-ai furat mie?

Scanned with CamScanner

Îngerii au aşezat frunzele pe ram,
Delfinii mi i-ai smuls din piept,
Am căzut cu vântul la picioarele tale.
Mirosea a mugur pe cer...
Fă loc minciunii în munte,
Fă loc muntelui în adevăr.

Mă uit acum şi tot ce a mai rămas din noi
sunt urmele tale în mine, tu nu te-ai pierdut ...
pentru Alesa

Scanned with CamScanner

ISPITA

Sufletele se nasc pentru suflete.

S-au liniştit apele florilor,
S-a pârguit lumea cu ispita din flori.
Ce ştiu ei, când din focuri s-au născut nuferii,
Ce cred ei, când le zâmbeşti frunzelor?
Ţi-au îngenunchiat mestecenii,
Azi te-ai dedat dorinţei.

De ce ţi-au aşezat lumea la ureche?
Nu îţi întoarce degetele înspre mâine,
Nu acolo s-au adunat îngerii.
E Sabatul ispitelor din mlaştină,
Ai frământat lumea din neveniri.

Ţi-am dat nume ieri,
Ispita pardaillanilor adormiţi,
Te-ai trezit din înfrângerea Faustei,
Când ai sorbit din Graal.
Coconul norilor în travaliu...
Fi-vei!

Scanned with CamScanner

ARCA SINELUI

S-a răsfrânt, a curs aievea
Ca un pâlc uşor de vise,
Coborâtă în ferestre, lacrimi triste.
Lăcuită de cântare, ţi se mişcă-n doruri paşii,
Te-ai ascuns pe după mare,
Râzi spre soare.

Stai, nu vezi cuprinsul iureş
Gemănându-se cu tine?
Astăzi clapa neatinsă e solfegiu de rubine.
Mâine, necurtate vremuri, te vor duce iarăşi ţie
Prin fereastra muzicală, într-o camera'aurie
Te-au găsit netulburată,
A cătării suflet parcă,
Şi din mare ţi se urcă îngerii dormiţi şi leneşi.
Ancorându-se de tine, într-o arcă.

Scanned with CamScanner

MIOZOTIS

Ce-ar fi să te răpesc într-o seară
Să te aşez în cupa de rubin
Din flori de miozotis şi capriţoi tânăr.
Uite aşa... să te pun acolo cu mâinile deasupra ochilor,
Să te mituiesc cu cer deasupra şi să-ţi ascund în buzunare
Miros de cremene şi fum de piatră arsă.
Apoi,
Să te aduc ţie,
Ca şi cum te-ai şti în palmele
Conservate-n odaia ta roz.
Era luna de mai înflorit...
Când
Te obligau să dormi ca să-mi vezi umbra,
Acordată perinei cu miros de soc.
Să dormi şi să mă visezi
Ca şi cum ne-am ţinut ochii deschişi
Într-un mâine...
Te respir.

Scanned with CamScanner

AUM

Mi s-a întors inima-napoi,
Cu tot cu pământul nuferilor din mlaştină.
S-au încolăcit lotuşii pe umerii unui elefant surd.
Sunet metalic în timpanul de fildeş.
Aum.
Mi-e sâmbătă în straiele kurta.
Îmi picură din picior Ashramul.
Mă descalţ de strigătura rădăcinilor,
Liberă-mi aleg păpuşarul.
Un copac se roagă:
E seară de Aarti.

Ochiul icneşte la nunta unui patru.
Patru zile născute în genunchi...
E un Vachan în ţesătura degetelor,
La nunta omului cu cerul.
Zeii au făcut schimb de oameni,
Oamenii au furat nemurirea unui Devta
Şi-au ascuns-o-n piatră.

Scanned with CamScanner

Acolo unde doar marea spală urmele refacerii.
Eu sunt coloana unui sâmbure de arţar.
Oh, cerule... tu chiar te-ai vrut om?
Icoana servituţii din urechea magului,
Ţi s-a prins de neajunsuri.

Pe inelarul îndreptărilor ai învăţat primii paşi.
Acum învaţă mersul înapoi.
Învaţă să respiri plămânii regilor.
Sărutul de argint te-a aplecat.
Nu mai ai ce vinde înălţimilor...
Adună-te de jos!

Ashram - templu spiritual
Devta - semizeu
Vachan - jurământ de nuntă
Aarti - rugăciune, ritual religios
Kurta - bluza lunga din regiunea Punjab, India

Scanned with CamScanner

MÂNA DIN APE

Decât să-ţi ceri iertare cuiva...
mai bine iubeşte-l!

Mâna din ape - învinsei mări,
Mişcă pământul rotirii la apus.
Martorii decăderii ne-au râs...
În genunchii umilului cer,
Norii judecăţii au învins.
Era mâna demersului.

Degetele dansânde din recele şi din vin,
Mi-au dat roşeaţa uitării...
Dulcea molestare a surâsului
Până la refuzul durerii,
Mi s-a prelins în suflet.

Mă izgonea ziua,
Palmele şi visele îţi erau mici...
Infime, omule!
Nu vezi apa din mână?
Curge printre degete,
Se usucă în podul mângâierilor
Şi amăgirilor fără grai...
Mi-ai fost dat.

Scanned with CamScanner

FUNERARIILE PAŞILOR

Nu m-am născut să cer iubire.
Acolo unde m-am născut să nu cer,
... am devenit!

S-au dus sclipiri dospite la umbra lunii frânte
Erau ostaşi din vremuri, străbunelor porniri
Din rădăcina lumii, plecatelor simţiri,
Din om durerea creşte în inimi de morminte.

Te vrei în lemnul veşnic, plecat spre sinchisire
Să-nveţi să-noţi în mine, cu nebunia-ţi rece
Din bule de săpun cărunta vrere-ţi trece,
Tu ai chemat cuvântul născut din răstignire.

De pază stai, iubite, de veghe fruntea-mi ţine,
Căci m-am uitat aievea în mâinele de ieri,
Şi n-am să fur din pieptu-ţi, copacul plin de meri...
Ucide-n palma-ţi gândul durerilor meschine.

Să curg îmi ceri pe ceruri, culorilor pictate
Să mă preling în setea-ţi ştiutului din prunc
În gura încleştată tu vrei să mă arunc?
Nu mă lăsa să mor în visele-ţi uitate!

Scanned with CamScanner

DIWALI ÎN LUMINĂ

Cumpără-mă, lumină!
Macină-mă, cerule în avânt,
Din plămânii cunoaşterii te respir.
Cămaşă de in am îmbrăcat azi,
Cumpără-mă dansului de foc.

Să te întorc cu faţa spre mine,
E ziua a cincea din buzunarul cusut,
La capete şi la mijloc sâmburele unui savant.
Oh, Diya naşte flăcări prin gura de metal
Mă descalţ de mine.

Cumpără-mă cu travaliul zorilor,
Frunzele acostând pe mormântul laudei,
Ai ars negrul sub unghiile înghesuite de dor...
Cumpără-mi moartea din om.

Mă ard ochii înăuntru' copacilor sătui.
Să mergem într-acolo prin urechea surzilor,
Auzit-ai melcii cum se roagă ierbii?
Coasta mă doare când m-aplec
Să te iubesc înapoi...
Ţi-ai întors spatele.

Scanned with CamScanner

Cuprins

TIMPUL PROFEŢIILOR 7

CUVÂNTUL AUTORULUI 13

LEGENDA COPERŢII 15

Şah lui Dumnezeu 19

ŞAH LUI DUMNEZEU 21

ŞAH ŞI ADEVĂRUL MAT 33

SINERGIE ÎN MÖBIUS 37

FIZICA CĂUTĂRII ÎN SISTEMUL ARMONIC 47

ÎN ADEVĂRUL HELICOID SUNTEM VISAŢI 37

KADMON SUB SEMNUL ICHTYOS 69

PYGMALION NAŞTE GALATEEA 79

CHO-KU-REI sau CHEIA SOL? 83

EFECTUL FLUTURE 95

POLTERGEIST *VERSUS* POSEDARE 105

La o plimbare prin mine 125

MĂ LAŞI SĂ MĂ JOC PUŢIN CU MINTEA TA? 127

CUM IEŞIM DIN MATRIX? 139

CIRCUITUL VIEŢII E O MATRIOŞKA 145

COPILĂRIA – ADEVĂRUL LUMILOR SAU NEGAREA . 147

OCHI PE OCHI SE SCOATE 153

STALEMATE OR SOULMATE? 159

Scanned with CamScanner

VORBIŢI DE IUBIRE, DAR NU SUNTEŢI ÎN VOI 167
IUBIREA CARNALĂ GUVERNEAZĂ AFECTUL..... 171
NU VI SE ÎMPLINESC VISELE ? 175
SUNT UN ALTFEL DE A SPUNE *NU* ÎNSTRĂINĂRII.... 177
GRĂDINARUL LUMILOR..... 181
BILETUL NR.7 183
UMBRELA ROŞIE 185

Odă sinelui 191
THAUMATURGIA 193
NICOTIANA AFFINIS 194
VENIT CU PLOAIA 196
CÂNTEC FEMEII 197
SOMA SEMA 198
ISPITA 200
ARCA SINELUI 201
MIOZOTIS 202
AUM 203
MÂNA DIN APE..... 205
FUNERARIILE PAŞILOR 206
DIWALI ÎN LUMINĂ 207

Scanned with CamScanner

Cred în puntea dintre Dumnezeu şi Om: acel Metatron al desăvârşirii noastre umane - IUBIREA!

Orice formă de artă înseamnă creaţie, iar creatorul ei nu poate exista fără a se exterioriza prin însăşi creaţia lui.

Transpunerea este o metaforă a decorporalizării în faţa arhitecturii.

Cu siguranţă artistul se desprinde de el pentru a da formă în afara lui.

Asta a făcut şi "cauzalitatea divină" când ne-a ierarhizat pe tabla lui de şah.

Asta facem cu toţii când lăsăm să curgă mesajul prin noi, dar miezul creaţiei e acelaşi: IUBIREA!

Taumaturgia pentru mine nu înseamnă doar puterea de a face minuni, e mai degrabă o "moarte a morţii" prin minunea eternului izvor care poartă numele de REVENIRE, în loc de ÎNVIERE, astfel că minunea la mine – înseamnă însuşi OMUL.

Şi dacă am de orânduit lumea sinelui meu după nori şi soare... atunci te-ntreb omule: Cum să vezi cerul din genunchi?

Dumnezeu nu a creat ce creăm noi acum – Progresul speciei nu este decât o lecţie repetată a aceleiaşi greşeli: PAŞII OMIŞI.

Nu m-am născut să cer iubire.
Acolo unde m-am născut să nu cer,
... am devenit!

... m-am născut
să-i înmulţesc şi pe alţii cu mine.

Celestine

ISBN 978-973-37-1459-0

Scanned with CamScanner